

DARREN SHAN

DEMONATA

Tập 2

Kẻ trộm yêu tinh

nhà xuất bản trẻ

Mục lục

- 1. Tiến Vào Ánh Sáng**
- 2. Những Kẻ Trốn Chạy**
- 3. Mụ Phù Thủy**
- 4. Hai Viên Bi**
- 5. Hồi Chuông Cảnh Báo**
- 6. Vụ Bắt Cóc**
- 7. Đi Trên Mặt Nước**
- 8. Bọn Yêu Tinh Và Các Môn Đồ**
- 9. Mở Những Ô Cửa Sổ**
- 10. Cái Chảo Rang**
- 11. Lửa**
- 12. Lênh Đênh Trôi Giạt**
- 13. Những Tay Dân Chơi**
- 14. Lại Gặp Yêu Tinh**
- 15. Vị Môn Đồ Bất Đắc Dĩ**
- 16. Tìm Kiếm**
- 17. Tên Tiểu Yêu Tinh**
- 18. Bay Trên Tường**
- 19. Thoải Mái Với Lord Loss**
- 20. Cuộc Thách Đấu**
- 21. Sững Sờ**
- 22. Bi Phép Thuật**
- 23. Trên Bầu Trời Với Bọn Yêu**
- 24. Những Tên Trộm**
- 25. Tên Trộm Thật Sự**
- 26. Tên Trộm**
- 27. Tạm Biệt**
- 29. Kah - Gash**

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

1. Tiến Vào Ánh Sáng

-> Mọi người cho là tôi "té giếng" vì tôi nhìn thấy tụi ánh sáng. Tôi nhìn thấy chúng suốt đời mình. Những mảnh ánh sáng kỳ lạ, nhiều màu sắc, cuộn tròn quan bầu không khí. Chúng có kích thước khác nhau, một số nhỏ như đồng xu, số khác lớn bằng một hộp ngũ cốc. Đủ mọi hình dạng: bát giác, tam giác, thập giác. Một số có tới ba mươi hoặc bốn mươi cạnh. Tôi không biết tên gọi của một hình có bốn mươi cạnh là gì. Hình tứ thập giác?

Không có những vòng tròn. Tất cả các mảnh đều có ít nhất là hai mép thẳng. Một vài mảnh có những đường con hoặc những chỗ lồi hình bán nguyệt, nhưng không nhiều lắm.

Đủ mọi màu sắc có thể tưởng tượng ra. Một số chiếu sáng lòà, một số ửng ửng mờ mờ. Thỉnh thoảng có một vài đũa trong đám xung động phập phồng, nhưng bình thường thì tụi nó chỉ treo lơ lửng ở đó và tỏa sáng.

Hồi còn nhỏ hơn, tôi không biết rằng tụi ánh sáng là điều quái lạ. Tôi nghĩ rằng mọi người đều nhìn thấy chúng. Tôi tả lại chúng cho Ba Má tôi nghe, nhưng họ nghĩ rằng tôi đang bịa đặt để gây chú ý. Chỉ khi tôi bắt đầu nhập học và nói về tụi nó trong lớp, chuyện đó mới trở thành một vấn đề. Cô giáo của chúng tôi, cô Tyacke, thấy rằng tôi không hề bịa chuyện, rằng tôi thật sự tin vào tụi ánh sáng.

Cô Tyacke gọi Má tôi tới. Đề nghị họ nên đưa tôi tới một ai đó có học thức cao hơn để hiểu được những ánh sáng đó có ý nghĩa là gì. Nhưng Má tôi chưa bao giờ có nhiều thời gian cho những nhà tâm thần học. Bà nghĩ bộ não có thể tự chăm sóc cho nó. Bà yêu cầu tôi thôi nói tới tụi ánh sáng ở trường học, nhưng ngoài ra bà không quan tâm mấy.

Vì vậy, tôi thôi không nói về tội ánh sáng nữa, nhưng tai hại đã xảy ra rồi. Tin đồn lan truyền trong đám nhóc, rằng thằng Kernel Fleck rất dị hợm. Nó không giống như chúng ta. Hãy tránh xa nó ra.

Sau đó, tôi không có bạn nữa.

-> Tên tôi là Cornelius, nhưng hồi còn nhỏ tôi không nói được từ này. Từ gần nhất mà tôi có thể phát âm là Kernel. Ba Má tôi nghĩ rằng cái tên này cũng dễ thương và bắt đầu dùng nó thay cho tên thật của tôi. Nó bám luôn vào tôi và bây giờ đó là cái tên mà mọi người gọi tôi.

Tôi nghĩ có một số bậc cha mẹ không nên được phép đặt tên cho con cái của họ. Cần có một ủy ban để ngăn cấm những cái tên sẽ gây ra nhiều rắc rối về sau. Ý tôi là, thậm chí nếu không có chuyện ánh sáng, tôi làm gì có cơ may nào để hòa đồng trong một đám đông bình thường với một cái tên như Kernel - hoặc Cornelius - Fleck!

Chúng tôi sống trong một thành phố. Má là một giảng viên đại học. Ba là một họa sĩ và đôi lúc cũng hành nghề dạy học tự do. (Thật ra ông dành thời gian cho việc dạy học nhiều hơn là cho việc vẽ vờ, nhưng bất cứ khi nào có ai đó hỏi, ông vẫn bảo ông là một họa sĩ). Chúng tôi ở trên tầng ba của một nhà kho cũ kỹ được cải tạo lại thành những căn hộ. Những căn phòng rộng lớn với những trần nhà rất cao. Đôi khi tôi cảm thấy giống như một người Munchkin ((*Những người tí hon, nhân vật tưởng tượng trong truyện Phù Thủy Kỳ Diệu Xứ Oz của nhà văn L.Frank Baum)), hoặc Jack trong tòa lâu đài của người khổng lồ.

Ba rất khéo tay. Ông làm những mô hình máy bay rất tuyệt và treo chúng lên những rầm nhà bằng gỗ trên trần phòng ngủ của tôi. Khi chúng bắt đầu chen chúc nhau, hoặc nếu chúng tôi chột nổi hứng vào một chiều Chủ nhật rảnh rỗi, cả hai cha con dùng những quả táo, hạt dẻ ngựa hoặc bất cứ thứ gì tròn và cứng thay cho bom và ném chúng vào những chiếc máy bay. Chúng tôi cứ thế oanh kích cho tới khi hết đạn hoặc tất cả máy bay đã bị tiêu diệt.

Sau đó Ba lại bắt tay vào việc chế tạo ra những mô hình mới và chúng tôi lặp lại chu trình đó. Vào lúc này, trần nhà đang kín hết một phần ba.

Tôi khoái nơi này. Căn hộ của chúng tôi rất lớn. Chúng tôi ở gần nhiều cửa hàng, một sân chơi trò phiêu lưu rất tuyệt, những viện bảo tàng, những rạp cine. Cả trường học cũng tuyệt vời. Tôi không có bạn, nhưng tôi mến các thầy cô và ngôi trường - chúng tôi có một phòng lab loại hảo hạng, một phòng chiếu phim và một tòa thư viện lớn. Tôi chưa bao giờ bị "bụp"! Tôi sẽ tự động gầm hét um trời trong lúc choảng nhau, mà điều này không phải là một tin tức hay ho đối với những thằng hay bắt nạt, vì chúng không muốn thu hút sự chú ý!

Nhưng hiện giờ tôi không tận hưởng cuộc sống. Tôi cô độc. Tôi luôn là một thằng nhóc cô đơn, nhưng hồi còn nhỏ hơn chuyện này không làm tôi bận tâm mấy. Tôi thích ở một mình. Tôi đọc rất nhiều sách và truyện tranh, xem hàng chục chương trình TV, bịa ra những cậu bạn tưởng tượng để cùng chơi. Tôi đã từng hạnh phúc.

Gần đây điều đó đã đổi thay. Tôi không biết vì sao, nhưng bây giờ tôi không còn khoái ở một mình nữa. Tôi thấy buồn muốn chết khi nhìn thấy những nhóm bạn đang chơi đùa vui vẻ. Tôi muốn là một trong số chúng. Tôi muốn có những người bạn để kể cho tôi nghe những câu chuyện tếu và ôm bụng cười lăn với những câu chuyện của tôi, những người mà tôi có thể bàn luận về những chương trình TV và âm nhạc, những người sẽ chọn tôi vào đội nhóm của chúng. Tôi đang cố tìm hiểu đám bạn xung quanh, nhưng càng cố, chúng càng tránh né tôi. Thỉnh thoảng tôi lảng vảng tới gần một nhóm, tỏ ra "phớt tỉnh Ăng-lê" và vờ như tôi là một thành viên của nó. Nhưng nếu tôi lên tiếng, nó sẽ phản pháo lại tôi. Bọn nhóc sẽ nhìn tôi chòng chọc đầy vẻ nghi ngờ, rồi bỏ đi chỗ khác hoặc bảo tôi cút xéo đi:

- Đi mà ngắm ánh sáng đi, đồ té giếng!

Tháng trước, sự cô đơn mới thật sự tệ hại. Tôi không còn quan tâm tới bất kỳ thứ gì nữa. Những giờ kéo dài lê thê, nhất là khi tôi ở nhà hoặc có giờ rảnh ở trường. Tôi không thể tự làm mình xao lãng. Đầu óc tôi nghĩ lan man. Tôi suy nghĩ về bạn bè và lý do vì sao tôi chả có đứa nào, vì sao tôi vẫn cô đơn và có thể luôn là thế. Tôi từng nói với Ba Má tôi về chuyện đó, nhưng khó mà làm cho họ hiểu ra rằng tôi thấy khốn khổ đến thế nào. Họ nói mọi thứ sẽ thay đổi khi tôi lớn hơn chút nữa, nhưng tôi không tin họ. Tôi sẽ vẫn dị hợm khác người, bất kể tôi bao nhiêu tuổi. Vì sao khi đó mọi người lại thích tôi hơn bây giờ chứ?

Tôi cố hết sức để hòa đồng. Tôi xem những chương trình tivi phổ biến và nghe những ban nhạc mà mấy đứa khác hay bàn tán ngợi ca. Tôi đọc tất cả những cuốn truyện tranh và sách đang hấp dẫn số đông. Mặc những bộ đồ mới khi không tới trường. Chửi thề và sử dụng tất cả những câu nói thông dụng hay ho thú vị khác.

Chẳng ăn thua. Không thứ nào hữu hiệu. Chả có ma nào thích tôi. Tôi đang phí thời gian. Hồi tuần trước, tôi đã nghĩ rằng tôi đang lãng phí toàn bộ cuộc đời mình. Tôi có những ý nghĩ hắc ám, kinh khủng; tôi chỉ có thể nhìn ra một lối thoát, một cách thức để ngưng lại nỗi đau và sự cô đơn. Tôi biết nghĩ như thế là sai - cuộc đời không bao giờ tệ hại đến thế - nhưng khó mà không nghĩ vậy. Tôi khóc khi chỉ có một mình - thậm chí có một hai lần tôi khóc ngay trong lớp. Tôi ngốn quá nhiều thức ăn, lên cân vùn vụt. Tôi ngưng tắm rửa và làn da trở nên nhóp nhép. Tôi chả quan tâm. Tôi muốn trông tôi giống như " thằng dị hợm" mà tôi nghĩ mình đang là.

-> Đêm khuya. Trên giường. Tôi đang chơi với những mảnh ánh sáng, cố không nghĩ tới sự lẻ loi. Lúc nào tôi cũng có thể chơi với tụi ánh sáng. Tôi nhớ hồi còn ba bốn tuổi, cả đám ánh sáng vây quanh tôi, tôi giơ tay ra và di chuyển chúng, cố gắn chúng với nhau như những mảnh trò chơi lắp ghép. Thông thường, tụi ánh sáng ở cách tôi một khoảng vài ba mét, nhưng tôi có thể gọi chúng tới gần hơn khi muốn chơi đùa với chúng.

Những mảnh này không đặc. Chúng giống như những mảnh chất dẻo trôi bèo bồng. Nếu tôi nhìn một mảnh từ bên hông, hầu như nó vô hình. Tôi có thể chọc ngón tay xuyên qua chúng, như bất cứ vũng ánh sáng bình thường nào khác. Nhưng dù vậy, khi tôi muốn di chuyển một mảnh, tôi có thể làm. Nếu tôi tập trung vào một ánh sáng, nó trượt về phía tôi, ngừng lại khi tôi bảo nó ngừng. Tôi vờ tay ra, dùng những ngón tay đẩy nhẹ một trong những mép của nó. Tôi không thật sự chạm vào nó, vì khi những ngón tay tôi tới gần hơn, ánh sáng di chuyển theo bất kỳ hướng nào tôi đang đẩy. Khi tôi dừng lại, ánh sáng đó cũng dừng lại.

Tôi hiểu ra rất sớm rằng tôi có thể gắn những mảnh lại với nhau để tạo nên những mô hình. Tôi thực hiện việc này kể từ khi đó, vào ban đêm, hoặc trong giờ ăn trưa ở trường khi tôi không có ai làm bạn vui đùa. Sau này, tôi chơi với chúng nhiều hơn trước. Đôi khi, những mảnh ánh sáng là cách duy nhất để tôi trốn khỏi nỗi cô đơn khốn khổ.

Tôi thích tạo ra những hình thù quái lạ, giống như những bức tranh của Picasso. Tôi nhìn thấy một tờ chương trình về ông ở trường cách đây vài năm và cảm nhận được ngay tất cả một mối liên kết. Tôi nghĩ Picasso cũng nhìn thấy những ánh sáng - họ từng bảo ông là một kẻ điên rồi, giống như tôi.

Những hình dáng tôi tạo nên không hề tuyệt vời như những bức tranh của Picasso. Tôi chẳng phải là họa sĩ. Tôi chỉ cố tạo ra những mẫu thiết kế thú vị. Chúng rất thô thiển, nhưng tôi khoái chúng. Chúng không bao giờ tồn tại lâu. Chừng nào tôi còn quan sát chúng, những hình dáng còn lưu lại, nhưng khi tôi không còn chú ý, hoặc ngủ thiếp đi, chúng tự tháo gỡ ra và những mảnh trôi xa khỏi nhau, quay trở về vị trí ban đầu của chúng trong bầu không khí quanh tôi.

Mô hình tôi đang tạo ra tối nay cứ rối như canh hẹ. Tôi thấy khó tập trung. Chỉ nối kết những mảnh lại một cách ngẫu nhiên, không có mục đích thật sự nào. Nó là một mớ rối bòng bong. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về

việc chả có một đứa bạn nào. Cảm thấy khốn khổ. Ao ước ít nhất tôi có được một đứa bạn thật sự, một ai đó quan tâm tới tôi, chơi đùa cùng tôi, nhờ đó tôi không còn hoàn toàn cô đơn nữa.

Khi tôi đang nghĩ về điều đó, một vài mảnh chợt xung động phập phều. Không nhiều lắm. Trước đó tụi ánh sáng cũng từng xung động. Thông thường, tôi làm ngơ chúng. Nhưng tối nay, nỗi buồn bã tuyệt vọng đã làm chệch hướng dòng suy nghĩ của tôi, tôi tập hợp một đôi lại, cau mày quan sát kỹ chúng, rồi gắn chúng vào nhau và kêu gọi những mảnh ánh sáng lấp lóe còn lại. Khi tôi bổ sung thêm những mảnh đó vào hai mảnh đầu tiên, ngày càng có nhiều ánh sáng xung động, một số chậm, một số khác lại nhanh.

Tôi ngồi dậy, hoạt động nhanh tay hơn. Hình dáng mô hình ánh sáng này thật kỳ lạ. Tôi chưa bao giờ gắn những mảnh đang xung động vào nhau. Khi tôi bổ sung vào đám ánh sáng này, lại có thêm nhiều ánh sáng xung động. Tôi nhanh chóng nhét chúng vào vị trí, làm việc như một cái máy tự động. Tôi không kiểm soát được bản thân. Tôi đang theo dõi chờ một mô hình mới nảy sinh nhưng chả có mô hình nào cả. Chỉ là một khối những màu sắc đang xung động khác nhau. Tuy nhiên, nó vẫn có vẻ diệu kỳ riêng. Lúc này tôi đã tập trung vào đám ánh sáng, tạm thời quên đi những ý nghĩ và những nỗi sợ hãi.

Những mảnh ánh sáng cứ gắn kết vào nhau. Đây là một cấu trúc đồ sộ, to hơn nhiều so với bất kỳ mô hình nào tôi từng tạo ra trước đó. Tôi toát mồ hôi, hai cánh tay nhứt nhối. Tôi muốn dừng lại nghỉ, nhưng không thể. Tôi đã bị xâm chiếm bởi những ánh sáng đang xung động. Hẳn là chứng nghiệm cũng phải giống như vậy.

Thế rồi, không một dấu hiệu cảnh báo nào, những mảnh mà tôi đã gắn vào nhau thôi xung động và tất cả cùng bùng lên một ánh sáng màu xanh biển. Tôi lùi lại, thờ đốc, như thể vừa bị điện giật. Tôi chưa bao giờ trông thấy chuyện này xảy ra. Nó làm tôi sợ. Một mảng ánh sáng xanh to tướng,

méo lờm chớm hình thành ở chân giường của tôi. Nó giống như một ô cửa sổ. Đủ to để một người đi qua.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là bỏ chạy, gọi Ba Má, chuồn khỏi phòng càng nhanh càng tốt. Nhưng một phần của tôi kiềm chân tôi lại. Một tiếng nói nội tâm thì thầm trong tai tôi, bảo tôi ở lại.

Đây là cánh cửa sổ mở ra một cuộc sống kỳ diệu của cậu, nó nói. Nhưng hãy cẩn thận, nó nói thêm khi tôi tới gần khối ánh sáng hơn. Những ô cửa sổ mở ra cả hai hướng.

Khi nó nói thế, một hình thù luồn qua, ló ra từ ô ánh sáng. Một gương mặt. Tôi kinh hoàng đến độ không hét lên được. Nó là một con quái vật từ cơn ác mộng tệ hại nhất của tôi. Không có mũi. Một cái mồm nhỏ xíu. Hai hàm răng trắng nhợt, nhọn hoắt. Khi nó nghiêng người về trước, ló vào phòng ngủ của tôi, tôi thấy nhiều thứ hơn ở nó và nỗi kinh sợ càng thêm dữ dội. Nó không có quả tim! Ở bên trái lồng ngực nó có một cái lỗ, nhưng ở chỗ lỗ ra là quả tim lại là hàng chục con rắn nhỏ xíu đang phun độc phì phì.

Con quái vật cau mày và giơ một cánh tay về phía tôi. Tôi có thể nhìn thấy nó còn có nhiều cánh tay khác - ít nhất là bốn hoặc năm. Tôi muốn chuồn đi. Chun xuống dưới giường. Hét lên cầu cứu. Nhưng giọng nói vừa nói với tôi cách đó mấy giây không cho phép. Nó thì thầm nhanh những lời mà tôi không thể nghe kịp. Và tôi thấy mình đứng yên đó, bước một bước tới gần ô ánh sáng và tên quái vật vừa ló ra từ đó. Tôi giơ tay phải lên và quan sát những ngón tay co lại thành một quả đấm. Tôi có thể cảm thấy những cảm giác ngứa ngáy lạ lùng, giống như những mũi kim gút hay kim may đâm nhoi nhói.

Tên quái vật dừng lại. Đôi mắt nó nheo lại. Nó nhìn quanh phòng tôi với vẻ hoang mang. Rồi nó rút lui một cách chậm chạp, êm ái, chui trở vào ô ánh sáng, dần dần tan biến cho tới khi chỉ còn lại đôi mắt đỏ khé nhìn tôi chòng chọc từ giữa khoảng màu xanh bao quanh, hai vòng tròn của sự xấu

xa không thể tả. Rồi chúng cũng biến mất theo và tôi lại cô đơn, chỉ còn mỗi mình tôi và ô ánh sáng.

Lẽ ra tôi nên kêu cứu, bỏ chạy để bảo toàn mạng sống, hay nằm co mình lại trên sàn nhà. Nhưng thay vì thế những ngón tay tôi thả lỏng và năm đấm mở ra. Tôi đối diện với ô ánh sáng màu xanh, nhìn chòng chọc vào nó như một con cương thi bị làm cho chết đứng bởi một bộ não người tươi mới, một bộ xử lý từ xa. Bình thường, những mảnh ánh sáng luôn trong suốt, nhưng tôi không thể nhìn qua khối ánh sáng này. Nếu tôi nhìn vòng qua nó, thì có bức tường phòng ngủ, một cái tủ ngăn kéo, những món đồ chơi và những đôi vớ nằm rải rác trên sàn. Nhưng khi tôi nhìn thẳng vào làn ánh sáng này, tất cả những gì tôi thấy là một màu xanh.

Giọng nói đang nói với tôi điều gì đó điên rồ. Tôi biết sự điên rồ của nó ngay khi nó vừa cất lên. Tôi muốn tranh luận, gầm lên với nó, bảo nó câm đi. Nhưng dù sợ hãi và rối trí như thế, tôi vẫn không thể bất tuân. Tôi thấy đôi chân của mình cứng lại. Tôi biết, với một sự chắc chắn bệnh hoạn, điều gì sẽ diễn ra kế tiếp. Tôi há mồm ra để hét lên, để cố ngăn nó lại, nhưng trước khi tôi có thể, một sức mạnh buộc tôi bước tới trước - theo sau tên quái vật, đi vào làn ánh sáng.

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

2. Những Kẻ Trốn Chạy

-> Điều kế tiếp tôi biết là tôi đang ở trên sàn phòng ngủ của tôi, thằng Art em tôi đang nằm sát ngực tôi. Ba Má đang tôi đang la hét gọi tôi, lắc lư tôi, chọc vào người tôi. Ba nhẹ nhàng bế Art ra khỏi vòng tay tôi. Má khom xuống cạnh tôi và ôm chặt lấy tôi, khóc òa bên trên cái đầu hói của tôi. Bà rên rỉ, gọi đi gọi lại tên tôi, hỏi tôi đã đi đâu, chuyện gì đã xảy ra, tôi có ổn không. Ba nhìn tôi đăm đăm như thể tôi có hai cái đầu, chỉ quay mắt đi chỗ khác để kiểm tra thằng Art, vẻ mặt của ông hoàn toàn bối rối hoang mang.

Không còn ô ánh sáng màu xanh. Không còn tên quái vật. Và không còn ký ức về những gì đã xảy ra khi tôi bước qua đó theo tên quái vật có trái tim toàn rắn.

-> Tôi biết rằng tôi đã mất tích suốt nhiều ngày. Ba Má nghĩ rằng tôi đã bị bắt cóc, hoặc đi lang thang ra ngoài và bị lạc. Cảnh sát đã đi tìm tôi. Họ đăng ảnh tôi trên mấy tờ nhật báo và hỏi tất cả những người từng biết tôi. Ba Má cứ như phát điên. Má cứ khóc suốt, bảo rằng bà nghĩ tôi đã chết, rằng bà đã mất thêm một em bé khác. Tôi không thích cách bà nói về tôi như là một em bé, nhưng đây không phải là lúc để "sửa lưng" bà!

Tôi không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra. Cho tới khoảnh khắc tôi bước vào làn ánh sáng xanh đó - hoàn toàn nhớ. Sau đó - chẳng có gì.

Ba Má không tin tôi. Họ nghĩ tôi nói dối hoặc còn bị sốc. Họ dồn dập tiếp chocolate nóng cho tôi trong bếp và liên tục vắn hỏi tôi, có lúc nhẹ nhàng, có lúc cay nghiệt, không ai trong cả hai ở tình trạng tự chủ hoàn toàn. Họ chuyền thằng Art qua lại, hỏi tôi những câu hỏi về việc rốt cục

làm sao nó lại đi với tôi. Tôi đoán hẳn nó cũng đã bị mất tích sau khi tôi mất tích.

- Con có thể bế thẳng Art không?

Tôi hỏi, trong một khoảng tạm lắng ngắn ngủi trong cuộc điều tra.

Má đưa nó cho tôi, quan sát chúng tôi một cách ngờ vực, có lẽ sợ rằng chúng tôi lại mất tích lần nữa. Đạo trước tôi có một đứa em gái, Annabella. Nó chết khi còn bé lắm. Tôi không thể nhớ nhiều về nó, khi đó tôi mới bốn tuổi. Nhưng tôi sẽ không bao giờ quên những giọt nước mắt của Ba Má, nỗi bất hạnh, sự mất mát mà tôi cảm nhận được trong bầu không khí quanh tôi. Lúc đó bản thân tôi cũng không hơn một em bé là mấy, nhưng tôi biết có một điều gì đó kinh khủng đã xảy ra, và tôi có thể thấy Ba Má buồn khổ ra sao. Tôi đoán là họ chưa bao giờ vượt qua được chuyện đó. Cũng tự nhiên thôi khi lúc này họ tỏ ra lo lắng buồn phiền hơn hầu hết những bậc cha mẹ khác.

Tôi tung hứng thẳng Art lên xuống trên hai đầu gối của tôi, thủ thi chuyện trò với nó, bảo với nó rằng mọi chuyện đều ổn cả.

- Em là em bé bỏng của anh. Anh sẽ chăm sóc em. Sẽ tốt thôi mà.

Nó chẳng quan tâm mấy. Trông nó có vẻ buồn ngủ hơn là sợ sệt. Còn quá nhỏ nên chưa thể cảm nhận được đều tẻ hại.

Ba Má tôi nhìn nhau câm lặng rồi để cho chúng tôi yên một lúc, đi ra ngoài hành lang để thảo luận về hoàn cảnh đó. Họ không khép cửa lại, và cất tiếng gọi tôi mỗi khi ngưng trò chuyện, với Art, để chắc ăn rằng chúng tôi vẫn còn ở đó.

-> Họ cho chúng tôi vào giường ngủ lúc một giờ sáng. Gương mặt họ đỏ gay và căng thẳng. Má đặt tôi lên giường và để cho Art nằm ngủ cạnh tôi. Bà vuốt nhẹ mặt nó trong lúc kéo tấm chăn trùm quanh người nó. Sắp khóc

òa trở lại. Ba kéo Má ra, hôn tôi, rồi đưa Má quay trở về phòng ngủ của họ, để cho tôi và Art ngủ.

-> Tôi thức giấc vào giữa đêm. Ba Má đang cãi cọ. Tôi không biết là về chuyện gì. Má đang nói:

- Chúng ta hãy cho nó vài hôm. Quan sát. Chờ đợi. Nếu có ai nói gì, hay tìm kiếm nó...

Ba la lớn:

- Em điên rồi! Chúng ta không thể! Điều này là sai! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cảnh sát...

Tôi trôi trở lại vào giấc ngủ.

-> Buổi sáng. Thêm nhiều câu hỏi. Má đặt Art ngồi trên lòng và cho nó ăn, cười mỉm hoặc bật cười to một cách điên rồ mỗi khi nó riu rít bập bẹ với bà. Thật tuyệt khi tôi không thấy ghen với thằng em nhỏ của mình vì bà hầu như không nhận ra tôi cũng đang ở đó.

Ba không vui. Ông cứ nhìn chăm chăm vào Má và thằng Art. Đặt thêm nhiều câu hỏi với tôi. Cố giúp tôi mở khóa những hồi ức của tôi. Yêu cầu tôi thuật lại từng bước một những gì tôi đã trải qua trong cái đêm tôi biến mất. Tôi bảo với ông tôi đang ở trong phòng ngủ, đang ngồi chơi và đó là tất cả những gì tôi nhớ. Tôi không nói tới tụi ánh sáng và tên quái vật. Giọng nói nội tâm đã nói với tôi đêm đó bảo tôi đừng kể. Bảo rằng nếu tôi kể sự thật, tôi chỉ rước thêm nhiều rắc rối. Ba tôi hỏi:

- Con có ngủ không?

- Không ạ.

- Có ai đi vào phòng hay không?

- Không ạ.

- Có ai đứng ở cửa sổ không?

Tôi mất một lúc để nhớ lại:

- Không ạ.

- Còn về Art...thì sao? Con có thể nhớ con có nó ở đâu... bằng cách nào không?

- Không ạ.

Ông chỉr thề và đưa cả hai tay lên vò đầu bứt tóc. Lại nhìn Má và Art. Má đang nghiêm khắc nhìn lại ông, giữ chặt Art trong lòng như một tấm khiên. Tôi không biết cái nhìn của bà có ý nghĩ gì, nhưng tôi mừng là bà không nhìn tôi theo cách đó - đôi mắt rất đáng sợ!

-> Ba gọi điện cho cảnh sát và họ tới đây nhà. Ông ngồi với tôi trong lúc họ hỏi nhiều câu hỏi. Má ở trong phòng ngủ với thằng Art. Ba bảo không cần nói về nó với cảnh sát. Điều đó chỉ thêm rối việc. Vì Art còn quá nhỏ nên không thể nói với họ về bất cứ chuyện gì, họ muốn tập trung vào những gì đã xảy đến với tôi.

Tôi kể cho mấy ông cảnh sát nghe cùng những điều mà tôi đã kể cho ba má tôi. Mấy ông rất tốt bụng. Trò chuyện dịu dàng, nói đùa, kể cho tôi nghe chuyện về những thằng nhóc khác từng bị lạc hay bị bắt cóc. Họ muốn biết tôi có nhớ được điều gì hay không, ngay cả một chi tiết nhỏ nhất, nhưng đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Tôi cứ phải xin lỗi họ mãi vì không thể kể thêm với họ bất cứ điều gì, nhưng họ không mất kiên nhẫn. Họ bình tĩnh hơn Ba Má tôi nhiều.

-> Tôi không trở lại trường. Ba Má tôi giữ tôi ở nhà. Thậm chí không cho tôi đi ra công viên. Mọi chuyện có vẻ lạ lùng và rắc rối. Giống như lúc bé

Annabella chết. Thật nhiều cuộc khóc lóc, nỗi u sầu và hoang mang. Nhưng lần này thì khác. Có cả sự sợ hãi nữa. Má đặc biệt cáu gắt. Hầu như không buông tay khỏi Art. Quát nạt Ba nhiều lần. Tôi thường bắt gặp bà run rẩy và khóc thầm những khi bà nghĩ rằng tôi không để ý.

-> Nhiều ngày trôi qua. Toán cảnh sát quay trở lại, nhưng họ không quá lo âu. Điều quan trọng nhất là tôi đã an toàn và quay trở về nhà. Họ giới thiệu cho Ba một nhà tâm thần học giỏi, và đề nghị ông nên đưa tôi tới gặp bà ấy, để thử và tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với tôi. Ba bảo ông sẽ thực hiện, nhưng tôi nhớ Má đã hành động thế nào khi cô Tyacke đề nghị về một nhà tâm thần học cách đây nhiều năm. Tôi chắc rằng tôi sẽ không hề gặp được nhà tư vấn.

-> Đêm đó họ có một cuộc cãi cọ to tiếng. Má hét lên và chửi thề, tôi đang ở trong phòng với Art. Họ nghĩ chúng tôi không thể nghe thấy tiếng của họ, nhưng chúng tôi có thể. Tôi thấy sợ. Thậm chí tôi còn khóc chút đỉnh, ôm chặt lấy Art, không biết chắc vì sao họ lại cư xử như thế. Art chẳng hề bận tâm. Nó vui sướng ríu ra ríu rít trong vòng tay của tôi và cố cắn một cái lỗ trên cái yếm mà Ba mới mua hôm qua.

Má la lên:

- Chúng ta chưa bao giờ nhận được một cơ may thứ hai! Em không quan tâm nó xảy ra thế nào hoặc ai bị tổn thương! Em sẽ không chịu đựng nỗi đau mất một đứa con thêm lần nữa!

Tôi không nghe được lời đáp của Ba, nhưng hình như nó có tác dụng. Sau đó Má không hét lên nữa, dù một lát sau tôi nghe tiếng bà khóc. Tôi cũng nghe tiếng khóc của Ba.

-> Sáng hôm sau, Ba gọi tôi vào phòng làm việc của ông. Ông đang đặt Art trên một đầu gối, trên gối kia là một bức ảnh chụp Annabella. Ông nhìn từ Art sang tấm ảnh rồi ngược lại, nhai nhai vào môi dưới. Ông ngẩng lên

khi tôi bước vào và mỉm cười - một nụ cười run rẩy, nhợt nhạt. Bảo tôi rằng chúng tôi sắp rời nhà. Ngay lập tức, vào tối hôm đó. Tôi phẫn khởi hỏi:

- Chúng ta đi nghỉ hè hả Ba?

- Không. Chúng ta dời nhà.

Thằng Art kéo vành tai trái của Ba. Ông khom đầu xuống và cười với nó.

- Má con không thích ở đây nữa...

Ba lặng lẽ nói, không nhìn thẳng vào tôi:

- Annabella đã chết ở đây. Con bị mất tích. Art...Phải, bà ấy không muốn bất cứ chuyện gì khác xảy ra. Với Art hoặc với con. Bà ấy muốn đi tới nơi nào đó an toàn hơn. Nói thật lòng, ba cũng vậy. Ba phát ốm với cuộc sống thành thị rồi.

- Nhưng còn trường học thì sao ạ?

Đó là câu hỏi đầu tiên nảy ra trong đầu tôi.

Ba cười ha hả:

- Cho nó xuống địa ngục luôn đi. Con đâu có thích nó nhiều đến vậy, phải không?

- Dạ...không...nhưng đó là trường của con.

- Chúng ta sẽ tìm một ngôi trường khác.

Ông kẹp Art vào cánh tay trái, rồi duỗi tay phải ra kéo tôi lại gần.

- Ba biết ở đây con không được vui. Ba Má đã suy nghĩ về điều đó. Chúng ta sẽ chuyển tới một nơi chúng ta biết, một ngôi làng gọi là Paskinton. Lũ trẻ ở đó sẽ rất khác. Tốt bụng hơn lũ nhóc thành phố. Ba Má

nghĩ con sẽ hạnh phúc hơn, có thể sẽ tìm được vài người bạn. Và con sẽ an toàn. Tất cả chúng ta. Nghe có tuyệt không nào?

Tôi nhún vai:

- Tuyệt lắm, con đoán. Nhưng...

- Đó là vì điều tốt nhất, Kernel.

Ba nói và ôm chặt tôi. Art bật cười và cũng ôm lấy tôi, và đó là lúc mà tôi cảm thấy chắc chắn rằng Ba nói đúng. Bây giờ mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

-> Tôi đưa mắt đảo qua thành phố lần cuối khi bước vào chiếc xe đêm khuya hôm đó. Tôi không biết vì sao chúng tôi không đợi cho tới sáng.

Ba ghét lái xe vào buổi tối - nhưng tôi không có thì giờ để hỏi. Cần vội vã nhồi nhét các thứ vào túi xách, điểm lại tất cả những đồ chơi, sách vở, truyện tranh, quần áo, chọn cái gì để mang theo và cái gì phải bỏ lại. Ba bảo những thứ đồ đạc còn lại của chúng tôi sẽ được gửi tới sau, nhưng tôi không muốn bỏ lại bất cứ món nào quý giá, chỉ để phòng hờ. Tôi đã ném bom tất cả số máy bay trong phòng ngủ của tôi vào lúc 9h. Ba Má giúp tôi. Chúng tôi tiêu diệt chúng hoàn toàn. Thật là khoái chí! Ngay cả Má cũng thấy thích thú.

Khi chúng tôi chui vào xe, Ba hỏi tôi có muốn chơi một trò với Art không, để giữ cho nó im lặng. Tôi đáp dĩ nhiên. Thế là ông bảo tôi ngồi xuống sàn xe sau ghế của Má, với Art ngồi giữa hai chân tôi, rồi ông trùm một tấm chăn lên hai chúng tôi.

- Hãy giả vờ như con và Art là những người lánh nạn. Hai đứa con là một cặp tội phạm nguy hiểm đang bị truy nã và chúng ta đang lén đưa các con ra khỏi thành phố. Có những rào chắn của cảnh sát, vì thế các con phải nấp kín và giữ im lặng. Nếu họ tìm ra các con, các con sẽ bị tống vào tù.

Tôi khịt mũi:

- Trẻ con không bị tống vào tù.

Ba cười ha hả:

- Trong trò chơi này thì có đấy.

Tôi biết đó chỉ là cách để Ba Má bắt tôi và Art giữ im lặng trong một số đoạn hành trình. Nhưng một phần trong tôi vẫn cho nó là thật. Thực tế là chúng tôi đang ra đi rất vội, vào ban đêm, trong bí mật... Tôi ôm chặt Art trong hai cánh tay và thì thầm bảo nó giữ im lặng, e rằng chúng tôi sẽ bị bắt bởi ai đó đang đuổi theo. Tôi cảm thấy muốn khóc, nhưng đó là vì chúng tôi đang rời khỏi nhà. Tôi chưa hề sống ở bất kỳ nơi nào khác. Điều này thật đáng sợ.

Má kiểm tra để chắc rằng tôi và Art vẫn ổn trước khi bước vào xe. Bà đỡ tấm chắn lên và nhìn chúng tôi. Chúng tôi đang đậu gần một ngọn đèn đường, vì thế tôi có thể trông thấy mặt bà khá rõ. Bà có vẻ lo âu, có lẽ bà buồn vì phải rời bỏ ngôi nhà cũ, giống như tôi.

- Hãy chăm sóc em con nhé.

Má dịu dàng nói, vuốt nhẹ má trái của Art. Nó lặng lẽ nhìn bà.

- Hãy bảo vệ nó.

Má nói thêm, giọng bà rạn vỡ. Rồi bà hôn trán tôi, trùm tấm chắn lại và chúng tôi lên đường, bỏ lại sau lưng mọi thứ tôi từng biết.

DEMONATA 2: KẸ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

3. Mụ Phù Thủy

-> Paskinston là một chốn im lìm quanh quẽ với vài cửa hàng nhỏ xíu, một ngôi trường cũ sụp nát, một nhà thờ hiện đại xấu xí, thấp bè bè, và không có nhiều thứ gì khác nữa. Nó nằm giữa một nơi không ai biết, cách xa nhiều dặm từ bất kỳ thị trấn hay thành phố nào. Cúp điện là chuyện thường xuyên. Tiếp nhận sóng phát thanh và truyền hình khá yếu. Xe hơi đa phần là những chiếc đã tồi tàn xưa cũ. Loại nơi chốn mà bạn mong sẽ tìm thấy hàng đông những người già nua lụm khụm, nhưng trên thực tế hầu hết dân làng lại là những ông bố bà mẹ trẻ trung và con cái của họ.

Chúng tôi đã ở đây gần một năm. Nó không phải là một nơi cư ngụ quá tồi. Yên tĩnh và sạch. Có nhiều không gian trống quanh làng. Không có ô nhiễm hay tội ác, và dân chúng rất thân thiện, thoải mái. Một số đi lại làm ăn tại các thành phố hay thị trấn, nhưng hầu hết làm việc ngay ở địa phương. Khá nhiều người là thợ thủ công và họa sĩ. Paskinston không có nhiều du khách tới viếng thăm, nhưng những người thợ thủ công của chúng tôi (như Ba gọi họ) cung cấp cho nhiều cửa hàng du lịch quanh vùng. Sản phẩm đặc thù của làng là những thứ nhạc cụ, được chạm khắc theo truyền thống, chế tác và đóng gói với tình yêu, và được hét giá tận trên trời!

Ba tìm được một việc làm là sơn các nhạc cụ. Tiền công không cao lắm nhưng ở Paskinston bạn không cần nhiều tiền lắm. Ông hạnh phúc hơn hẳn bao giờ trước đó khi còn sống ở thành phố, cuối cùng đã có thể tự gọi mình là một họa sĩ đích thực. Má giúp dạy dỗ hai đứa con, và dạy vài môn ở trường khi các giáo viên thường trực nghỉ ốm. Cả bà cũng hạnh phúc, niềm hạnh phúc lớn nhất mà tôi từng nhìn thấy ở bà kể từ ngày Annabella chết.

Ba Má tôi không bao giờ nói về thời gian Art và tôi bị mất tích. Đó là một đề tài cấm kỵ. Nếu có khi nào tôi khơi lại nó, họ chuyển đổi chủ đề ngay tắp lự. Có lần, khi tôi cố nhấn mạnh, Má nạt tôi, chửi thề và bảo tôi đừng bao giờ nhắc tới nó lần nữa.

Còn tôi? Chà, tôi rất ổn. Ba nói đúng. Bọn nhóc ở đây tốt hơn ở thành phố. Chúng trò chuyện với tôi ở trường, rủ tôi tham gia vào các trò chơi của chúng, mời tôi tới nhà chúng đọc truyện và chơi đùa, rủ tôi cùng tham gia những chuyến du lịch nhỏ trong ngày ra vùng ngoại ô địa phương vào những dịp cuối tuần. Không đứa nào bắt nạt tôi, nói với tôi những lời không đẹp hay làm cho tôi cảm thấy mình là một thằng dị hợm. (Tất nhiên, đó cũng là nhờ tôi không nhắc gì tới bí mật về những mảnh ánh sáng!)

Nhưng tôi vẫn không hòa nhập được. Tôi cảm thấy lạc lõng. Khó mà trò chuyện tự do thoải mái, tham gia và cư xử một cách tự nhiên. Tôi luôn cảm thấy như thể tôi đang đóng kịch. Hầu hết bọn nhóc ở Paskinston sinh trưởng ở đây hoặc dời tới đây khi chúng còn rất nhỏ. Đây là thế giới duy nhất mà chúng biết và chúng tin rằng nó thật là hoàn hảo.

Tôi không đồng ý. Trong khi rõ ràng là tôi hạnh phúc hơn hồi còn ở thành phố, tôi thấy nhớ mấy rạp cine và mấy viện bảo tàng. Ngoại trừ việc không có đứa bạn nào, tôi thích sống ở một góc thành phố lớn, nơi luôn luôn có một thứ gì đó mới mẻ để nhìn hay thực hiện. Ngôi làng thật đẹp, nhưng nó hơi buồn tẻ. Và mặc dù bọn nhóc đối xử với tôi tốt hơn, tôi vẫn không có những người bạn thật sự.

Nhưng điều đó không quan trọng mấy vì tôi không còn thấy khốn khổ nữa. Tôi không biết chắc vì sao, nhưng dạo này tôi không thấy cô đơn. Tôi hạnh phúc khi được sống với Ba Má và Art. Nhất là Art. Có thể nó chỉ là một em bé, nhưng tôi khoái lắm nó đi vòng vòng với tôi, giải thích cho nó nghe về thế giới, kể cho nó nghe về những cuốn sách, TV và cuộc sống, cố dạy nó nói. Lẽ ra nó phải bắt đầu nói ngay lúc này, nhưng cho tới nay chưa có từ nào. Ba Má tôi không quan tâm. Họ bảo khi Einstein biết nói ông còn

già hơn Art nhiều. Nhưng tôi không nghĩ Art là một Einstein: nó khoái kéo tai, cắn người khác và ợ quá nhiều nên không thể nào là một thiên tài!

Art là tất cả những gì tôi thật sự cần ở thế giới vào lúc này. Nó là người bạn đồng hành tốt nhất của tôi so với bất kỳ người bạn nào khác. Như có lần Ba đã nói khi tôi thấy cô đơn và ổng cố làm tôi vui lên:

- Ai cần tới bạn bè khi đã có gia đình?

-> Trên đường tới trường, tôi phải đi ngang nhà của mụ phù thủy.

"Mụ phù thủy" là bà Egin. Ở Paskinston có ba mươi bảy gia đình và sáu người độc thân, và mọi người đều sống thân thiện với những người khác. Có một ý thức thật sự về cộng đồng. Tất cả bọn họ đều quan tâm và viếng thăm nhau rất nhiều, trò chuyện cùng nhau khi gặp nhau trên đường hay ở nhà thờ, cứ cách vài tháng lại tổ chức những bữa tiệc lớn và tất cả mọi người đều tới dự.

Ngoại trừ bà Egin. Bà sống một mình trong một ngôi nhà cũ bản thủ và hầu như không bao giờ có gì để nói với bất kỳ ai khác. Hàng ngày bà cuốc bộ một đoạn đường dài để lấy nước từ một cái giếng. (Ở Paskinston có nước máy, nhưng bà Egin và một vài người khác thích lấy nước ở cái giếng cổ nằm giữa làng hơn). Nhưng ngoài ra chúng tôi hiếm khi gặp bà. Bà dành phần lớn thời gian ở trong nhà, phía sau những màn cửa dày, làm bất cứ việc gì mà những mụ phù thủy thường làm.

Tôi chắc rằng bà không thật sự là một mụ phù thủy, nhưng tất cả lũ nhóc đều gọi bà là Mụ phù thủy Cáo kính ở Paskinston. Cả một vài người lớn cũng gọi thế!

Ở Paskinston không có một ngôi trường thật sự, chỉ là một khu chuồng ngựa được cải tạo lại và tạm dùng làm trường học cho tới khi dân làng đủ sức xây một ngôi trường đúng nghĩa. Có ba vị thầy cô (hai là tình nguyện viên), những cái bàn cũ kỹ xấu xí, những cái ghế long chân, vài tấm bảng

đen nhàm chán, và không có gì khác ngoài những căn nhà vệ sinh cỡ lỗ sĩ ở phía sau. Một sự thay đổi lớn so với ngôi trường trong thành phố của tôi!

Ngôi trường nằm mé dưới con đường và ngoặt sang góc phố bên trái tính từ nhà tôi. Để đi tới đó, tôi phải cuốc bộ ngang nhà bà Egin. Tôi có thể đi theo con đường đối diện và đánh vòng qua sau lưng các ngôi nhà nếu muốn. Nhưng bà Egin chưa bao giờ làm điều gì xấu với tôi. Thậm chí bà còn chưa nói với tôi tiếng nào trong suốt một năm tôi sống ở đây. Bà không làm tôi sợ.

Hôm nay, tôi đi học như thường lệ. Những lớp học bắt đầu lúc 9:30 sáng, nhưng tôi thường tới trường lúc 9h, để chơi vài trò với mấy đứa nhóc khác. Đang cố hòa nhập để được giống như chúng, để chúng chấp nhận tôi. Nếu chúng không chấp nhận thì tôi cũng không quá bận tâm.

Má hỏi khi tôi rời khỏi nhà:

- Con đi học hả>
- Dạ.
- Có muốn đưa thằng Art tới nhà trẻ không?
- Tất nhiên ạ.

Cái nhà trẻ tạm thời là một khu chuồng ngựa cải tạo lại khác, nằm ngay bên cạnh trường tôi. Tôi thường bỏ lại thằng Art ở đó.

Art nhỏ xíu và gầy nhom. Tuy vậy nó có một cái đầu to tướng. Ba bảo đó là dấu hiệu cho thấy nó có khá nhiều não, nhưng tôi nghĩ đó là vì nó có một cái xương sọ dày - rất tuyệt cho những cú húc đầu!

Tôi ngăn Art lại - nó đang cố cản đứt hai bàn tay của một thằng lính đồ chơi - và bế nó lên. Nó vùng vẫy, nôn nóng muốn kết liễu thằng lính.

"Thôi", tôi làu bàu. Art bình tĩnh lại ngay lập tức. Nó luôn làm theo những gì tôi bảo. Nó vâng lời tôi hơn là vâng lời Ba hay Má. Má bảo đó là một dấu hiệu cho thấy nó thật sự yêu mến tôi. Khi bà nói những câu như thế tôi thấy rất tự hào, dù tôi thường làm ra vẻ cau có vì không muốn bà nghĩ tôi là đồ ẻo lả.

Art có nước da tái tái giống Má, một mái tóc bần thiêu trông như chưa hề gội lần nào. Má luôn luôn phàn nàn về mái tóc của Art. Bà thường dọa sẽ cạo trọc nó như tôi (Tôi thì không cần phải cạo - Tôi bị chứng hói bẩm sinh). Bà bảo mọi gã đàn ông con trai đều nên hói đầu - nó khiến cho cuộc sống trở nên đơn giản hơn đối với những người phụ nữ phải chăm sóc họ.

Tôi tung bồng Art lên không trung rồi đón nó. Nó cười to và bập bẹ đòi tôi làm lại. Tôi so sánh nước da của mình với của nó khi tung nó lên lần thứ hai. Tôi đen hơn nhiều, một màu nâu kem tuyệt diệu, giống màu da của Ba hơn của Má. Trông chúng tôi không giống hai anh em. Má bảo đó là điều tốt - mọi người sẽ không nhầm lẫn khi chúng tôi lớn hơn.

Tôi hạ Art xuống và đi tới cửa, cặp nó bên dưới một cánh tay như cặp một thanh ván trượt. Nó tung hai năm đấm của nó vòng quanh, tìm vật gì đó để tấn công. Hầu như nó chưa bao giờ đánh hay cắn tôi, nhưng tôi là người duy nhất an toàn khi ở gần nó. Nó đã tặng Má một con mắt bầm vài lần và đã cắn đứt rời một trong mấy cái móng tay của Ba. Nó sẽ là một tay khủng bố thật sự khi lớn hơn vài tuổi.

Chúng tôi đi xuôi xuống phố. Không có người nào khác xung quanh. Một ngày xuân lạnh lẽ. Lũ chim chóc đang kêu hót chiêm chiếp trong mấy hàng cây. Một con bò ngoài xa rống lên. Tôi cảm thấy ấm áp và sung sướng. Đang mong chờ mùa hạ đến. Ba bảo chúng tôi có thể đi ra bãi biển trong khoảng một hai tuần. Từ hồi rời thành phố tới giờ, chúng tôi chưa có một dịp nghỉ mát nào. Tôi rất phấn khích về chuyện đó.

Tôi nói với Art:

- Em chưa bao giờ nhìn thấy một bãi biển phải không? Nó thật là tuyệt. Có nhiều cát hơn mức em có thể tưởng tượng. Nước thì mặn chứ không như những cái hồ ở đây đâu. Và những chùm rong biển. Chúng ta có thể bơi và xây những tòa lâu đài cát. Ăn kem lạnh và kẹo que. Em sẽ khoái cho mà xem. Và nếu chúng ta không thể đi, được thôi, chúng ta sẽ cắm trại quanh đây. Tìm một cái hồ, có thể là gần một thị trấn nhỏ, với một rạp cine và những khu phố giải trí có mái vòm và...

- Ăn trộm!

Có ai đó la thất thanh.

Chúng tôi vừa đi qua nhà của bà phù thủy. Tôi ngoái lại. Cánh cửa trước mở ra. Bà Egin đang đứng trên thềm cửa. Đôi mắt bà có vẻ hoang dại và bà đang run lên. Bình thường mái tóc của bà cật kiểu đuôi ngựa sau lưng, nhưng hôm nay nó để xõa, những túm tóc bay phơ phất qua mặt bà trong cơn gió nhẹ.

- Ai là tên trộm?

Bà lăm băm, lão đảo bước về phía tôi.

- Bà Egin? Bà có ổn không? Có muốn tôi giúp gì không?

Tôi đặt Art xuống bên trái và bước ra phía trước mặt nó, dùng đôi chân che chắn cho nó, phòng khi bà nhào lên nó.

Bà Egin dừng lại cách tôi chưa tới ba tấc. Bà đang lăm băm gì đó với chính mình, những từ ngữ lạ lùng, không phải thứ ngôn ngữ mà tôi biết. Đôi môi bà đang chảy máu - bà đã cắn đứt nó ở nhiều chỗ. Những ngón tay của bà ngọ nguậy như mười con rắn đang nổi giận.

Tôi nhẹ nhàng nói, tim đập dồn dập:

- Bà Egin?

- Một em bé thật là xinh.

Mụ phù thủy nói, dán mắt vào Art. Nó im lặng ngẩng lên nhìn bà. Bà Egin cuối xuống và giơ tay về phía Art, nói thủ thỉ, mỉm cười gian trá.

- Để cho nó yên.

Tôi thở gấp, dùng chân trái đẩy Art lùi lại, đứng vững trải trước mặt nó, chặn ngang đường của bà.

- Không phải chuyện của mày!

Bà gầm gừ, nhìn tôi chòng chọc. Tôi chưa bao giờ gặp một người lớn nhìn tôi theo kiểu đó, với sự căm ghét hoàn toàn. Nó khiến tôi sợ hãi. Tôi cảm thấy buồn đi tè. Tôi khếp sát hai chân lại để ngăn ngừa sự cố.

Nhưng dù sợ là thế, tôi không nhúc nhích. Tôi đứng yên. Tôi phải bảo vệ Art.

- Bà bị bệnh hay sao vậy, bà Egin?

Tôi hỏi, giọng tôi bình tĩnh hơn cảm giác của tôi nhiều. Bà thét lên đáp lại:

- Hãy đi tìm nó! Hãy đi tìm tên trộm! Em bé xinh đẹp...

Bà lại mỉm cười với Art, rồi lăm bằm với chính mình, giống như một phút trước, nhưng lần này ra hiệu với Art, như thể bà đang yểm một thứ bùa chú nào đó lên nó.

Tôi tìm kiếm sự giúp đỡ nhưng chúng tôi chỉ có một mình. Tôi không thể chỉ đứng nghếch ra đó và để cho điều này tiếp diễn. Không thể nói bà sẽ làm gì kế tiếp. Vì thế, không hề rời mắt khỏi bà, tôi khom xuống, tóm lấy

Art và du mạnh nó ra sau lưng tôi. Art ré lên khoái chí: nó tưởng tôi đang chơi trò công nó trên lưng.

- Chúng tôi phải đi ngay.

Tôi nói, rồi từ từ dịch ra xa. Bà Egin vẫn nhìn vào chỗ lúc nãy của Art. Tôi nhận thấy nhiều mảnh ánh sáng quanh chúng tôi phập phều xung động. Chúng tới gần hơn mức bình thường, như thể đang bao lấy chúng tôi. Nhưng tôi không thể lo lắng về tụi ánh sáng. Không thể vào lúc này, khi bà Egin đang hành động như một mục phù thủy điên khùng thật sự.

Bà Egin quát to và đôi mắt bả trợn lên:

- Sớm thôi! Tất cả sẽ diễn ra sớm thôi. Chúng nghĩ ta không có nó trong người ta. Bảo rằng ta yếu. Nhưng chúng sai rồi. Ta có quyền lực. Ta có thể phục vụ...

Đôi tay bả dừng phắt lại. Đôi mắt bả dụ xuống. Bả lặng lẽ nói:

- Mà sẽ nhìn thấy ta chết.

Những giọt lệ bối rối và nỗi sợ hãi trào lên mắt tôi:

- Bà Egin, tôi...tôi sẽ tìm người giúp... Tôi sẽ tìm ai đó có thể...

- Tên trộm!

Bả rít lên, ra hiệu cho tôi im lặng, lại điên dại và uốn éo như lúc nãy. Hai bàn tay bả cất lên và vẫy tôi một cách giận dữ:

- Hãy đi tìm tên trộm! Sớm thôi! Mà sẽ thấy. Mục phù thủy già khùng điên này sẽ bay lên trong một luồng khói. Bùm, Kernel Fleck. Bùm!

Bả cười điên dại. Khi bạn nghe một mục phù thủy cười trong một cuốn phim, nó rất buồn cười. Nhưng tiếng cười này thì không. Tiếng cười làm

đôi tai tôi đau nhói, khiến nó rung lên từ sâu bên trong. Tôi còn cho là nó bắt đầu chảy máu.

- Giờ tôi phải đi.

Tôi nói nhanh, quay lưng về phía bà, luôn Art vòng ra phía trước ngực tôi, lúc nào cũng bảo vệ nó khỏi bà.

- Kernel.

Mụ phù thủy nói với một giọng ra lệnh lạnh lẽo. Tôi miễn cưỡng dừng lại và ngoảnh đầu ra sau.

- Mà không được nói với bất kỳ một ai những gì hôm nay mà nhìn thấy.

Đó không phải là một câu hỏi.

- Bà Egin...bà cần sự giúp đỡ...tôi nghĩ...

Bà phun nước bọt xuống mặt đất trước bàn chân phải:

- Mà là một thằng ngốc. Ta không phải là kẻ cần giúp đỡ - chính mà mới cần. Nhưng đừng bận tâm về chuyện đó. Mà không được nói với bất kỳ ai. Vì nếu mà làm thế, ra sẽ bò vào phòng mà trong đêm khuya khi mà đang ngủ và cắt lìa cổ mà từ tai trái sang tai phải - Bà dùng một ngón trỏ run rẩy để mô tả.

Tới đó là quá mức. Tôi không còn giữ được bình tĩnh, và thiệt là xấu hổ, tôi cảm thấy phía trước đũng quần tôi ướt nhẹp! May là bà Egin không nhìn thấy. Bà đã quay lưng. Đi trở về nhà của bà. Dừng lại ở cửa trước. Ngẩng nhìn lên. CÓ một mảnh ánh sáng sáu cạnh màu hồng đang xung động rất nhanh ngay bên trên đầu bà. Bà với tay lên vuốt ve nó. Nhịp xung động chậm lại, như thể ánh sáng đó sợ hãi và bà đang làm cho nó bình tĩnh lại.

- Mày nghĩ mày là kẻ duy nhất có thể nhìn thấy chúng - Bả nói trong lúc tôi đang choáng váng nhìn bả - Nhưng cả ta cũng có thể. Ngay bây giờ. Trong một thời gian. Cho tới khi chúng đưa ta đi.

Sau đó bả đi vào nhà và đóng cửa lại.

Tôi đứng đó một hồi lâu, cố ngăn đôi dòng lệ, đôi tai vẫn còn kêu u u, muốn bỏ chạy thật xa và không bao giờ quay lại. Nhưng tôi không thể làm điều đó, và cũng không thể tiếp tục tới trường với cái quần ướt nhẹp. Vì thế tôi vội vã vọt về nhà, ôm chặt Art vào ngực, tránh càng xa càng tốt ngôi nhà của mẹ phù thủy.

DEMONATA 2: KÊ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

4. Hai Viên Bi

-> Tôi nói dối với Má. Bảo với bà rằng Art đã tè lên người tôi. Bà ngạc nhiên - nó chưa bao giờ đái dầm. Bà muốn thay đồ cho nó. Tôi bảo bà được rồi, tôi sẽ lo cho nó. Tôi vội vã đi vào phòng ngủ và thay quần dài. Gần như tôi đã chuẩn ra khỏi cửa thì mới nhớ sực rằng cả Art cũng cần được thay quần, thế là tôi nhanh chóng tìm đồ sạch cho nó.

Tôi cân nhắc về việc kể cho Má nghe về thái độ của bà Egin. Nhớ lại lời dọa của bà "cắt lìa cổ của mày từ tai trái qua tai phải". Không nói lời nào.

-> Ngày hôm đó trôi qua một cách khó chịu. Tôi không thể quên những lời của bà Egin, vẻ mặt xấu xa của bà, việc bà vuốt ve mảnh ánh sáng đang xung động. "Mày sẽ nhìn thấy ta chết".

Tôi nên nói với ai đó. Việc bà dọa tôi chả có gì quan trọng. Bà không thể lén vào phòng tôi nếu tôi nói với ai đó và họ sẽ nhốt bà lại như nhốt một mụ phù thủy già điên dại.

Nhưng tôi đã tè trong quần. Nếu tôi kể những chuyện kia, tôi phải kể cả chuyện đó. Và tôi không muốn mọi người biết. Vì thế tôi không nói gì. Tôi vờ như nó không hề xảy ra, như chả có gì quan trọng. Và suốt ngày hôm đó tôi cảm thấy như thể cả ngàn con lươn kinh khủng đang quần quai trong người.

-> Khi tôi về tới nhà, Ba đang nói chuyện với Má về một hội chợ thủy công mỹ nghệ. Má ngồi cạnh cây đàn dương cầm, lặng lẽ lắng nghe. (Cây đàn đó đã có sẵn trong nhà khi chúng tôi chuyển đến, không ai trong chúng tôi biết chơi hết). Má đang cau mày.

- Đây là một trong những hội chợ lớn nhất trong nước - Ba nói - Nó được tổ chức hàng năm, và một số nghệ nhân ở Paskinston luôn luôn đại diện cho làng tham dự. Họ bán được khá nhiều sản phẩm ở đó và nhận được hàng đồng đơn đặt hàng. Được mời tham dự là một niềm vinh hạnh. Nếu từ chối, chúng ta sẽ tỏ ra quá thô lỗ.

Má hỏi:

- Nhưng một trong hai chúng ta đi và người kia ở nhà không được hay sao?

- Phải, nhưng thông thường những đôi vợ chồng thường đi chung với nhau. Đây không chỉ là chuyện mua bán. Ở đó có hàng trăm nghệ sĩ và những con người thú vị. Đây là một cơ hội để gặp gỡ, hội nhập, tìm hiểu mọi người. Sẽ rất vui.

Tôi trao Art cho Má và ngồi xuống cạnh bà, theo dõi câu chuyện. Tôi biết được chút ít về cuộc hội chợ đó, nơi nó được tổ chức, ai sẽ tham dự, họ sẽ ra đi trong bao lâu. Ba tự hào vì được mời và muốn đi, nhưng Má lo cho Art và tôi. Bà không muốn bỏ chúng tôi ở nhà một mình. Bà hỏi:

- Chúng ta không thể mang chúng theo được sao?

Ba kiên nhẫn nói:

- Chưa ai làm chuyện đó. Không một ai khác mang trẻ con theo.

Má càng cau mày tợn. Chúng tôi chưa hề chia cách nhau kể từ khi rời khỏi thành phố, ngay cả chỉ một đêm. Nhưng nếu họ đi dự hội chợ, họ phải xa nhà ít nhất một tuần. Ba bảo:

- Chúng sẽ không ở nhà một mình. Chúng ta sẽ gửi chúng cho một người hàng xóm.

- Em biết, nhưng...

- Kernel không phiền đâu. Phải không Kernel? - Ba toát miệng cười với cười, mong chờ sự ủng hộ của tôi. Nếu là hôm qua, tôi sẽ ủng hộ ông ngay tắp lự. Nhưng lời đe dọa của bà Egin còn mới toanh trong suy nghĩ của tôi. Tôi không muốn bị bỏ lại một mình. Vì thế tôi chỉ nhún vai thay cho câu trả lại. Ba hỏi, ngạc nhiên:

- Con ổn chứ, con trai lớn?

- Dạ.

- Nếu con không muốn chúng ta đi thì cứ nói. Chuyện đó không quan trọng.

- Không, ý con muốn nói là con không phiền. Thật sự là không. Chỉ là vì...

Tôi không thể giải thích mà không kể cho họ biết sự thật. Vì thế tôi lại nhún vai.

- Còn thằng Art thì sao?

Má hỏi, hôn đầu nó, rồi ngẩng lên nhìn Ba.

- Cả thằng Art cũng ổn thôi.

Ba đáp, và lúc này có vẻ ông đã hơi mất kiên nhẫn.

- Em không chắc, anh Caspian ạ.

- Melena - Ba thở dài - Nghe này, nếu có chuyện gì lớn, chúng ta sẽ không đi. Nhưng hiện giờ đây là nhà của chúng ta. Ở đây chúng ta an toàn. Anh nghĩ chúng ta không có gì phải sợ ở chốn này. Phải không?

- Phải - Má lặng lẽ đáp.

- Thế thì....?

Má nhăn mặt, than thở:

- Em chỉ không muốn xa hai đứa bé thân yêu của mình!

Tất cả chúng tôi cười phá lên với câu nói đó, và mọi chuyện lại ổn thỏa. Má tung hứng thằng Art trên đầu gối. Ba mỉm cười và ôm Má. Tôi thấy hạnh phúc và an toàn. Tôi hỏi bữa ăn có món gì và quên khuấy mất mụ phù thủy cùng tất cả những ý nghĩ tối tăm của ngày hôm đó.

Buổi sáng hôm sau Ba Má tôi lên đường. Ba đánh xe ra ngoài sân trong lúc Má đưa tôi và Art tới nhà cô Sally. Cô Sally là một trong những người dân làng sống một mình. Lớn hơn má một chút. Béo tốt. Một đại danh ca. Cỗ có hai đứa con, nhưng họ đã trưởng thành và ra ở riêng.

- Chúng ta sẽ có một thời gian tuyệt diệu.

Cô Sally nói khi chúng tôi đặt mấy cái túi xách xuống trong căn phòng mà tôi và Art sẽ ở.

- Tôi ước gì có một cái điện thoại để chúng tôi có thể gọi về và biết chắc rằng mọi thứ đều ổn thỏa - Má lẩm bẩm. Trong làng không có nhiều điện thoại và cô Sally thì chả có cái nào.

Cô Sally cười giòn:

- Thoải mái đi! Hai thằng nhỏ này có thể sống vui vẻ mà không có cô và ba bữa. Phải không, Kernel?

- Đương nhiên.

Tôi mỉm cười. Má mỉm cười đáp lại, nhưng hơi run run.

Có tiếng Ba gọi, chúng tôi thò đầu ra. Ông đang đứng cạnh chiếc xe hơi. Ghế sau và ngăn hành lý chất đầy những nhạc cụ và tranh. Hai cặp vợ chồng khác đã lên đường trong một chiếc xe tải với những thứ mà họ hy vọng sẽ bán được. Ba ôm Art, rồi ôm tôi.

- Hãy chăm sóc em con nhé - Má nói, hôn vào gò má tôi.

- Dĩ nhiên nó sẽ chăm sóc - Ba nói - Kernel là người anh tốt nhất trên đời. Nó sẽ chăm sóc Art tốt hơn cả anh hay em.

Ba chui vào xe và khởi động máy. Má ôm chặt chúng tôi lần cuối, rồi chui vào ngồi cạnh Ba. Và họ lên đường. Art, cô Sally và tôi vẫy tay tiễn họ. Má hạ kính cửa xuống, thò đầu ra và vẫy tay đáp lại, cho tới khi chiếc xe queo ở một chỗ ngoặt. Dù có cô Sally ngay bên cạnh, khi họ đã khuất khỏi tầm mắt, tôi không thể kèm được ý nghĩ rằng bây giờ chúng tôi đơn độc. Chỉ Art và tôi. Trong một ngôi làng heo lánh. Với một mụ phù thủy.

-> Những ngày trôi qua khá êm đềm. Đến trường, chơi với Art trong giờ ăn trưa, ăn tối với cô Sally và một vài người khác. Những người dân làng thích chia sẻ các bữa ăn. Ở đây, việc lúc nào cũng ăn một mình bị xem là bất lịch sự. Chúng tôi thường có khách đến dùng cơm, hoặc tới ăn cơm ở nhà hàng xóm.

Art không nhớ Ba Má. Nó ăn, uống, nô đùa và cư xử như thường ngày. Không khóc khi cô Sally tắm cho nó. Có lần nó đã tặng cho cô một cú đớp ra trò trên cẳng tay trái, để lại những vết răng sâu, nhưng đó là chuyện bình thường đối với Art.

- Chúng ta nên dán mồm nó lại khi nó không ăn.

Sally vừa nói vừa chà chà vào cánh tay. Nhưng cô chỉ nói đùa thế thôi. Cô yêu trẻ con. Dĩ nhiên là cô thích không bị cắn hơn, nhưng cả làng đều biết về thói quen hay cắn của Art. Sally biết cô đang dính vào vụ gì khi được đề nghị trông chừng chúng tôi.

Thật lạ lùng khi không có ba má bên cạnh. Mọi thứ khác xa với lúc chúng tôi còn sống trong thành phố. Lúc đó họ thường ra ngoài vào ban đêm, để chúng tôi lại cho một cô bảo mẫu, và thỉnh thoảng họ lại đi nghỉ mát cùng nhau. Tôi không bận tâm. Tôi thích ở với những người khác vì luôn được thiết đãi hàng đồng các thứ.

Nhưng trong suốt một năm qua lúc nào chúng tôi cũng sống bên nhau. Tôi đã quen với việc có họ ở nhà mỗi đêm. Tôi có cảm giác giống như lần tôi đánh mất con gấu bông nhồi bông Teddy cách đây vài năm. Nó là một con gấu màu xám bẩn thỉu, chả có gì đặc biệt, nhưng tôi đã có nó từ hồi còn là một em bé. Nó là người bạn đồng hành thường xuyên của tôi, ngay cả khi tôi lớn hơn và có những con gấu bông khác. Tôi mang nó theo lên giường, trong những kỳ nghỉ mát, thậm chí cả lúc đi xem phim. Khi làm mất nó, tôi cảm thấy như thể một người bạn thân đã chết.

Lần này hầu như giống hệt vậy. Không tệ như thế vì tôi biết Ba Má sẽ trở về. Nhưng kỳ lạ. Giống như trong thế giới đã có điều gì không ổn.

-> Tôi thấy khó ở khi tới giờ đi ngủ. Cái giường cô Sally dành cho tôi rất mềm mại, nhưng nó có mùi mốc, giống như mùi đôi vợ của tôi lúc bị ướt. Art ngủ say sưa ngay tắp lự, vui sướng vì được ngủ chung với tôi. Nhưng tôi không thể chợp mắt. Tôi thấy mệt mỏi - hồi sáng này tôi đã thức dậy sớm, biết rằng Ba Má sắp đi khỏi - nhưng hai mí mắt của tôi không chịu khép lại.

Tôi nghĩ về bà egin. Từ bữa bả hù dọa tôi hôm đó tôi chưa gặp lại bà. Hàng ngày, tôi đến trường và trở về nhà theo con đường vòng xa hơn kể từ hôm đó. Tôi đã cố cười phì vào chuyện đó, làm ra vẻ như nó không phải là chuyện lớn. Tự nhủ với mình rằng tôi đã tưởng tượng ra lời nguyền rủa và việc bà vuốt ve mảnh ánh sáng.

Nhưng tôi biết mình đã nhìn thấy những gì. Tôi không thể vờ vĩnh như nó chưa hề xảy ra. Và mặc dù tôi không sợ hãi như cái đêm đầu tiên đó, tôi

vẫn run lên, sợ phải nhắm mắt lại, phòng khi bả xuất hiện ở đó khi tôi mở mắt ra, đứng ngó xuống tôi, nói lảm nhảm, dí một con dao vào cổ họng tôi.

Tôi trở mình từ trái sang phải, rồi ngược lại. Tôi thử nằm ngửa ra, rồi nằm sấp xuống. Chẳng ăn thua.

Bực bội, tôi thôi cố ngủ, hy vọng sẽ tình cờ ngủ thiếp đi. Tôi nhìn quanh căn phòng nhỏ ấm áp, rồi tập trung vào những mảnh ánh sáng. Trông chúng vẫn như hồi nào, nhiều hình thù và sắc độ khác nhau. Tôi đếm những mảnh hình tam giác, tứ giác, ngũ giác, lục giác... Không, đó là một nhạc cụ. Một bộ sáu? Tôi không chắc. Tôi nghĩ đúng là thế, nhưng tôi không...có lẽ là...

-> Tôi đột ngột tỉnh người. Một hình sáu cạnh! Dĩ nhiên. Không thể tin là tôi gặp khó khăn trong việc nhớ tới cái tên đó. Bộ nào có thể chơi khăm những cú buồn cười khi bạn mệt mỏi. Tôi trở người, ngáp, tìm Art.

Nó không có ở đó.

Thoạt tiên, tôi nghĩ nó chỉ bị trượt xuống dưới đồng chăn, nhưng khi tôi giở chúng lên không có dấu hiệu gì của nó.

Tôi ngồi bật dậy, cảm nhận được sự nguy hiểm, nhớ lại những lời cuối Má nói với tôi "Hãy chăm sóc em con". Lóe nhanh trong óc hình ảnh và Egin lén vào, bắt trộm Art, bỏ nó vào một cái nôi đen to tướng và lược sống nó.

Thế giới của tôi không bao giờ thật sự tối tăm. Những mảnh ánh sáng có nghĩ là tôi có thể thấy khá rõ ngay cả trong màn đêm đen tối nhất. Ba Má từng cố thuyết phục tôi rằng tụi ánh sáng không có thật, nhưng có khi nào họ thử hình dung vì sao tôi có khả năng nhìn thấy trong đêm lạ thường như thế hay không?

Tôi rời khỏi giường, vội vàng đi tới cửa, khá chắc rằng Art không có trong phòng, đến mức ánh mắt tôi lướt qua bên trên nó và suýt chút nữa tôi

đã đắm sâu vào nó. Rồi những cảm giác của tôi chợt thức tỉnh và tôi dừng lại. Chớp mắt vài lần để làm sạch mắt.

Art đang ngồi giữa phòng. Có một mảnh ánh sáng lớn màu cam đang xung động ngay trên đầu nó. Nó đang chơi nghịch những viên bi àm cô Sally cho tôi hồi sớm. Nó đưa hai viên bi lên mắt. Chúng có màu cam, giống như mảnh ánh sáng.

Art nhìn thấy tôi và mỉm cười, nhìn tôi qua hai viên bi màu cam. Trong một giây ngắn ngủi, tôi chắc chắn rằng có ai đó hay vật gì đó đang ở trong phòng với chúng tôi. Tôi nghĩ tôi nghe thấy một tiếng gầm gừ khe khẽ. Đầu tôi quay nhanh sang trái, rồi sang phải - chả có gì. Tôi nhìn lại Art. Trong làn ánh sáng lạ lùng màu cam, với hai viên bi đang che trên đôi mắt, trông nó không giống em tôi. Tôi bắt đầu nghĩ rằng đó không phải là Art, rằng nó đã bị thay thế bằng một linh hồn xấu xa nào đó, rằng mục phù thủy đã ở đây. Tôi thấy sợ, và lui về phía giường.

- Art? - Tôi gọi rất khẽ - Có phải em đó không? Em có ổn không?

Một tiếng cười khúc khích phá tan trạng thái bùa mê. Art hạ hai viên bi xuống, và tôi thấy rằng dĩ nhiên đó là nó.

- Ngốc thật!

Tôi yếu ớt cười nhạo chính mình. Tôi tới bế Art lên và cất mấy viên bi đi. Sally đã bảo đừng cho nó chơi bi kéo nó nuốt chúng vào bụng. Art càu nhàu và cố dành lại chúng, nhưng tôi bảo nó chúng rất nguy hiểm. Nó hiểu điều đó và nhích lại gần tôi, nhe răng gặm vai tôi, nhưng chỉ nhẹ nhẹ, khác với khi nó cắn ai đó.

Tôi đứng đó với Art, thấy lạnh nhưng hạnh phúc, mỉm cười nghĩ mình thật là ngốc nghếch. Art ngủ thiếp trên tay tôi. Tôi bế nó trở lại giường, đặt nó xuống, rồi trèo lên nằm cạnh nó. Tôi nghiêng sang một bên, nhìn chăm chăm vào làn ánh sáng cam vẫn đang xung động. Dường như nó đã phòng

lên to hơn, nhưng đó không phải là chuyện khác thường - những mảnh ánh sáng thường thay đổi kích thước.

Tôi không thích mảnh ánh sáng cam này. Ở nó có cái gì đó rất đáng sợ. Nó nhắc tôi nhớ tới mảnh ánh sáng hồng mà bà Egin đã vuốt ve. Tôi quay lưng về phía nó và nhắm chặt mắt lại, cố ngủ lần nữa. Nhưng tôi vẫn cảm nhận được nó ở đó, treo lửng lơ trong bầu không khí lạnh ban đêm, thấp sáng căn phòng với thứ ánh sáng màu cam đáng ngại. Đang xung động phập phều.

DEMONATA 2: KẺ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

5. Hồi Chuông Cảnh Báo

-> Hai ngày sau. Làn ánh sáng cam vẫn còn xung động và thay đổi kích thước. Dù tôi có thể gọi nó tới gần như những mảnh khác, tôi không thể xua nó đi ra xa hơn sáu hoặc bảy mét. Nó bắt đầu làm tôi phát cáu, như một con côn trùng cứ kêu vo ve ngay trước mặt tôi. Mỗi lần bắt gặp nó tôi lại thấy khó chịu vô cùng. Tôi biết rằng lo âu vì một ánh sáng là chuyện điên khùng, nhưng tôi không kiềm lòng được. Tôi có một cảm giác không hay về ánh sáng này.

-> Hôm đó là một ngày nắng đẹp đáng yêu. Thầy Logan Rile quyết định không nên lãng phí thời tiết đẹp đó, thế là chúng tôi được học ngoài trời, giữa một trong số những cánh đồng bao quanh làng Paskinston. Chúng tôi có ba mươi bốn người tất cả, gồm nhiều lớp và lứa tuổi khác nhau, ngồi thành một hình bán nguyệt quanh thầy Logan. Ông đang dạy chúng tôi về cấu trúc các địa tầng. Logan không phải là thầy giáo giỏi nhất. Đôi khi ông quên là mình đang nói với lũ nhóc con và hay đi quá sâu vào kỹ thuật. Có rất ít đứa trong số chúng tôi hiểu được mọi điều ông nói. Nhưng ông khá thú vị, và những phần có thể hiểu được khá lôi cuốn. Khi bạn hiểu được ông cũng thật là vui - nó khiến bạn thấy mình thông minh.

Một số con nít từ nhà trẻ cũng tới đó với chúng tôi. Người giữ trẻ thường ngày đã tới dự hội chợ và người thay thế cô thấy khó mà đối phó với quá nhiều quý cô cậu nhỏ xíu. Cô rất vui mừng khi thầy Logan đề nghị trông giúp cho cô vài đứa trong ngày.

Art đang chơi với hai viên bi màu cam bên cạnh tôi. Lẽ ra tôi không nên đưa chúng cho nó, nhưng nó thật sự khoái chúng. Dù sao thì nó cũng chưa tọng chúng vào mồm. Tôi luôn để mắt coi chừng nó, kiểm tra từng phút

một để chắc chắn rằng cả hai viên bi vẫn còn nằm trong tầm mắt chứ không phải trong bao tử nó.

- Vậy là những tầng địa chất đó cứ di chuyển suốt hả thầy?

Bryan Colbert hỏi. Bryan Colbert là một trong những học sinh lớn tuổi nhất, gần mười bảy.

- Phải - thầy Logan答道.

- Vậy tại sao các quốc gia không chuyển dịch>

- Chúng có chuyển dịch. Lúc nào các lục địa cũng đang trôi dạt. Nó rất chậm, nhưng nó đang diễn ra. Một ngày nào đó châu Úc sẽ va phải châu Phi hay châu Mỹ, thấy không bao giờ có thể nhớ ra châu nào, và những tác động sẽ rất thảm khốc. Những ngọn núi mới sẽ trồi lên. Sẽ có sóng cồn. Bụi sẽ bao phủ bầu không khí. Hàng tỉ người và thú vật sẽ chết. Đó có thể là ngày tận thế của hành tinh này.

- Tất cả mọi sự sống hả thầy? - Thằng Dave English hỏi, nó nhỏ hơn tôi một tuổi.

- Phải.

- Nhưng em không nghĩ là chuyện đó có thể xảy ra. Mọi người...mọi thứ...không thể đều chết hết. Chẳng lẽ Thượng đế không cứu sống một vài người trong số chúng ra sao?

- Không Thượng đế nào có thể ngăn chặn sự kết thúc cuộc sống của hành tinh này - Thầy Logan nói theo kiểu cách nghiêm trọng thường ngày của mình - hoặc sự kết thúc cuộc sống trong vũ trụ này. Mọi thứ đều có một kết thúc. Đó là cách thức của cuộc đời. Nhưng có thể có một sự khởi đầu mới khi thế giới của chúng ta kết thúc. Một cuộc sống mới, những sinh vật mới, những phương thức tồn tại mới.

Dave lẩm bẩm:

- Nghe thấy ghê quá! Em không muốn mọi thứ đều bị chết.

Thầy Logan mỉm cười:

- Thầy cũng vậy. Nhưng những mong muốn của chúng ta là không thích hợp. Đây là cách thức của mọi sự vật. Chúng ta có thể chấp nhận sự thật và đối phó với nó, hoặc sống trong sự thiếu hiểu biết. Cái chết không phải là điều đáng sợ. Một khi em nghĩ cận kề về nó và đưa nó vào viễn cảnh, nó cũng không tệ lắm. Trên thực tế, có nhiều người...

- Ngay bây giờ!

Một người phụ nữ hét lên, cắt ngang lời của thầy Logan. Tất cả mọi cái đầu của chúng tôi quay lại ngay lập tức, như thể cần cổ của chúng tôi được nối liền vào nhau. Tôi nhìn thấy và Egin đang lê chân tới ở phía sau lưng chúng tôi, những ngón tay ngó ngoáy, miệng sùi bọt mép.

- Nó xảy ra ngay bây giờ! Lên tận cổ, xô tận nướu răng, nó tới gần, nhìn thế giới!

Làn ánh sáng hồng tôi nhìn thấy bả vuốt ve cách đây vài hôm đã phình lên lớn hơn và lúc này có vẻ như đang nằm lơ lửng sát ngay sau đầu bả. Nó đang phập phồng rất nhanh. Những mảnh ánh sáng khác quanh nó cũng đang xung động và tiến về phía nó, như thể bị hút bởi lực từ trường.

- Bà Egin? - Thầy Logan nói, đứng lên, ra hiệu cho bọn tôi ngồi yên đó - Bà có ổn không?

- Chúng bảo ta không thể làm chuyện đó! Nghĩ rằng ta không đủ sức mạnh để mời gọi chúng ! - Bả cười the thé theo cách cười của một mục phu thủy, rồi cất tiếng hát - "Sai!Sai!Sai! Ngay! Ngay! Ngay!"

- Bà Egin, tôi nghĩ bà nên...

- Mà sẽ nhìn thấy ta chết - Bà hét lên và đôi mắt bà quét qua cả nhóm, gắn chặt vào tôi - Hãy tìm tên trộm! Ai là tên trộm? Hãy tìm nó!

Nỗi sợ bùng lên trở lại. Tôi không sợ bằng lúc tôi có một mình với bà, nhưng tôi hơi sững sờ. Cả những đứa kia cũng vậy. Chúng tôi co cụm sát vào nhau, di chuyển thành một nhóm hẹp hơn để tự vệ.

Thấy Logan bước tới trước.

- Để tôi đưa bà về nhà nhé, bà Egin. Chúng tôi sẽ đưa bà lên giường nghỉ, tôi sẽ gọi bác sĩ tới, và bà sẽ ổn thỏa như mưa trong...

Bà Egin rống lên một từ mà tôi không biết. Đôi môi bà lúc này mấp máy rất nhanh, trong thứ ngôn ngữ mà bà vừa thốt ra trước đó. Thầy Logan dừng lại, ngần ngừ. Điều đó càng làm tôi thấy sợ hơn. Thật sự là rất tệ khi thầy giáo của bạn cũng sợ hãi như bạn.

Những mảnh ánh sáng xung động đang di chuyển nhanh hơn, kéo về phía ánh sáng hồng. Chúng trộn lẫn vào nó, rồi trôi chảy vào người bà Egin. Lúc này bà bùng sáng lên từ bên trong, những mảnh ánh sáng luồn bên dưới da thịt bà, lan tỏa xuyên qua thân thể bà.

Tôi đứng bật dậy, thở dồn dập:

- Những ánh sáng!

Thấy Logan ngoái lại nhìn tôi.

- Bình tĩnh nào, Kernel.

- Nhưng tụi ánh sáng! Thầy không nhìn thấy chúng sao?

- Ánh sáng nào?

- Bên trong bả! Bả đang nuốt tụi ánh sáng!

Bà Egin nói lảm nhảm trong lúc thầy Logan nín lặng nhìn tôi. Tôi đảo mắt nhìn quanh. Mọi người đều nhìn tôi với vẻ lạ lùng. Chúng không thể nhìn thấy ánh sáng. Bất cứ đũa nào trong bọn chúng cũng không thể làm được gì để ngăn chuyện này lại.

Tôi tập trung vào bà Egin. Một cái bong bóng ánh sáng phập phồng, xung động đã được hình thành ở phía sau và bên trên bả, những mảnh tan chảy vào nhau, những màu trộn lẫn chảy vào người bả. Hai mắt bả là hai chén ánh sáng. Tôi không thể trông thấy đôi môi của bả - lớp bọt đa màu sắc đã che khuất chúng. Da bả có vẻ như đang gợn sóng lăn tăn.

Thầy Logan cố thêm lần nữa, đối mặt với bả:

- Bà Egin, bà phải....

Mụ phù thủy rú lên hoan hỉ. Một nốt cao vút của sự xấu xa và chiến thắng. Tôi đưa hai tay lên bịt đôi tai lại. Cả Logan cũng phải bịt tai của ông. Đôi mắt tôi nhắm nghiền lại, nhưng tôi cố ép chúng hé mở ra. Tôi thấy bà Egin lão đảo lúi lại. Người bả cứng đờ ra, hai cánh tay dang rộng sang hai bên, đầu nghiêng sang trái. Một nụ cười dịu nhẹ lướt qua đôi môi của bả.

Thế rồi những ánh sáng nổ tung qua người bả. Và bả cũng nổ tung. Những mẫu xương, thịt, ruột và máu văng khắp nơi. Thầy Logan và bọn nhóc ở phía trước hứng trọn cơn mưa bụi của những thứ đó. Chúng rú lên vì kinh tởm và khiếp hãi. Một mẫu xương văng mạnh vào mặt thầy Logan, và ông quy xuống, càu nhàu trong cơn đau đớn.

Tôi che mắt lại và kéo Art sát vào người, xoay mặt nó khỏi cảnh tượng kinh hoàng đó. Tôi đang hét lớn. Mọi người đều hét lớn. Nhưng vẫn có thể nghe tiếng rú của bà Egin nổi lên trên âm thanh của tất cả những người khác, mặc dù hiện giờ bả không thể tạo ra một tiếng ồn nào nữa.

Tiếng rú của mụ phù thủy kéo dài suốt một hồi lâu, hòa vào tiếng hét của chúng tôi. Rồi nó ngưng bật. Tất cả mọi tiếng hét cũng ngưng lại trong vòng một hai giây. Một sự im lặng kinh khủng, khác thường.

Tôi không muốn bỏ tay ra, nhưng tôi phải bỏ. Tôi phải nhìn. Những đứa khác cũng đang hé mắt nhìn, dù phần lớn vẫn còn che mắt hoặc quay mặt khỏi nơi mụ phù thủy vừa đứng.

Bà Egin đã ra đi. Không còn lại gì của bà nữa, trừ một vòng tròn máu và những mẩu thịt xương rùng rợn phủ trên mặt cỏ, trên người thầy Logan và nhiều đứa trong đám trẻ con. Và ở giữa cái vòng tròn đó là một ô ánh sáng màu xám.

Mảnh ánh sáng lớn màu xám treo bất động cách mặt đất chừng bốn năm tấc. Nó rộng từ chín tấc tới một mét, cao khoảng một mét tám tới hai mét. Với những mép ngoài lởm chởm.

Tôi không phải là người duy nhất trông thấy ánh sáng này. Những đứa khác đang chỉ vào nó, thở hổn hển, nói thì thào: "Đó là cái quái quỷ gì thế?". Đây là một loại ánh sáng khác với những thứ mà tôi thường nhìn thấy.

Thầy Logan đứng lên, giơ tay vò đầu. Nhìn với vẻ không thể tin nổi vào khối máu me, rồi vào bức tường ánh sáng màu xám. Ông là một người có học thức, giàu kinh nghiệm. Nhưng ông chưa hề trông thấy thứ gì như thế trước đó.

- Bà đã nổ tung! - Một thằng nhóc phấn khích la lên - Thầy có thấy bà không? Thật đáng kinh ngạc!

- Bà chết chưa? - Một con nhỏ hỏi, giọng run run.

- Ánh sáng đó là gì thế?

- Phải, nó là gì vậy?

- Phải.

Thầy Logan đi vòng quanh ô ánh sáng. Tôi chỉ có thể nhìn thấy đôi chân của ông khi ông đứng phía sau nó. Rồi ông lại hiện ra. Ông bối rối hơn là sợ hãi, như hầu hết bọn nhóc quanh tôi. Ánh sáng đó tạo nhiều ấn tượng hơn việc bà Egin nổ tung! Có lẽ chúng vẫn đang bị sốc, chưa sẵn sàng đối mặt với vụ nổ, và cái chết của bà.

- Chúng ta phải rời khỏi nơi này.

Tôi không có ý nói, nhưng lúc này, khi những lời đó bật thốt ra, tôi biết là tôi nói đúng. Mọi người trở mắt nhìn tôi.

- Chuyện này thật tệ! - Tôi hét lên - Ánh sáng đó rất nguy hiểm. Chúng ta phải chạy.

Thầy Logan nói:

- Được rồi Kernel. Đây là một ảo giác, nhưng chúng ta đang đứng ở giữa một cái gì đó thật kỳ diệu. Thầy không chắc chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng đây là cơ hội ngàn năm có một để trải nghiệm sự nhiệm màu. Bà Egin...ánh sáng này....thật không thể tin nổi! - Mặt ông sáng bừng lên với niềm thích thú.

Một số đứa nhóc đứng lên, tiến tới gần thầy Logan và ô ánh sáng màu xám. Lúc này chúng không còn sợ khi thầy Logan không sợ. Chúng tin ông. Chúng nghĩ ông có hiểu biết nhất.

Tôi hét lên:

- Chuyện này không ổn! Nó rất xấu xa. Thầy không cảm nhận được hay sao?

Thầy Logan cười khó chịu:

- Em không nên quá nghi ngờ như thế, Kernel!

- Trên người thầy toàn là máu! - Tôi giận dữ gầm lên, không thể tin nổi một người thông minh lại có thể ngu xuẩn đến thế - Bà Egin đã chết rồi! Thầy đang bước qua những thứ ruột gan phèo phối của bà đó!

Thầy Logan chớp mắt. Nhìn xuống chiếc áo sơ mi và chiếc quần ướt đẫm máu của mình. Hai bàn tay ửng đỏ lòm. Những mẩu thịt xương nằm rải rác xung quanh ông.

- Ồ - Ông lặng lẽ nói - Ôi Trời....

Một cái gì đó phóng vọt ra khỏi ô ánh sáng xám. Nó có hai cặp chân dài, một thân hình thấp bè, da dày như da thú, bốn cánh tay với phần kết thúc là những ngón tay đen thui, lông lá. Một cái đầu màu lục thẫm, pha trộn giữa đầu người và đầu chó. Không có mồm. Đôi vành tai rũ xuống. Đôi mắt to, trắng dã, xấu xa.

Con vật đó tóm lấy thầy Logan. Bằng cách nào đó, nó rít lên một tiếng nghe như tiếng huýt gió. Thầy Logan nhìn nó chòng chọc trong cơn sốc. Hai trong số những bàn tay những bàn tay của nó khóa lấy đầu ông. Những bàn tay khác xiết chặt đôi vai ông. Những sợi lông trên những ngón tay của nó dài ra, phát triển với một tốc độ phi tự nhiên, cắm sâu vào lớp thịt trên mặt của thầy Logan. Một cọng lông phóng vào con mắt phải của ông, đâm thủng nó. Thầy Logan rú lên đau đớn.

Rồi những cánh tay mé trên của con vật giật mạnh - bứt lìa cái đầu của thầy Logan ra khỏi cổ! Con quái vật ném cái đầu xuống đất. Đưa bàn chân phải dẫm mạnh lên nó. Và cái đầu đứt lìa của thầy Logan nổ một cái bụp như một trái dưa hấu rơi xuống từ một nơi rất cao.

Con quái vật nhìn đám trẻ con chúng tôi. Dang những cánh tay của nó ra và rít lên. Toàn thể ba mươi bốn đứa nhóc cùng thét lên như một và ị cả ra quần.

DEMONATA 2: KẸ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

6. Vụ Bắt Cóc

-> Hỗn loạn. Mọi người bỏ chạy, đâm sầm vào nhau, té lăn đùng, la hét. Tôi là một phần của sự điên cuồng. Ôm chặt Art trong tay. Chạy trốn một cách mù quáng. Tránh xa khỏi ô ánh sáng xám và con quái vật bốn tay. Cố đứng vững trên hai chân. Khóc ròng, một phần vì thầy Logan đã bị giết, đa phần vì tôi quá kinh hoàng.

Một đứa con gái va mạnh vào tôi và hất tôi ngã lăn ra đất. Tôi cố té xuống với Art nằm phía trên để nó không bị thương. Nó cười hình hích - nó nghĩ đây là một trò chơi. Tôi toan hét lên với con bé đó nhưng rồi tôi nhìn thấy máu phun ra từ cổ nó, hai cánh tay nó giật giật. Nó gục xuống. Ngã thịch ra. Rồi ra đi rất lặng lẽ.

Tôi nhìn ra xa trước khi có thể tập trung vào gương mặt nó. Tôi không muốn biết nó là ai. Ngay lúc này tôi chỉ muốn tập trung vào một điều quan trọng hơn tất cả mọi thứ khác - chuẩn khỏi đây trước khi con quái vật giết tôi.

Tôi cố gượng đứng lên, ngực phập phồng. Tìm kiếm con đường thoát thân tốt nhất. Khó mà nói được. Tôi bị vây quanh tứ phía bởi sự kinh hoàng. Tôi đếm hai, ba, bốn đứa trẻ đã chết, rồi ngưng lại. Tôi không muốn biết con số đó.

Con quái vật đang dè lên một thằng nhỏ - thằng Dave English, nó đang sợ chết khiếp. Những ngón tay của con quái thú cắm ngập vào bụng Dave. Nó đưa mắt nhìn quanh, đôi mắt trắng đã chuyển từ đứa trẻ này sang đứa khác. Như thể nó đang chọn nạn nhân kế tiếp của nó. Hoặc đang tìm kiếm một ai đó cụ thể.

Tôi sắp sửa chạy tiếp thì bắt gặp một chuyển động trong ô ánh sáng xám. Một người đàn ông bước qua. Phía sau ông là một thiếu nữ tóc vàng hoe. Một phụ nữ khác theo sau cô ta, người Ấn Độ, mặc một tấm sari. Rồi một người đàn ông thứ hai, da đen.

Người phụ nữ Ấn Độ chửi thề khi nhìn thấy những cái xác. Toan đuổi theo con quái vật, hai tay giơ lên, mắt ánh lên sát khí.

- Không, Sharmila!

Người đàn ông đầu tiên quát khê. Ông đã già. Ông có một bộ râu cảm ngắn và một mái tóc đen rối bù. Một bộ quần áo tơi tả.

- Chúng ta phải ngăn chuyện này lại!

Người phụ nữ Ấn Độ hét lên.

- Không.

Người đàn ông lặp lại, và tôi có thể nói giọng của ông chứng tỏ ông đã quen với việc được tuân theo.

- Sư phụ...

Người đàn ông thứ hai hoang mang nói. Anh ta có nước da đen nhất mà tôi từng trông thấy, như thể mẹ của anh ta là bóng đêm.

- Ta biết, Raz - Người đàn ông đầu tiên nạt - Nhưng ta không được giết nó.

- Bọn trẻ con - Người phụ nữ Ấn Độ gầm gừ - Tôi sẽ không đứng yên và để cho con yêu tinh đó giết hết lũ trẻ này. Làm thế thì tàn nhẫn quá.

- Cô ấy nói đúng đó, thưa sư phụ - Người đàn ông da đen nói.

- Chà, thôi được - Người đàn ông mặc quần áo tối tăm làu bàu - Chúng ta sẽ cứu lũ trẻ càng nhiều càng tốt. Chúng ta không muốn bị xem là những kẻ dã man - Ông cười ha hả khi ra hiệu cho mấy người kia tản ra - Hãy đuổi Cadaver trở lại cửa sổ và buộc nó chui qua đó. Chúng ta sẽ theo dấu nó sau.

Sự xuất hiện đột ngột và cuộc đối thoại lạ lùng này khiến tôi rất kinh ngạc, tôi vẫn đứng yên thay vì bỏ trốn tìm kiếm sự an toàn. Con quái vật - một con yêu tinh, người phụ nữ kia bảo thế - đã rời khỏi Dave English và đang đuổi theo một đứa con gái. Cô bé chạy nhanh như một vận động viên Olympic thượng thặng nhưng cặp chân của con quái vật dài hơn và nó đuổi kịp cô bé chỉ trong vòng vài giây. Vươn những ngón tay dài lông lá ra...và rứt lại khi mặt đất dưới chân nó nổ tung lên phía trên.

Con yêu huýt lên một tiếng the thé, đầu nó đảo một vòng. Nó nhìn thấy bốn người vừa chui qua ô ánh sáng (hoặc cửa sổ, như người đàn ông già gọi). Nó nhìn họ chòng chọc, đôi mắt trắng chứa đầy vẻ giận dữ và căm ghét. Họ đang tiến tới gần nó từ cả hai phía, chừa lại một con đường thẳng về phía cửa sổ. Tia sáng xanh nhạt lóe ra từ những đầu ngón tay của người đàn ông da đen - tôi đoán là anh ta đã làm cho mặt đất nổ tung để làm con quái vật xao lãng và cứu thoát đứa con gái.

Art cắn mạnh vào tay phải tôi. Đây là lần đầu tiên nó cắn tôi. Tôi hơi bị sốc, buông nó ra và ngồi bệt xuống. Nó rơi đánh oạch xuống đất, lăn tròn, rồi bò về phía con yêu, cười rúc rích một cách vui sướng. Hẳn nó nghĩ đó là một thứ đồ chơi to lớn. Nó nôn nóng được chơi thứ đó, nên đã cắn tôi để tôi buông nó ra.

- Art! - Tôi kêu lên - Quay lại đây! Nó là...

Con yêu nhìn thấy tôi. Đôi mắt trắng của nó đảo xuống và dán vào Art. Nó huýt lên một tiếng lớn cao vút. Rồi chạy về phía chúng tôi với những bước dài không thể tin nổi. Tôi hầu như không có thời gian để sợ - thế rồi

nó nhào vào chúng tôi. Nó khom xuống, đưa một tay nhắc Art lên, rít lên như cả một ổ rắn.

- Không!

Tôi hét lớn, nhảy xổ vào con yêu, quên băng đi nỗi sợ, chỉ quan tâm tới Art. Tôi đáp xuống hông trái con yêu. Từ khoảng cách xa tôi nghĩ da nó dày như da thú, nhưng bây giờ tôi nhận ra nó giống như một cái vỏ cứng của một con côn trùng hơn. Hai năm đấm của tôi cắm vào đó, đập bung những lớp vẩy nhão. Tôi hét lên điên dại, theo cách tôi thường làm khi lao vào một trận đánh nhau.

Tôi giật mạnh hai cánh tay lông lá của nó - có cảm giác chúng giống như những sợi rong biển - cố vớ tới Art một cách tuyệt vọng. Con yêu lại rít lên khi hất tôi sang một bên. Tôi ngã xuống, đè người lên cánh tay phải. Nó vặn lại bên dưới người tôi và gãy đánh rắc. Tôi rống lên vì đau, nhưng cố lăn người lại và tự buộc mình đứng lên, thấy người mù đi nhưng vẫn quyết tâm giải cứu Art.

Nhưng con yêu không còn ở đó. Nó vọt về phía ô cửa sổ xám, Art nằm đánh đu trong đôi tay nó, đầu chúc xuống, đôi chân khua lia lịa.

- Beranabus! - Người phụ nữ Ấn Độ hét lên.

- Cứ để nó đi - Vị lãnh đạo nhóm bốn người nói.

- Nhưng thằng bé...

- Không phải việc của chúng ta.

- Art!

Tôi rống lên, nước mắt trào ra. Chỉ là chuyện vô vọng, nhưng tôi vẫn đuổi theo con yêu, thầm cầu nguyện cho mình có sức mạnh và tốc độ để bắt

kịp nó trước khi nó tới ô cửa sổ.

Con yêu dừng lại ở ô ánh sáng xám. Ngoái nhìn bốn người lớn. Nó rít lên và lắc lắc Art về phía họ, chế nhạo họ. Những sợi lông của nó quấn quanh hai mắt cá rồi ngoằn ngoèo bò lên đôi chân của Art. Art cười rúc rích, giật mạnh hai tai của con yêu, không biết gì về tình trạng nguy hiểm của nó. Nó buông rơi hai viên bi màu cam - nó đã tìm được một thứ đồ chơi thú vị hơn.

Người phụ nữ Ấn Độ găm gừ và duỗi một tay về phía con yêu. Bà bắt đầu lẩm bẫm từ gì đó giống như một câu thần chú. Trước khi bà có thể hoàn tất nó, con yêu nhảy tới cửa sổ, lao vào làn ánh sáng xám và biến mất. Quay trở lại nơi chết tiệt nào đó mà từ đó nó đã đến, cùng với Art.

-> Tôi khụy gối xuống, choáng váng, nhìn chòng chọc vào ô cửa sổ. Quanh tôi là những tiếng kêu thét, tiếng khóc nức nở, tiếng rên rỉ. Mùi tanh của máu và cái chết. Những tiếng gọi từ trong làng khi những người lớn kinh hoàng chạy về phía đám con cái khốn khổ của họ, quá muộn để có thể giúp gì, chỉ đúng lúc để thu dọn máu me.

Bốn người đi theo con yêu đã tụ tập lại cạnh cửa sổ. Ánh sáng lại xung động. Những mép rung mạnh vào phía trong, biến thành màu trắng. Người trưởng nhóm đứng trước ô cửa sổ.

Người đàn ông da đen hỏi:

- Thầy có nghĩ là nó đang đợi chúng ta ở mé bên kia không?

Người trưởng nhóm nhún vai:

- Chỉ có một cách để biết.

Ông bước tới trước và biến mất như con yêu lúc nãy. Người đàn bà tóc vàng đi theo, rồi người đàn ông da đen. Người đàn bà Ấn Độ dừng lại và

nhìn quanh cánh đồng bất hạnh. Ánh mắt bà dừng lại ở tôi. Bà cau mày. Toan nói gì đó. Đối ý và bước vào làn ánh sáng.

-> Tôi choáng váng. Run lên vì sốc và cơn đau ở cánh tay phải. Im lặng, nhìn chăm chăm vào làn ánh sáng xám khi nó xung động ngày càng nhanh hơn, mấy méo cuộn lại. Nó sắp sụp đổ, vỡ ra, trở thành những mảnh ánh sáng như trước.

Những tiếng la hét mới khi các bậc cha mẹ tìm thấy những phần thi thể của con cái họ. Một bản đồng ca than khóc, tăng lên do nhõm thứ hai, trở thành một bức tường âm thanh thống khổ. Một số trẻ con vẫn còn đang chạy. Chúng không biết rằng sự việc đã kết thúc, con quái vật đã đi khỏi, và nạn nhân cuối cùng là Art.

Tôi lao đảo đi tới ô cửa sổ đang sáng bập bùng, muốn tin rằng vẫn còn hy vọng, rằng người đàn bà Ấn Độ sẽ xuất hiện trở lại với Art trong tay. Art không thể ra đi mãi mãi. Tôi không thể đánh mất nó. Nó là em trai tôi.

Tôi bắt gặp hai viên bi trên mặt đất cạnh ô cửa sổ. Tôi nhặt chúng lên, nhìn kỹ vào trung tâm màu cam của chúng, rồi nhét chúng vào túi quần trái. Tôi đang tê dại đi. Hầu như không còn ý thức về cơn đau ở cánh tay bị gãy.

Tôi nghĩ về Ba Má, về phản ứng của họ khi họ quay về và nhìn thấy Paskinston trong màn tang tóc, biết Art đã bị bắt cóc. Những lời cuối cùng của Má vẫn đồng vọng trong đầu tôi "Hãy chăm sóc em con". Ba đã gọi tôi là người anh tốt nhất trên đời, bảo rằng tôi chăm sóc nó còn tốt hơn cả họ.

Nhưng tôi không làm được vậy. Tôi đã để cho một con yêu cướp nó đi.

Nhìn chòng chọc vào giữa làn ánh sáng xám. Tôi không còn nghe thấy những tiếng gào thét. Tập trung vào ô cửa sổ. Một giọng nói thì thầm với tôi, giọng nói là tôi chưa nghe thấy lại suốt một năm qua. Nói với tôi điều tôi phải làm. Đề xuất của nó thật điên rồ. Tôi nên tống khứ nó ngay lập tức. Nhưng tôi không thể.

Ô cửa sổ đang khép lại. Giờ nó sẽ biến mất trong giây lát. Nhưng nếu tôi bước qua trước khi nó đóng lại... đuổi theo con yêu...có lẽ tôi có thể tìm thấy Art, giải cứu nó, mang nó trở về nhà.

Điên rồ. Có lẽ Art đã chết, bị con yêu giết chết ngay khi nó tẩu thoát. Ngoài ra, tôi không biết cái gì nằm ở mé bên kia cửa sổ. Rất có khả năng còn có nhiều con yêu khác giống như con đã mang Art đi. Tôi gần như chắc chắn sẽ bị giết chết. Thậm chí nếu không bị giết, cũng không có đường quay lại một khi ô cửa sổ đã vỡ ra. Ba Má sẽ mất cả hai đứa con của họ. Nhân đôi niềm u hận. Tôi nên quên chuyện này đi. Làm ngơ giọng nói và đề xuất không khác gì tự sát của nó.

Nhưng tôi không thể. Vì họ sẽ trách móc tôi. Họ không muốn thế, nhưng lời buộc tội sẽ nằm ở đó, trong mắt họ. Một cái nhìn có ý nói rằng: "Con đã không chăm sóc nó. Nó là em của con. Con đã không bảo vệ nó. Con để cho nó đi. Đó là lỗi của con."

Những mép của ô cửa sổ cong vào trong. Ánh sáng xám kêu lạo xạo. Không còn thời gian nữa. Tôi phải quyết định.

Tôi bắt đầu nhìn lại, mong cho ô cửa sổ khép lại trước khi tôi có thể hành động, tự dối mình về cơ hội đuổi theo Art. Nhưng khi tôi quay đầu lại, đôi chân tôi bước tới trước. Bản năng buộc tôi bước qua làn ánh sáng xám của ô cửa sổ - vào lãnh địa của con yêu quái sát nhân.

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

7. Đi Trên Mặt Nước

-> Khoảng máu xám kéo dài vài giây. Như một làn sương mù quanh tôi, trừ việc không có cảm giác ẩm ướt hay lạnh lạnh. Rồi nó tan đi và tôi thấy mình đứng giữa những cây cối vây quanh. Một cánh rừng đầy những thân cây cong queo vụn vẹo đáng thương.

Chúng đang hú lên.

Thoạt tiên tôi nghĩ một thứ gì khác đang tạo ra thứ tiếng ồn kinh khủng đó, giống như sự trộn lẫn giữa tiếng những cái phanh xe rít lên và tiếng ai đó đang cưa một mảnh kim loại. Trí não tôi bảo với tôi rằng có những người đang làm việc gần bên, hoặc có một con thú kỳ dị nào đó. Nhưng rồi tôi thấy những thân cây đang yếu ớt lắc lư, chuyển động. Trên lớp vỏ thẫm màu, lốm đốm của chúng có những hốc hang. Và những tiếng hú phát ra từ mấy hang hốc đó. Không còn ngờ gì nữa.

Tôi cố áp dụng logic cho tình huống đó, như Mr.Spock ((*Nhân vật trong chuỗi phim truyền hình Star Trek)). Những tiếng hú phải là tiếng gió thổi qua những lỗ hang đó. Ngoại trừ việc chả có tí gió nào. Và tôi biết - tôi biết - rằng chính mấy cây cối đó đang tạo ra tiếng hú. Chúng sống động. Đang trong cơn đau đớn. Hú lên vì giận dữ, căm ghét và thèm khát.

Tôi tìm ô cửa sổ nhưng không còn gì hết. Có thể do tôi không thể nhìn thấy nó từ phía này, hoặc nó đã vỡ tan thành nhiều mảnh trong lúc tôi đang nhìn chòng chọc vào những thân cây.

Tôi ngần ngừ bước lên một bước. Có một tiếng ì oạp khe khẽ. Tôi nhìn xuống và thấy nước lên láng khắp nơi bên dưới chân tôi. Tôi lại nhìn lên

những thân cây. Tôi không thể nhìn thấy những bộ rễ. Tất cả đều nằm bên dưới mặt nước.

Tôi khom xuống, cố nhìn xem mực nước dưới đó sâu tới đâu. Nhưng nó tối đen và quánh bùn, ngoài ra những thân cây đã chặn hết phần lớn ánh sáng. Tôi chọc một ngón tay xuống. Nó trượt xuống tới đốt ngón thứ nhất, thứ hai, rồi phần đầu lòng bàn tay tôi. Tôi nhúng bàn tay xuống tới tận cổ tay mà không chạm phải thứ gì đặc. Nhìn chăm chặp vào bàn tay, rồi hai bàn chân của tôi. Hẳn tôi phải đang đứng trên một cái bục. Ngoại trừ rằng tôi biết - cũng theo cách thức tôi biết về mấy thân cây - rằng không phải thế.

Tôi đang đứng trên mặt nước!

Tôi nhanh nhẹn đứng thẳng lên, nỗi sợ lại ập đến, chắc chắn rằng tôi sắp chìm xuống và chết đuối. Nhưng dù nước vẫn ì oạp vỗ khi tôi di chuyển hai bàn chân, tôi không chìm xuống. Tôi thử đưa bàn chân phải thám hiểm, ấn nghiêng nó xuống. Nó chìm vào lòng nước. Nhưng khi tôi kéo nó lên, đứng bình thường trên lòng bàn chân trở lại, mặt nước nâng đỡ tôi.

Tôi bước tới một bước. Hai bước. Ba bước. Không giống như đi trên mặt đất. Giống như đi qua nền nhà của một tòa lâu đài bằng cao su bươm phòng. Nhưng bằng cách nào đó thật khó tin, mặt nước đã nâng đỡ tôi.

Tôi mỉm cười vì sự điên rồ đó, rồi thở dốc khi một cơn đau nhói lên ở cánh tay phải. Tôi đã hoàn toàn quên bằng đi cánh tay gãy của mình. Cơn đau bất chợt nhói lên nhắc nhở tôi rằng tôi đang bị thương. Tôi chưa bao giờ bị gãy tay trước đó. Nó không gây đau nhiều như tôi tưởng, nhưng tất nhiên là nó gây khó chịu.

Tôi tiếp tục bước đi, cố tránh làm cánh tay đau bị xóc. Nói thì dễ hơn làm - mặt nước không bằng phẳng, khó mà giữ được thăng bằng. Tôi không có cảm giác giống như tôi sẽ bị ngã, nhưng tôi thường xuyên nghiêng người

qua trái hoặc qua phải. Tôi phải dùng hai cánh tay để lấy thăng bằng, và việc này khiến cơn đau quay trở lại.

Tôi cố tình không suy nghĩ về việc tôi đang ở đâu hoặc sự bất khả của việc đi trên mặt nước. Tôi không thể bận tâm tới những chuyện như thế. Tôi ở đây là để tìm thăng Art. Những chuyện khác chả có gì quan trọng. Tôi có thể ngạc nhiên với những thứ còn lại một khi cả hai chúng tôi đã quay trở về nhà, an toàn với Sally.

Phải, nếu chuyện đó sẽ xảy ra, giọng nói bên trong cười khẩy.

Tôi làm ngơ nó. Cố không để cho những tiếng hú của bọn cây cối làm cho tôi bị rối trí. Lão đảo đi tiếp để tìm kiếm thăng em bị bắt cóc của mình.

-> Nước đã thấm qua giày vớ của tôi và đang ngấm lên hai ống quần dài. Tôi không để ý. Tôi phải lo âu về những vấn đề lớn hơn.

Không có dấu hiệu nào của bốn người kia, của con yêu tinh hay của Art. Và không có cách nào theo dấu họ. Nếu chúng tôi đang ở trong một khu rừng bình thường, có lẽ sẽ có những dấu chân. Nhưng ngoại trừ những gợn sóng lăn tăn khi tôi băng qua mặt nước, bề mặt trơn láng và không có một dấu tích gì.

Tôi không hề gặp bất cứ con thú hay chim chóc nào. Chỉ toàn cây. Và trên chúng chẳng có một cái lá nào. Hẳn tôi phải nghĩ là chúng chết rồi nếu không có những tiếng hú đang liên miên dội lại. Tiếng ồn đó giống như những mũi kim chọc vào hai màng nhĩ của tôi.

Làm gì bây giờ? - Giọng nói bên trong đầu tôi hỏi.

- Tiếp tục đi - Tôi lớn tiếng trả lời, cố làm ngơ những tiếng hú của bọn cây cối - Chắc chắn họ phải ở đâu đó gần đây. Ta sẽ tìm thấy họ.

Không nhất thiết là vậy. Có thể họ đã đi xuyên qua một ô cửa sổ khác. Hoặc có thể họ không đi qua cùng nơi với cậu.

- Tôi sẽ tìm ra họ - Tôi khẳng khẳng.

Nếu không tìm thấy thì sao? Không có gì để ăn. Không có nơi nào để hướng tới. Mọi thứ trong khu rừng này đều trông như nhau. Và cậu làm thế nào để ngủ? Mặt nước có thể không nâng đỡ cậu nếu cậu nằm xuống. Ngay cả nếu nó nâng cậu lên, nó sẽ làm cậu ướt sũng tới tận xương.

- Tôi có thể ngủ trên một cành cây.

Có thể chúng ăn thịt người - Giọng nói phỏng đoán.

- Đừng ngốc thế - Tôi làm bầm một cách không chắc chắn - Và có thể dưới nước có cá. Tôi có thể bắt cá để ăn.

Hoặc nó sẽ bắt cậu - Giọng nói nhận xét. Có thể có những con cá mập. Những con quái vật trong lòng nước. Đang di chuyển để tìm mồi. Bên dưới cậu ngay giây phút này...

- Câm mồm đi - Tôi gầm lên.

-> Art! Art! - Tôi hét lên.

Không có tiếng trả lời. Có lẽ tiếng tru tréo của bọn cây cối đã che lấp đi tiếng khóc của nó ngay cả khi nó có mặt ở đây và cố gọi đáp lại tôi. Thật là vô vọng. Tôi sẽ không bao giờ tìm thấy nó. Dù sao thì có lẽ nó đã chết rồi, đã bị con yêu tinh xé thành nhiều mảnh. Tôi nên tìm đường trở về nhà. Lo cho chính bản thân, chứ không phải cho đứa em vẫn sống của mình.

Nhưng tôi không thể suy nghĩ theo kiểu đó. Tôi sẽ không. Tôi phải tìm rằng nó còn sống. Ý nghĩ quay về nhà mà không có Art (ngay cả khi tôi biết bằng cách nào) là quá kinh khủng.

Tôi không biết mình đã ở đây bao lâu. Đồng hồ của tôi không chạy. Nó đã chết máy khi tôi băng qua ô cửa sổ xám. Có cảm giác như đã vài giờ. Tôi bị ướt, lạnh, và khốn khổ, cô đơn. Cố gắng không nghĩ tới thầy Logan và bọn trẻ con đã bị con yêu giết chết. Mỗi lần bộ não tôi nghĩ tới một hình ảnh đẫm máu, tôi cố ngăn nó lại. Tôi tự buộc mình tập trung vào những hồi ức khác. Không có thời giờ để nghĩ tới cuộc thám sát. Tôi phải tập trung vào việc tìm Art.

Một vài mảnh ánh sáng cam đang lập lòe phía trước tôi vài mét. Chẳng bao lâu sau khi tôi tới đây chúng bắt đầu xung động. Chúng di chuyển theo tôi khi tôi đi lang thang qua khu rừng ngập nước, làm bạn đồng hành với tôi.

Tôi đến một khoảng hơi trống trải. Ở đây mấy thân cây không mọc sát bên nhau mấy. Tôi có thể nhìn thấy bầu trời, âm đạm và đỏ tía. Mặt trời mờ sáng bên mé tay trái tôi, và một mặt trời thứ hai yếu ớt tỏa sáng bên mé tay phải!

Tôi dụi mắt và nhìn lại. Hai mặt trời vẫn nằm đó. Không phải thứ mặt trời mạnh mẽ mà tôi quen thuộc. Nhỏ hơn, mờ hơn. Tôi không ngạc nhiên lắm về cặp mặt trời song sinh này - mặt nước và những thân cây gào hú cho biết một thực tế là tôi không còn ở thế giới của mình nữa. Tôi tự hỏi ngày và đêm ở đây ra sao, hay thậm chí không có một đêm nào.

Khi tôi nhìn lên, nhiều mảnh ánh sáng xung động đang lướt qua. Những màu sắc, hình dáng và kích thước khác nhau đang chậm rãi trượt theo cùng một hướng. Tôi nhìn quanh và nhận thấy những mảnh khác đang trôi lơ đãng qua những hàng cây, cùng quy tụ về một điểm xa xa bên trái tôi. Không có một con đường nào, tôi đã đi mà không hề định hướng. Bây giờ tôi quyết định đi theo những ánh sáng đang di chuyển.

-> Có lẽ khoảng một giờ sau đó, tôi nhìn thấy bốn người đã băng qua ô cửa sổ theo sau con yêu tinh. Họ đang đứng trong một khoảng trống, ông

già có râu hơi cách xa mấy người kia một chút. Tôi nghĩ ông đang lăm nhăm đọc một câu thần chú nào đó, hai bàn tay uốn lượn hai bên hông ông. Ông đang gom những mảnh ánh sáng xung động đang di chuyển lại. Chúng tụ họp lại một điểm ở trước mặt ông, gắn vào nhau, tạo thành một ô cửa sổ giống như ô ở cánh đồng làng.

Tôi len lén đi tới, không để họ nhìn thấy.

-...vẫn phải nói rằng chúng ta nên giết nó - Người phụ nữ Ấn Độ đang nói - Để cho nó giết lũ trẻ con và bắt đi một đứa là điều không đúng. Chúng ta phải bảo vệ mọi người. Đó là bổn phận của chúng ta.

Người đàn ông da đen nói:

- Sự phụ biết ông đang làm gì. Ông không để cho con yêu đi mà không có lý do.

Thiếu nữ tóc vàng nói:

- Anh sẽ quen với việc mọi người bị giết. Beranabus không quan tâm tới việc cứu mạng một vài cá nhân. Ông không có thời gian cho những việc nhỏ nhặt.

Người phụ nữ Ấn Độ nổi giận:

- Những việc nhỏ nhặt? Cô gọi việc đánh mất mạng sống con người là một chuyện nhỏ...

Thiếu nữ tóc vàng cắt ngang:

- Không. Đó là cách nói của Beranabus. Ông bảo rằng chúng ta phục vụ cho một mục đích lớn hơn, rằng sứ mệnh của chúng ta không là gì khác ngoài việc bảo vệ chính bản thân nhân loại. Ông bảo chúng ta không thể lo âu về mỗi cá nhân bị bọn yêu tinh giết hay lãng phí thời gian truy đuổi

những người thất lạc. Ông không bận tâm tới việc chị muốn làm chuyện đó, nhưng chúng ta...

- Ta đang cố làm việc! - Ông già, giờ là Beranabus nạt lớn, quay lại giận dữ - Nếu các người ngưng nói huyền thuyên như lũ khí, có lẽ ta có thể...

Ông nhìn thấy tôi và dừng lại:

- Đó là ai vậy nhỉ?

Mấy người kia xoay người phòng thủ. Họ dừng lại khi nhìn thấy tôi.

Người đàn ông da đen nói:

- Trông nó không giống một con yêu.

Thiếu nữ tóc vàng gầm gừ:

- Có một số thì không. Một số ít có thể khoác hình dạng con người. Anh phải cẩn thận.

Cô ta giơ bàn tay phải lên. Tôi cảm nhận được sức mạnh trong những đầu ngón tay của cô ta. Sức mạnh đó hướng thẳng tới tôi. Tôi kêu lên:

- Không! Đừng làm tôi bị thương! Tôi không phải là yêu tinh! Tôi là Kernel Fleck!

Những ngón tay của người thiếu nữ cong vào trong, giữ lại sức mạnh phép thuật mà cổ toan phóng ra. Cổ cau mày.

- Nghe cách nói của nó không giống như một con yêu.

Người phụ nữ Ấn Độ nói:

- Nó là thằng bé trong làng. Nó đi cùng với đứa nhỏ bị Cadaver bắt cóc - Bà ta mỉm cười với tôi - Chào cháu.

- Xin chào - Tôi bồn chồn đáp lại.

Beranabus bực dọc:

- Nó làm cái quái gì ở đây vậy?

Người phụ nữ Ấn Độ nói:

- Tôi cho rằng nó đã đi qua cửa sổ theo chúng ta. Có lẽ để tìm em nó?

Bả nhượng mày nhìn tôi dò hỏi.

- Vâng, con quái vật, con yêu, đã bắt trộm thằng Art em cháu. Cháu tới để lấy lại nó.

Beranabus khịt mũi:

- Vớ vẩn. Giờ này nó đã giết và ăn thịt thằng nhỏ rồi.

Người phụ nữ Ấn Độ rít lên:

- Beranabus! Đừng nói như thế!

- Tại sao? Đúng là thế mà.

- Thầy không biết chuyện đó. Và thậm chí nó là thế, thầy cũng không nên nói. Không phải là trước mặt của... - Bà ta hất đầu về phía tôi.

Beranabus cười ha hả:

- Nếu thằng nhóc này có đủ gan lì đi theo chúng ta, nó có đủ gan để nghe sự thật. Có phải vậy không, nhỏ? Chúng ta không cần phải nói dối. Cháu thích chúng ta chân thật về chuyện đó hơn, đúng không?

Tôi đáp, giọng run run:

- Art chưa chết. Nó còn sống. Cháu sẽ lấy lại nó.

Beranabus lại cười to:

- Lấy trộm lại nó từ Cadaver à? Cháu rất can đảm, nhưng ngốc quá. Cháu không thể tìm ra nó, dù có tìm kiếm cả đời. Vì thế việc nó còn sống hay chết thật sự không phải là vấn đề, có phải không?

Tôi hỏi, phớt lờ câu trả lời của ông:

- Cadaver? Đó có phải là tên của con yêu hay không?

- Phải. Nhưng việc đó chả có ích gì cho cháu. Cháu sẽ làm gì, báo cảnh sát hả?

Người thiếu nữ nói:

- Chúng ta phải đưa thằng nhỏ này quay lại. Hãy mở một cửa sổ khác. Đưa nó quay về.

Beranabus đáp:

- Chúng ta không có thời gian. Cadaver biết chúng ta đang đuổi theo nó. Nó đang chạy trốn. Nó càng đi xa, càng khó tìm hơn.

- Chuyện đó không quan trọng. Chúng ta phải...

Tôi cắt ngang, phẫn khích:

- Các vị đang đuổi theo nó? Các vị sẽ đuổi theo con yêu đã bắt trộm em cháu?

- Phải - Beranabus nói, nháy mắt.

- Vậy cháu sẽ đi với các vị. Xin vui lòng. Cho cháu đi với. Khi các vị tìm thấy nó, nếu Art vẫn còn...các vị biết đó...cháu có thể đoạt lại nó. Đưa nó

về nhà.

- Không - Người phụ nữ Ấn Độ nói ngay - Chuyện đó rất nguy hiểm. Cháu không biết cháu đang dẫn thân vào chuyện gì đâu... Xin lỗi, cháu tên gì?

- Kernel. Kernel Fleck.

Bà mỉm cười:

- Ta tên là Sharmila. Cháu phải về nhà thôi, Kernel. Nếu chúng ta tìm thấy em cháu, chúng ta sẽ mang nó trả lại cho cháu. Ta xin hứa.

Tôi ngoan cố:

- Không. Cháu muốn giúp tìm nó.

- Giúp - Beranabus lặp lại, vui vẻ nhướn mày - Chính xác là cháu định giúp như thế nào?

- Cháu...cháu không biết. Với những câu thần chú? Với tụi ánh sáng?

Beranabus cau mày:

- Tụi ánh sáng nào?

Tôi chỉ vào những mảnh ánh sáng đang kết nối lại với nhau trên đầu ông. Ông nhìn theo hướng tôi chỉ và càu càu cau mày tợn. Tôi nhận ra cả mấy người này cũng không thể nhìn thấy nhìn thấy ánh sáng. Trước khi tôi có thể giải thích, người đàn ông da đen cất tiếng:

- Sharmila và Nadia nói đúng đó, sư phụ à. Thằng bé này không thuộc về nơi này. Chúng ta phải đưa nó trở lại. Nếu không...nếu chúng ta bỏ mặc nó trong cái thế giới ác mộng toàn là nước và những cây cối gào rú này, chúng ta cũng chẳng tốt gì hơn lũ yêu tinh mà chúng ta tìm cách ngăn chặn.

Beranabus khịt mũi:

- Một lời khẩn cầu tốt đẹp, Raz, nhưng ta chưa hề tự cho là mình tốt đẹp hơn bọn yêu tinh. Ta bảo chúng ta sẽ bỏ nó lại, và lời của ta là phán quyết cuối cùng - có phải không, Nadia?

Ông nhìn người thiếu nữ dăm dăm. Cô ta nhìn trả một cách thách thức trong vài giây rồi cụp mắt xuống, lẩm bẫm:

- Sẽ mất khá lâu mới mở được cửa sổ. Tôi có thể làm việc đó trong lúc thầy tìm Cadaver.

Beranabus nói:

- Cô không giỏi lắm trong việc tìm đường. Cái gì khiến cô nghĩ rằng cô có thể định vị đúng chỗ?

Cô ta khẳng khẳng:

- Tôi có thể cố. Thậm chí nếu tôi không tìm được chỗ chính xác, tôi cũng có thể đưa nó trở về thế giới của chúng ta. Nó có thể tự tìm đường về nhà từ đó.

Beranabus suy nghĩ một lúc, rồi nhún vai:

- Cứ làm thế đi. Cứ lãng phí thời gian của cô nếu muốn. Nhưng hãy tránh xa ta ra để không làm gián đoạn...

Tôi hét lên:

- Cháu không đi đâu! Cháu đến để tìm Art và sẽ không trở về nhà mà không có nó!

Người đàn ông da đen - Raz - nói:

- Kernel, em không biết chuyện gì đang xảy ra đâu. Đây không phải là chỗ dành cho trẻ con. Em phải về nhà. Phải không, Sharmila?

Người phụ nữ Ấn Độ đáp, nhìn tôi chăm chặp như một cô giáo đang nổi giận:

- Phải. Ta đã hứa với cháu sẽ đưa em cháu về nếu chúng ta tìm thấy nó còn sống. Bấy nhiêu đó là đủ lắm rồi.

Người thiếu nữ Nadia - nói với một nụ cười buồn bã:

- Hãy tin chị đi, em không muốn ở đây đâu. Em đã theo bọn chị vào một vũ trụ khác, quê hương của lũ yêu tinh. Nó là một địa ngục. Chỗ này không tệ lắm, nhưng chúng ta sẽ sớm đối mặt với những thứ tệ hơn rất nhiều. Em sẽ không muốn đi với bọn chị khi chuyện đó xảy ra. Giá mà chị có thể chọn, chị cũng chẳng tới đây làm chi.

Tôi đáp, gần trào nước mắt:

- Em không quan tâm. Art là em trai em. Má bảo em phải chăm sóc nó. Em sẽ không trở về một mình - Tôi nói thêm, khễ khàng, giọng vỡ ra - Em không thể.

Đôi mắt của Sharmila dịu lại với lòng thương xót:

- Ta xin lỗi, Kernel. Chúng ta đã nói quá cay nghiệt. Nhưng cháu phải hiểu, chuyện này là không thể được. Cháu không thể ở lại. Cháu chẳng làm được chuyện gì có ích ở đây cả. Cháu phải về nhà. Cha mẹ cháu sẽ phát điên lên khi nghĩ họ đã mất cả hai đứa cháu. Điều đó đâu có công bằng, đúng không?

- Phải, nhưng...

Tôi không thể tìm ra từ để giải thích.

Beranabus làu bàu, mất kiên nhẫn:

- Thằng nhỏ muốn ở lại... Các người muốn đưa nó về nhà...Chuyện này dễ quyết định lắm.

Ông phẩy tay về phía tôi. Đột nhiên, tôi bay vọt qua không trung, va mạnh vào một thân cây, thét lên vì sốc và đau, đa phần là do cánh tay bị gãy. Khi tôi rơi xuống mặt đất, những nhánh cây chuyển động nhanh. Tóm lấy tôi. Quán quanh tôi. Xiết chặt.

Tôi nhìn thấy Sharmila lao tới để cứu tôi. Beranabus vẫn tay, ngăn bả lại. Những nhánh cây xiết chặt hơn. Tiếng hú lớn hơn lúc nào hết. Tôi bị nhấc bổng lên. Những cái lỗ trên lớp vỏ của nó mở rộng ra. Nó định nghiền nát và nuốt sống tôi. Chỉ vài giây nữa thôi và tôi sẽ chết, bị cái cây giả hiệu quái đản này giết và ăn thịt.

Có gì đó lóe lên bên trong tôi. Tôi hét lên với cái cây, đưa răng cắn phập vào nhánh cây gần mặt tôi nhất. Cái cây rít lên chói cả tai. Tôi nhai nhai nhánh cây, cắn nó gần đứt lìa ra. Rồi một nhánh khác. Cánh tay trái của tôi được thả lỏng. Có sức nóng trong lòng bàn tay tôi. Tôi tóm lấy một nhánh và cảm thấy năng lượng vọt ra từ bàn tay tôi xuyên vào thân gỗ.

Thân cây hú lên đau đớn, rồi đột ngột bùng tôi ra. Tôi rơi xuống, chạm mạnh vào mặt nước, chìm xuống, ngóc lên, phun phì phì và giẫy giụa. Tôi lại chìm xuống. Lần này tôi ở lại đó, có cảm giác nước đang lôi tôi xuống. Tôi nhận ra cả nước cũng sống động giống như những thân cây. Cũng đói khát và nôn nao giết chóc như chúng.

Tôi chiến đấu trong cơn hoảng loạn. Buộc hai chân tôi ngưng đá như điên dại. Hưởng năng lượng trong lòng bàn tay xuống bàn chân. Tôi tưởng tượng mình là một quả tên lửa, phóng vọt lên, thoát khỏi sức hút của nước. Trong vòng vài giây không có gì xảy ra. Hai buồng phổi của tôi ép lại. Miệng tôi méo đi.

Thế rồi với một sức bật đột ngột, tôi bắn vọt lên phía trên, thoát khỏi mặt nước, ho khục khặc, rùn mình, nhưng tự do. Tôi đáp xuống trên hai chân và lần này mặt nước đỡ tôi lên. Khi tôi đáp xuống, cánh tay gãy của tôi chọt đau nhói lên, nhưng tôi nhanh chóng dùng năng lượng để làm cho nó tê dại đi.

Tôi quay sang nhìn Beranabus, nổi cơn thịnh nộ vì ông đã ném tôi vào cái cây và suýt chút đã giết chết tôi. Sẵn sàng tấn công ông, dùng năng lượng của tôi để nghiền ông ra thành từng mảnh.

Ông cười ha hả. Mấy người kia nhìn tôi trân trối, sững sờ, nhưng Beranabus vẫn cứ cười.

- Ta đã nghĩ thế mà - Ông cười khúc khích - Ta đoán là ở thằng nhỏ này còn có thứ gì khác hơn là thịt và xương. Những đứa trẻ bình thường không bước ra khỏi thế giới của chúng để đi vào vũ trụ của bọn yêu tinh. Cháu phải là một trong số chúng ta để có thể điên rồ như thế. Chúng ta sẽ giữ nó lại.

Sharmila kêu lên:

- Không!

Raz lẩm bẩm:

- Nhưng...thưa sư phụ...nó chỉ là một đứa bé.

Nadia nói thêm:

- Đây là một ý kiến tồi.

- Ta không cần biết.

Beranabus nói, phẩy tay gạt những lời phản đối của họ. Ông nhe răng cười với tôi, nhưng đó là nụ cười của một tên cướp biển giết người như

ngóe:

- Cháu muốn ở lại và giúp chúng ta tìm Cadaver hả? Cháu muốn tìm em mình và giải cứu nó như một hiệp sĩ thời xưa? Tốt lắm, nhóc, cháu đã đạt được điều cháu ước ao.

Ông chìa tay ra để bắt tay, dù chúng tôi cách nhau khá xa nên không thể bắt được.

- Cháu là một người trong chúng ta, Kernel Fleck. Một kẻ săn yêu tinh. Xin chào mừng gia nhập Các Môn Đồ.

DEMONATA 2: KẸ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

8. Bọn Yêu Tinh Và Các Môn Đồ

-> Beranabus vẫn đang đọc thần chú. Cố tìm Cadaver và mở một cửa sổ sẽ dẫn chúng tôi tới chỗ con yêu. Theo lời của Nadia, có tới mấy ngàn vũ trụ của bọn yêu tinh như vũ trụ này. Cadaver có thể ở trong bất kỳ vũ trụ nào trong số chúng.

Tôi cùng ngồi xõm với Các Môn Đồ, tạo thành một hình bán nguyệt. Chúng tôi không thể ngồi hẳn xuống vì có nước. Trông họ có vẻ mệt mỏi và phiền muộn. Sharmila đã tranh luận với Beranabus một lúc lâu, khẳng khái đòi ông đưa tôi trở về. Bà bảo ông là người vô trách nhiệm và đê tiện. Ông chỉ chửi thề và bảo bà đừng lên lớp ông về việc làm của ông. Ông bảo khi bà sống lâu như ông, và nhìn thấy tất cả những thứ ông đã nhìn thấy, bà có thể dạy đời ông - nhưng chỉ tới khi đó.

Tôi quan sát Các Môn Đồ trong lúc Beranabus làm việc. Sharmila là người lớn tuổi nhất, khoảng năm mươi tuổi hoặc hơn (dù tôi không giỏi lắm trong việc đoán tuổi). Bà có một chấm sơn đỏ giữa trán. Lẽ ra tôi biết nó gọi là gì, nhưng tôi không thể nhớ ra. Da nhăn nheo. Đôi mắt đen, dịu dàng. Mặc một chiếc sari dài, nhiều màu, bị rách nhiều chỗ và mép váy dính đầy máu me bùn đất.

Raz mập mạp và đen. Da của anh đen kinh khủng. Nếu là ban đêm, không có trăng và anh nhắm mắt lại, anh có thể trở thành vô hình. Mái tóc xoăn, ngắn. Không cao lắm. Có lẽ trong lứa tuổi ba mươi. Anh mặc một bộ vét rất đẹp. Tôi nghĩ là anh giàu có - trông anh giống như một người không làm việc tay chân nhiều. Không mang giày - không có ai trong số Các Môn Đồ mang giày hay vớ.

Nadia khoảng mười chín, đôi mươi. Cô có mái tóc ngắn vàng hoe, đôi mắt xanh màu biển và làn da rất xấu. Nhiều tàn nhang và sẹo mụn. Một gương mặt khô khan và đơn giản. Ngay cả khi cô có làn da đẹp nhất trên đời, cô cũng không xinh đẹp gì cho lắm. Hơi tròn trĩnh, nhưng tay chân khẳng khiu. Cô mặc một cái quần jeans và một cái áo thun màu xanh lá thẫm. Trông có vẻ không vui, như thể cô đã chịu quá nhiều đau khổ.

Nadia bắt gặp tôi đang quan sát cô, mỉm cười. Toàn bộ vẻ mặt của cô thay đổi. Trông cô xinh xắn hơn nhiều.

- Những ngày lạ lùng, hả, Kernel Fleck?

Tôi lẩm bẩm:

- Em vẫn không hiểu tất cả những chuyện này. Thật sự, em chả hiểu bất cứ điều gì.

Nadia cười rộ:

- Ít ra em cũng trung thực đó.

Cô gặm một móng tay, cân nhắc xem nên nói gì. Cuối cùng, cô ra hiệu về phía ông già đang đứng.

- Cái ông Beranabus đó. Ông là một pháp sư. Trên thế giới không có nhiều người như thế. Khá nhiều người có thể thực hiện phép thuật nếu tình cảnh cho phép, nhưng chỉ có một vài người sinh ra với những quyền năng phép thuật trọn vẹn.

Raz nói, nhìn Beranabus một cách thân thương:

- Ông là sư phụ của tụi anh. Ông hợp nhất tụi anh lại, chỉ đạo tụi anh, chỉ cho tụi anh đường đi.

Sharmila khịt mũi, phản đối:

- Ông là một tên ngốc đê tiện tự cao tự đại! Ông chả hề quan tâm tới cuộc sống của bất kỳ một ai. Ông tự cho là đang thực hiện một sứ mệnh cao cả để cứu vớt thế giới, nhưng ta đang nghi ngờ điều đó. Ta không tin ông và ta khuyên cháu cũng nên cẩn thận, Kernel à.

Tôi hỏi, bối rối:

- Nhưng không phải ông là sếp của mấy người sao?

- Phải, nhưng chúng ta chỉ miễn cưỡng đi theo ông chứ không phải do sự lựa chọn - Bà mỉm cười nhìn Raz - Ở, một số người trong chúng ta thì có.

Raz và Sharmila bắt đầu tranh cãi về những điểm mạnh và những sai lầm của Beranabus. Nadia lắng nghe một lúc, rồi lẩn ra xa và gật đầu ra hiệu cho tôi đi theo.

Khi chúng tôi ra khỏi tầm nghe, cố lặng lẽ nói:

- Họ còn mới đối với công việc này. Beranabus luôn luôn là một nhân vật huyền thoại đối với họ. Họ chưa trải qua nhiều thời gian bên cạnh ông, vì thế họ không biết chắc cách phản ứng lại những...hành động lập dị của ông. Raz đã thần tượng ông một cách thái quá. Sharmila thì chỉ trích. Nhưng ông không màng tới những gì mọi người nói hay suy nghĩ, miễn là họ tuân theo những mệnh lệnh của ông.

- Chị đã đi theo ông một thời gian dài hả? - Tôi hỏi, và cố gật đầu - Ông là cha của chị hay là gì?

Nadia bật cười:

- Không, ông chỉ là... - Cố dừng lại và gặm một móng tay khác - Tất cả bọn chị đã từng ở nơi em đang ở. Trước khi Sharmila, Raz và chị sống một cuộc sống bình thường. Bọn chị cảm thấy mình khác biệt, không hoàn toàn giống như những người khác. Nhưng bọn chị có gia đình, bạn hữu, công

việc và những ước mơ. Bọn chị bình thường. Hạnh phúc. Thế rồi, theo cách này hay cách khác, bọn chị phát hiện ra bọn yêu tinh.

- Những con yêu?

- Phải. Đó là tên chính xác của chúng - Bọn yêu tinh. Chúng tồn tại trong một vũ trụ đa thế giới của riêng chúng. Chúng cũng sống lâu như loài người, có thể lâu hơn. Những sinh vật xấu xa, thích giết chóc, gieo rắc sự hành hạ và chết chóc. Lúc nào chúng cũng cố băng qua thế giới của chúng ta, nhưng phần lớn đều quá yếu hoặc quá mạnh.

Tôi cau mày:

- Quá mạnh?

Cố giải thích:

- Em đã bước qua một cánh cửa sổ để đến đây. Những cánh cửa sổ là cách thông thường nhất để di chuyển giữa các vũ trụ, nhưng chúng bị hạn chế ở kích thước. Những con yêu to lớn, mạnh mẽ không thể chui qua lọt. Có những cách khác để băng qua, như tạo ra những đường hầm, nhưng chúng rất hiếm.... Dù sao đi nữa, bọn yêu tinh có thật và chúng không thích gì hơn là băng vào vũ trụ của chúng ta và giết con người. Thông thường chúng không thể ở lại vũ trụ của chúng ta lâu hơn vài phút, vì thế chúng chỉ có thì giờ giết một số ít người. Chúng đã giết vài trăm ngàn người trong suốt nhiều thế kỷ qua, nhưng đa phần là chúng ta có thể tẩu thoát được khá dễ dàng, được bảo vệ bởi các quy luật vật lý.

Nadia liếc mắt về phía Beranabus, lúc này vẫn đang làm việc để tìm Cadaver. Những mảnh ánh sáng đã ngừng trượt về phía ông, nhưng có nhiều mảnh trong bầu không khí bao quanh ông, đang xung động với nhiều tốc độ khác nhau. Khi ông niệm thần chú, những mảnh đó gắn vào nhau, kết hợp thành một ô ánh sáng trước mặt ông. Lạ một điều là chỉ mình tôi có

thể nhìn thấy tụi ánh sáng, nhưng tôi không nói gì về chuyện đó vì e mình có thể phá vỡ dòng suy nghĩ của Nadia.

Nadia nói tiếp:

- Cách nay nhiều thế kỷ, có một số thuật sĩ - những người có tài năng về phép thuật, nhưng không phải là các pháp sư thật sự - đã quyết định chủ động đánh nhau với bọn yêu tinh. Họ nghiên cứu những nhiễu loạn được tạo ra trước khi một cơn yêu băng qua vũ trụ của chúng ta. Nếu họ có thể đoán trước được việc chúng tới, họ có thể ngăn chúng lại hoặc đánh nhau với chúng khi chúng bước vào thế giới của chúng ta. Họ tuyển mộ thêm nhiều thuật sĩ khác, rồi tìm đến Beranabus và cố...

Tôi cắt ngang:

- Khoan đã, chị bảo rằng chuyện này đã xảy ra cách nay nhiều thế kỷ?

- Phải.

- Nhưng...

Tôi nhìn kỹ vị pháp sư cao tuổi, có râu cằm. Trông ông khoảng chừng sáu mươi hoặc hơn, nhưng chả có gì giống như một ông già vài trăm tuổi, nếu cho rằng một con người có thể sống lâu đến thế - đó là điều bất khả.

Nadia nói:

- Thời gian hoạt động theo cách khác trong vũ trụ của bọn yêu tinh. Nó có thể di động chậm hơn hoặc nhanh hơn, tùy thuộc vào nơi em đang ở đâu. Nhưng thông thường nó chậm hơn. Một giờ ở đây có thể là một ngày hoặc hơn trên trái đất. Một tuần có thể là một năm. Em có thể trải qua ba bốn năm ở đây và quay về trong một thế kỷ mới. Hoặc trải qua mười năm ở đây và trở về một thế giới chỉ vừa trôi qua khoảng một tuần...

Cổ nói tiếp:

- Nhưng loài người không thể sống sót trong vũ trụ này. Ngay cả những đại pháp sư thật sự cũng bại trận trước các thế lực yêu tinh. Nhiều người đã cố kéo dài tuổi thọ của mình bằng cách tới đây, nhưng tất cả đều bị bọn yêu tinh xé toạc thành nhiều mảnh. Ngoại trừ Beranabus. Ông đủ mạnh để chiến đấu ngang tài ngang sức với bọn yêu tinh, sống sót giữa chúng. Ông đã vài trăm tuổi. Ít nhất là vậy.

Raz và Sharmila đã ngưng tranh cãi. Raz tới gần sư phụ của anh ta hơn, phòng khi ông cần giúp sức. Sharmila tới ngồi xõm xuống cạnh tôi và Nadia, lắng nghe Nadia tiếp tục giải thích:

- Những thuật sĩ muốn đánh nhau với bọn yêu tinh phải liên lạc với Beranabus. Ông đã đánh nhau với chúng rất lâu trước khi họ tới, nhưng thường là trong vũ trụ này. Ông xem bốn phận của ông là ngăn chặn những con yêu mạnh hơn xây dựng các đường hầm và băng qua. Ông tập trung vào những tên chúa yêu - những kẻ có thể hủy diệt thế giới của chúng ta nếu chúng tìm thấy một lối đi qua.

Sharmila hỏi Nadia:

- Cô đã từng đánh nhau với một tên chúa yêu chưa?

- Chưa.

Cổ đáp, và một vẻ khó chịu lướt qua gương mặt cổ. Cổ rơi vào im lặng và lại bắt đầu gặm móng tay, cắn thật lực. Sharmila bóp vai của người thiếu nữ, rồi tiếp tục câu chuyện. Bà có một giọng nói nhẹ nhàng nhưng chắc nịch.

- Những thuật sĩ đề nghị Beranabus dạy cho họ các cách thức của ông. Họ muốn nghiên cứu các phương pháp của ông để có thể đánh nhau với những con yêu mạnh. Ông bảo họ ông không màng tới việc làm thầy họ.

Nhưng họ rất kiên trì. Bám theo ông. Van xin được trở thành học trò của ông, để học hỏi, để giúp sức. Cuối cùng, vì ông quá mệt mỏi với sự quấy rầy, hoặc vì ông nghĩ họ có thể phục vụ tốt, ông đồng ý. Ông cho phép vài người cùng đi với ông qua vũ trụ này, chỉ cho họ cách chiến đấu, giúp họ hiểu hơn về kẻ thù của họ. Họ truyền lại tri thức đó cho những người khác, dạy họ cách tiêu hủy những cửa sổ trước khi chúng hình thành trọn vẹn, cách chiến đấu với những con yêu lọt qua đó. Dù thông thường khi một con yêu vượt qua, tốt nhất là không trực tiếp đánh nhau với nó, chỉ cố hạn chế thiệt hại.

Bả dừng lại và nhún vai:

- Đó không phải là cách mà chúng ta thích, nhưng đó là cách phải làm theo. Chúng ta có quá ít người nên không thể đánh liều. Chúng ta nên tránh xung đột trực tiếp, và ngăn những con yêu khác vượt qua hơn là đánh nhau, bỏ mạng và để mặc cho bọn yêu tinh tới tùy thích. Một số không đồng ý với cách làm đó và đánh nhau với bọn yêu tinh, nhưng họ không sống sót lâu.

- Chị đã cố đánh nhau khi chị còn trẻ hơn phải không? - Nadia hỏi, và Sharmila gật đầu - Đó là lý do vì sao Beranabus tuyển mộ chị. Chị và Raz đã đánh nhau với bọn yêu tinh. Ông biết ông có thể lợi dụng bản chất cao cả của chị.

Nadia cười khan và ném tới Beranabus một cái nhìn u tối. Tôi nhận ra cô không thích vị pháp sư già cả. Có lẽ thậm chí còn ghét ông. Nhưng trong trường hợp đó, tại sao cô lại làm việc cho ông? Trước khi tôi có thể hỏi, Nadia lại tiếp nối câu chuyện:

- Những vị thuật sĩ tự gọi họ là Các Môn Đồ để vinh danh Beranabus. Ông chả quan tâm tới điều đó, nhưng với họ đó là điều quan trọng. Và tới nay vẫn thế. Những đệ tử của họ vẫn giữ cái tên đó. Không bao giờ có nhiều Các Môn Đồ - có lẽ mỗi lần khoảng từ bốn mươi tới năm mươi

người. Họ canh gác thế giới, cản ngăn những kế hoạch của mấy con yêu yếu hơn, tìm kiếm những người có quyền năng giống họ để tuyển mộ, huấn luyện và chống lại bọn yêu tinh.

- Hầu hết trong số bọn anh đều hành động độc lập với sư phụ.

Raz nói, và đầu của ba người chúng tôi ngẩng lên. Anh ta đang đứng phía sau tôi, chà hai bàn tay vào nhau, mỉm cười.

- Hồi nãy chúng ta chưa tự giới thiệu một cách đàng hoàng. Anh tên là Raz Warlo. Đây là Sharmila Mukherji, còn đây là Nadia Moore. Bọn anh - anh chắc là anh đang nói cho cả bọn - rất vui được gặp em, và sẽ làm hết khả năng để em cảm thấy em đang ở giữa những người bạn và đồng minh.

Sharmila cười ngắn gọn:

- Luôn là nhà ngoại giao hả Raz.

Anh ta cười đáp lại, rồi ngồi xồm xuống.

- Một trong số chúng ta cần phải thế. Như anh đã nói, Các Môn Đồ hầu như hành động mà không cần có mệnh lệnh của sư phụ. Ông cho phép bọn anh tự do hoạt động sao cho phù hợp. Thỉnh thoảng, ông sẽ giao cho một người trong bọn một nhiệm vụ, có lẽ là theo dõi những dấu hiệu hoạt động của bọn yêu tinh trong một khu vực cụ thể, hoặc đi vào vũ trụ này với ông để chiến đấu. Nhưng đa phần là bọn anh đi theo con đường riêng của mình.

- Anh may đấy.

Nadia nói một cách cay đắng và ném một cái nhìn căm ghét khác về phía Beranabus.

- Chị là... nô lệ của ông hả? - Tôi hỏi một cách do dự.

- Cũng có thể là thế - Cổ phun nước bọt, rồi mỉm cười đau khổ - Không. Beranabus là một gã thật sự khốn kiếp, nhưng chị được tự do rời bỏ nếu muốn. Chị khác với Raz, Sharmila và số Các Môn Đồ còn lại - có nhiều tài năng thiên phú hơn. Không nhất thiết là mạnh mẽ hơn, nhưng chị có thể...

Cổ ngưng lời, liếc nhìn Raz và Sharmila. Hai người này đang tò mò nhìn cổ đăm đăm. Cả họ cũng không biết chuyện này.

Nadia khịt mũi:

- Đây không phải là một bí mật. Beranabus chưa nói với hai người là vì không có thời gian. Ông không quan tâm nếu tôi nói cho hai người biết. Và tôi nghĩ tôi nên làm thế vì nó có liên quan tới chị và cả Raz nữa. Đó là lý do các người ở đây.

- Tôi đã từng thắc mắc về chuyện đó.

Sharmila nói, và dù Raz chẳng nói gì, tôi có thể nhận thấy cả anh ta cũng có vẻ tò mò.

Nadia chà lên hai cánh tay, hơi rùn mình:

- Tôi đã đi theo Beranabus một thời gian dài, có lẽ là bảy hoặc tám năm, dù ở thế giới loài người nó có thể lâu hơn. Khi Beranabus tuyển mộ tôi, phim có tiếng nói chỉ mới trở thành thời thượng. Đó là năm 1929.

Chúng tôi trở mắt nhìn cổ. Sharmila đưa tay lên che miệng. Raz nghiêm trang chớp mắt.

- 1929? - Tôi lặp lại - Nhưng chị còn trẻ quá mà.

- Chị đã trải qua phần lớn bảy tám năm đó ở đây, nơi mà như chị đã giải thích, thời gian hoạt động theo cách khác.

Raz hỏi:

- Cô định nói là cô đã bỏ lỡ Thế chiến Thứ hai? Nhạc Rock and Roll? The Beatles?

- Beetles? - Nadia hỏi một cách ngây ngô.

- Beatles. Ban nhạc lớn nhất thế giới. Họ... - Anh ta ngừng lại, không biết phải giải thích thế nào về ban nhạc Beatles cho một người đến từ năm 1929.

- Cô gái tội nghiệp - Sharmila nói, những giọt lệ thương xót long lanh trên khóe mắt bà.

- Cũng không tệ lắm - Nadia nhún vai khó chịu - Khi chúng tôi trở lại thế giới loài người, chúng tôi sống trong một cái hang từng là cứ địa của Beranabus suốt nhiều thế kỷ. Tôi chưa từng trông thấy lại thế giới bên ngoài từ lúc đi theo ông. Tôi không ghen ghét hay tiếc nuối gì đâu. Thật đó.

Cố cố làm cho câu nói có vẻ như cô đã cảm thấy như thế một cách chân thành, nhưng rõ ràng là cô vô cùng khổ sở.

Raz nhẹ nhàng hỏi:

- Vì sao? Tại sao sư phụ đòi hỏi ở cô một sự hy sinh quá lớn như vậy? Thiên tài của cô là gì?

- Tiên tri - Nadia nói với một tràng cười khúc khích - Tôi là một đứa bé biết tiên tri. Tôi ăn mặc như một người Gypsy và đọc được lòng bàn tay của mọi người, lá trà, một quả bóng thủy tinh - bất kỳ thứ gì. Khi ba má tôi nhận ra tôi có thể kiếm tiền từ cái tài đó, họ ngăn một căn phòng đặc biệt trong nhà tôi. Sau đó, họ đưa tôi ra đường với một hội chợ di động. Tôi có một căn lều riêng. Họ quảng cáo tên tôi là Nadia Bói Bài Tây. Chuyện đó cũng vui, nhưng đôi khi thật đáng sợ: tôi có thể nhìn thấy cái chết của mọi người. Tôi chỉ muốn nói với họ những điều tốt lành, nhưng nếu tôi nhìn thấy một điều gì đó không hay, tôi không thể che giấu nó. Chính cái đó

khiến tôi gặp rắc rối. Tôi không biết Beranabus tìm ra tôi bằng cách nào. Một đêm nọ ông chợt xuất hiện và đưa tôi vào cái thế giới điên rồ này. Tôi rất sợ. Tôi không biết ông là ai và ông muốn gì. Và tất cả bọn yêu tinh...

Cổ rùng mình và nhìn trằng trời vào Beranabus. Tôi cố tưởng tượng chuyện đó phải như thế nào. Nó không khó, vì hầu như tôi cũng đi chung một xuồng với cô. Nhưng ít nhất tôi cũng là người quyết định đi tới đây.

Nadia nói tiếp:

- Theo thời gian, tôi hiểu ra vì sao Beranabus mang tôi tới đây. Tôi có thể cảm nhận được những chuyện chưa xảy ra. Có nhiều người tự nhận là có khả năng đó, nhưng tôi là một trong rất ít người có thể thật sự làm được điều đó. Beranabus bảo loại người như tôi còn hiếm có hơn các pháp sư.

- Cô có thể nhìn thấy được nhiều việc không? - Sharmila hỏi và trong giọng nói của bà có một lưỡi dao - Cô có thể nhìn thấy khi nào chúng tôi chết không? Và theo cách nào?

Nadia lắc đầu:

- Chưa. Tôi phải tập trung để đạt tới những tiên tri thấu thị như thế. Và tôi thích không làm điều đó hơn. Tôi không thích biết những chi tiết như thế.

Raz nói chậm rãi:

- Cô bảo cô có thể nhìn thấy tương lai trước khi nó xảy ra. Nhưng nếu điều đó có thật, chắc chắn là cô có thể hành động để thay đổi nó.

- Không, không phải như thế. Ví dụ, tôi có thể nhìn thấy anh chết trong một đám hỏa hoạn, nhưng tôi không biết nó sẽ xảy ra khi nào hay ở đâu. Những tiên tri thấu thị của tôi không bao giờ là điều gì có thể thay đổi được. Nếu tôi nhìn thấy một sự kiện tương lai, chỉ là vì theo cách nào đó nó

đã xảy ra rồi. Không thể gỡ bỏ hay ngăn chặn nó. Nhưng tôi có thể sử dụng tài năng thiên phú của tôi để làm lợi cho chúng ta, nghĩa là làm lợi cho Beranabus.

Cổ trở nên lặng lẽ, nhìn chăm chăm vào mấy cái móng tay của mình. Hầu hết đều bị cắn tới sát lớp thịt, ngoại trừ cái móng nhỏ nhất trên bàn tay trái của cổ. Có lẽ cổ để dành nó cho một khoảnh khắc đặc biệt căng thẳng.

- Có một thứ vũ khí - Cổ thì thầm, và chúng tôi phải nghiêng người để nghe - Một thứ vũ khí của yêu tinh, có thể chỉ là truyền thuyết, có thể có thật, Beranabus không biết được. Người ta gọi nó là Kah-Gash. Theo truyền thuyết nó rất cổ xưa, ngay cả theo những tiêu chí của bọn yêu tinh. Có tới nhiều triệu năm. Nó đã bị vỡ thành nhiều mảnh cách nay nhiều niên đại và kể từ đó chúng bị thất lạc mất.

Raz hỏi:

- Bao nhiêu mảnh?

- Chúng tôi không biết. Chúng tôi nghĩ cả bọn yêu tinh cũng không biết. Nhưng có những tên chúa yêu cụ thể đã đi tìm kiếm chúng kể từ dạo đó. Beranabus cũng đang tìm kiếm những mảnh đó. Bởi lẽ bất kể Kah-Gash đó là gì, các truyền thuyết cho rằng nó có quyền năng hủy diệt các vũ trụ. Họ bảo nó có thể quét sạch cả vũ trụ của bọn yêu tinh và từng con yêu trong đó, hoặc vũ trụ của chính chúng ta, và tất cả mọi người.

Raz thở gấp:

- Thứ vũ khí nào mà lợi hại đến thế nhỉ? Ngay cả tên lửa nguyên tử cũng không thể hủy diệt toàn thể một vũ trụ.

Nadia nhún vai:

- Giá mà tôi có câu trả lời. Tôi không biết nhiều hơn Beranabus hay bất kỳ con yêu nào. Nhưng tôi biết điều này: một trong những mảnh đó sẽ sớm được tìm thấy. Tôi có thể nhìn thấy nó.

Cô ta bắt đầu gặm cái móng tay nhỏ nhất trên bàn tay trái.

- Beranabus đã buộc tôi tập trung vào Kah-Gash từ lúc ông đưa tôi tới đây. Tôi dành ra nhiều giờ mỗi ngày để suy ngẫm về nó, đưa cái từ đó chạy qua những ý nghĩ của tôi, cố tìm ra những mảnh đó đang nằm ở đâu... Vài hôm trước, tôi có một thẩu thị. Tôi cảm nhận được một phần của Kah-Gash sắp được tìm thấy trong tương lai gần. Tôi đã nhìn thấy một con yêu - Cadaver. Những từ đó nhẩy vào các ý nghĩ của tôi: "Kẻ trộm yêu tinh sẽ dẫn dắt mi. Hãy tìm tên trộm".

Hãy tìm tên trộm. Đó là những gì bà Egin nói khi bả nổi điên, và ngay trước lúc bả nổ tung! Tôi toan kể với mấy người kia, nhưng Sharmila lên tiếng trước tôi.

- Cadaver đã lấy cắp em vé, em của Kernel.

Nadia gật đầu:

- Beranabus đang ở trong trạng thái mê ly khi điều đó xảy ra. Nó khẳng định rằng chúng ta đang đi trên con đường đúng, rằng Cadaver là một con yêu ăn trộm.

- Vậy ra câu chuyện là thế - Raz nói, thúc cùi chỏ vào tay phải tôi (Lúc này nó không đau. Nó đã lành lại nhờ phép thuật) - Nadia và sư phụ tới tìm tôi, sau khi triệu tập Sharmila trước đó khoảng một ngày. Sư phụ bảo rằng ông cần tới tôi, nhưng không nói muốn tôi làm gì. Giờ thì tôi hiểu rồi, đó là giúp ông tìm vũ khí Kah-Gash.

Sharmila cau mày:

- Nhưng tôi không thấy tôi hay anh có thể tạo ra được khác biệt nào. Có chúng tôi trong viễn tượng của cô không, Nadia?

- Không.

- Vậy tại sao lại bao gồm chúng tôi vào? Nếu Beranabus đã một mình tìm kiếm nó suốt bao năm qua, vì sao bây giờ lại tới tìm sự trợ giúp của chúng tôi.

Nadia lẩm bẩm:

- Vì cái mà tôi đã thấy và cảm nhận. Nếu chúng ta theo đuổi điều này, sẽ có một cuộc chạm trán. Tôi nhìn thấy một trận đánh với những lực lượng lớn hơn lực lượng của chúng ta.

Cổ rút ngón tay ra khỏi miệng. Đặt cả hai bàn tay lên đầu gối. Chậm rãi nhìn vào từng người chúng tôi, hết người này tới người kia, trong lúc cổ nói:

- Beranabus không nói cho các người biết chuyện này vì không có thời gian. Nhưng tôi ngờ rằng dù sao thì ông cũng không muốn nói cho các người biết vì không muốn làm các người hoảng sợ.

Raz khịt mũi:

- Tôi không sợ một cuộc đánh nhau.

Sharmila nói:

- Tôi sợ. Nhưng tôi sẽ chiến đấu bất chấp điều đó nếu Beranabus yêu cầu tôi. Ông biết điều đó. Trước đây tôi đã từng đánh nhau. Cả Raz cũng thế. Cô bảo có phải đó là lý do vì sao ông chọn chúng tôi không?

- Phải. Nhưng tôi không chỉ cảm nhận được một trận đánh nhau.

Nadia hạ thấp đôi mắt và nhìn vào hai bàn tay trên đầu gối. Chúng đang run rẩy, nhưng chỉ nhè nhẹ. Cổ nhìn chúng trân trối. Khi chúng thôi run, cổ ngẩng lên nhìn chúng tôi và nói thẳng, không một cảm xúc nào:

- Tôi còn cảm nhận được cái chết.

DEMONATA 2: KẸ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

9. Mở Những Ô Cửa Sổ

-> Nadia rơi vào im lặng. Cổ ngồi xồm, mặt ngoảnh đi nơi khác. Raz và Sharmila trông có vẻ lo lắng, bỏ ra xa để thì thầm bàn bạc với nhau về phát hiện đó. Tôi vẫn ngồi ở chỗ cũ, quan sát Beranabus làm việc. Tôi không bị ảnh hưởng bởi lời tiên đoán của Nadia. Dù sao thì tất cả những chuyện này đều quá điên rồ. Ở một nơi như thế này, chỉ có thể mong chờ cái chết.

Beranabus đang gặp khó khăn với ô cửa sổ. Những mảnh ánh sáng đang gắn vào vị trí, nhưng rất chậm chạp. Và trong lúc những mảnh mà ông đã gắn vào nhau đang xung động với cùng một tốc độ, có một số không xung động. Nếu ông có thể nhìn thấy tụi ánh sáng, công việc này có thể đơn giản, nhưng ông không thể. Ông phải tạo ra cánh cửa sổ bằng cách sử dụng những câu thần chú phức tạp, mất thời gian.

Tôi không thể hiểu vì sao vị pháp sư và những người kia không thể nhìn thấy tụi ánh sáng. Họ đều có nhiều quyền năng và giàu kinh nghiệm hơn tôi. Vì thế tại sao tôi là người duy nhất có thể nhìn thấy sự tập hợp của ô cửa sổ?

Trong khi tôi đang ngẫm nghĩ về điều đó, có thêm vài mảnh ánh sáng gắn vào vị trí. Một làn ánh sáng lung linh chạy lướt qua ô ánh sáng. Những màu sắc khác nhau ngân lên vài lần trong bản hợp xướng. Rồi tất cả biến thành màu vàng và ngưng xung động.

- Xong!

Beranabus lầm bầm. Ông quay lại, vỗ tay để kêu gọi sự chú ý của mọi người, rồi vẫy tay về ô cửa sổ ánh sáng vàng, lúc này hiện ra cho tất cả

cùng thấy. Raz và Sharmila tới gần với vẻ ngờ vực. Nadia quay lưng lại.

Sharmila hỏi:

- Thầy có biết cái gì ở bên kia không?

Beranabus đáp:

- Một thế giới khác.

- Thầy có thể nói cụ thể hơn không?

Ông nhún vai:

- Ta đang tìm Cadaver chứ không phải một thế giới cụ thể. Cho tới khi chúng ta đã đi qua cửa sổ, ta không có cách gì nói được chúng ta sẽ lộ đầu ra ở nơi nào.

Ông nhướn một bên lông mày lên:

- Thấy lo hả, cô Mukherji?

Raz nói khẽ, ánh mắt hạ thấp:

- Nadia đã kể cho chúng tôi nghe về viễn tượng của cô. Về Kah-Gash và cuộc truy lùng của thầy. Cô bảo sẽ có đánh nhau và chết chóc.

Beranabus khịt mũi:

- Cô gái đó nên học cách giữ mồm giữ miệng.

Ông nhìn về phía Nadia, rồi nhún vai:

- Các người đều có cơ may bị chết mỗi lần đối đầu với một con yêu.
Chuyện đó không có gì mới.

Sharmila nói:

- Nhưng chúng tôi nghe nói rằng lần này nó đứt khoát đã nằm chờ sẵn. Điều đó khác.

Beranabus đáp:

- Không thật sự là thế. Nadia không biết được ai sẽ chết. Có thể là bất kỳ ai - cô, tôi, cô ta, thằng nhỏ. Cũng có thể là tất cả chúng ta.

Ông nhìn vào ô cửa sổ và cau mặt:

- Cô có thể từ bỏ nếu muốn. Ta không có thì giờ cho những kẻ hèn nhát. Nhưng hãy cân nhắc điều này: Kah-Gash có thể hủy diệt một vũ trụ. Nếu cô rút lui và mảnh vũ khí mà chúng ta đang truy tìm rơi vào tay của bọn yêu tinh...

Sharmila hỏi:

- Thầy thật sự tin là Kah-Gash tồn tại?

- Phải.

Sharmila và Raz chia nhau một ánh nhìn khó chịu rồi Raz gật đầu, tiếp theo là Sharmila, sau nhiều giây ngập ngừng.

- Còn cháu thì sao, Fleck?

Beranabus hướng đôi mắt đen nhỏ vào tôi. Đây là lần đầu tiên ông thật sự nhìn tôi một cách chăm chú. Da ông trắng nhợt, nhưng phủ đầy bụi đất. Thật nhiều nếp nhăn, một vài vết sẹo cũ và vết bẩn. Mái tóc đen rối bù, những mớ tóc bạc và muối tiêu, bộ râu của ông được cắt xén một cách cầu thả. Hai bàn tay ông rất sạch, trái hẳn với phần còn lại của ông, nhưng lớp thịt quanh khớp đốt ngón tay của ông phủ đầy những vết sưng tấy và vết sẹo đã nhạt. Bộ quần áo bẩn thỉu, đầy bụi. Ông cài một bông hoa nho nhỏ

trên khay áo khoác. Trông nó lạc điệu một cách thâm thúy. Nhiều chiếc răng của ông đã rụng, và số còn lại bị sâu hoặc cong vẹo. Ông có mùi rất khó ngửi, như thứ gì đó đã phân hủy nửa phần. Tôi không thích ông và không tin ông. Nhưng ông là niềm hy vọng duy nhất của tôi trong việc tìm kiếm Art.

- Cháu sẽ đi.

Tôi nói, cố cho giọng nói nghe có vẻ tích cực hơn là tôi cảm thấy.

- Vậy là quyết định xong nhé.

Beranabus nói và bước qua ô cửa sổ vàng. Sharmila đi theo, rồi Nadia - một cách miễn cưỡng, cảm hạ thấp.

Raz vỗ vào lưng tôi.

- Theo sau em.

Tôi đối mặt với ô ánh sáng vàng. Suy nghĩ về bọn yêu tinh có thể đang chờ đợi ở mé bên kia. Hít sâu một hơi. Nén lại. Bước qua.

-> Một thế giới hoang tàn. Đang là đêm, nhưng có nhiều vì sao lấp lánh, vì thế tôi có thể nhìn thấy rõ về mọi hướng. Beranabus đang dùng phép thuật tìm kiếm Cadaver, đứng rất im, mắt nhắm nghiền. Vài phút sau ông lắc đầu:

- Nó đã đi qua đây nhưng không dừng lại.

Ông so vai, phun nước bọt vào hai tay, đưa hai bàn chân cào cào lên lớp cát, rồi bắt đầu một câu thần chú khác để mở một cửa sổ mới và rượt theo con yêu đến bất kỳ thế giới nào mà nó chuồn tới.

Những mảnh ánh sáng xung quanh chúng tôi đang tỏa sáng đều đều khi Beranabus bắt đầu. Chẳng bao lâu sau khi ông khởi sự tìm Cadaver, nhiều mảnh xung động và di chuyển về phía trước ông. Khi ông niệm thần chú, thêm nhiều mảnh xung động và những mảnh khác từ xa lướt tới để nối vào ô cửa sổ lắp ghép. Beranabus đang gắn chúng lại với nhau với những câu thần chú. Nhưng nếu ông có thể nhìn thấy chúng như tôi, và trực tiếp di chuyển chúng bằng tay...

Tôi nghĩ tới việc đề nghị giúp, nhưng tôi e là ông sẽ cười nhạo tôi, vì thế tôi giữ ý tưởng ấy lại cho mình. Một lát sau tôi nhận ra đã rất lâu kể từ khi tôi ăn hay uống nước lần trước, thế nhưng tôi không cảm thấy đói hay khát. Tôi nói điều này với Raz. Anh ta đang nằm trên lớp cát bên cạnh tôi, lười nhát dùng ngón tay vẽ ra các hình thù.

Anh ta nói:

- Anh cũng nhận thấy thế. Và dù anh đã ở đây một hai ngày, anh không cảm thấy buồn ngủ. Thân thể của chúng ta hẳn phải hoạt động theo cách khác trong vũ trụ này. Đây là một nơi của phép thuật và em có thể là nhiều điều không thể tin nổi với phép thuật.

Anh ta vẫy một bàn tay trên lớp cát và một tòa lâu đài cát chậm chạp nhô lên, những cái tháp canh, một cái hào, những tên lính canh bằng cát bé tí hon trên những tường thành.

- Tuyệt quá! - Tôi thở gấp - Anh có nghĩ là em cũng có thể....

- Thử xem. Anh không biết anh có thể làm chuyện đó cho tới lúc này.

Phấn khích, tôi ngồi xuống và nghĩ tới một tòa lâu đài thậm chí còn to hơn và hoành tráng hơn tòa lâu đài của Raz. Tôi đưa tay vẫy trên lớp cát, triệu tập tuyệt tác của tôi.

Chả có gì xảy ra.

Thất vọng, tôi cho là tôi đã quá tham lam, vì thế tôi hình dung một tòa lâu đài nhỏ hơn, với ít tháp canh và quân lính hơn. Một lần nữa chẳng có gì xảy ra. Tôi tiếp tục hạ thấp những kỳ vọng của mình, yêu cầu ngày càng ít đi, cho tới khi cuối cùng tôi yêu cầu một tòa lâu đài cát đơn giản nhất có thể được. Cát gợn sóng lăn tăn, rồi nhô lên thành một quả cầu xoàng xĩnh.

Raz bật cười:

- Đừng lo. Những tài năng thiên phú rất đa dạng. Phép thuật tự thể hiện nó một cách độc nhất vô nhị ở mỗi cá nhân. Anh có thể tạo ra những lâu đài cát. Có lẽ em có thể biến hình hoặc làm mưa.

- Thật thế ư?

- Rất có thể.

Tôi nhắm mắt lại và nghĩ về loại thú vật mà tôi muốn biến thành.

-> Một lát sau. Tôi không gặp may với tài biến hình hoặc làm mưa. Nếu tôi có một thiên tài về phép thuật, hẳn nó phải rất độc đáo!

Beranabus đang làm việc rất căng ở chỗ cửa sổ, lúc này xem có vẻ nó đã sắp hoàn thành. Tôi nằm bên cạnh Nadia, Sharmila và Raz. Nadia đang kể cho chúng tôi nghe về cuộc sống của cô với Beranabus, những cách thức của bọn yêu tinh và cách chiến đấu với chúng.

Tôi hỏi trong một khoảnh khắc tạm lắng:

- Tất cả bọn chúng đâu hết rồi? Đây là thế giới thứ hai cháu tới, nhưng ngoài những thân cây, cháu chưa nhìn thấy con yêu nào cả.

Sharmila cười tủm tỉm:

- Vội vã muốn nhìn thấy vài con hả?

- Không, cháu chỉ tự hỏi: Chúng sống ở đâu?

Nadia nói:

- Chúng có thể ở bất kỳ chỗ nào. Bên dưới lớp cát. Vô hình quanh chúng ra. Ở mé bên kia thế giới. Ở đây có thể có cả ngàn con mà cũng có thể chỉ có một. Rất đa dạng. Một số con yêu còn tự tạo thế giới cho chúng. Số khác...

Raz cắt ngang:

- Bọn yêu tinh có thể tạo ra thế giới sao?

- Những con mạnh có thể. Đa số chỉ hoành hành qua những lãnh địa đang tồn tại, nhưng những con chúa yêu có quyền năng tạo nên các thế giới mới và thậm chí còn chứa đựng trong người chúng cả những vũ trụ.

Tôi hỏi:

- Chúng có tạo được những ngôi sao không?

Nadia cười dứt khoát:

- Những thứ đó không phải là sao.

Chúng tôi nhìn cổ chăm chặp rồi ngẩng lên bầu trời. Nó điểm lấm tấm những chấm sáng lung linh. Chúng không giống như những vì sao trong vũ trụ của chúng ta - chúng to hơn, sáng hơn, gần hơn, và nhiều cái băng ngang qua bầu trời như những ngôi sao băng. Nhưng chúng không thể là gì khác hơn ngoài...

Nadia nói:

- Chúng là yêu tinh.

Sharmila phản đối:

- Không thể thế được!
- Dù sao đi nữa, chúng là thế.

Sharmila nhìn lên bầu trời, kinh hoàng:

- Nhưng... Nếu có thể nhìn thấy chúng từ đây, hẳn chúng phải to khủng khiếp!
- Phải.

Raz hỏi:

- Chúng có phải là những chúa yêu không?
- Có lẽ một vài con, nhưng đa phần chỉ là những con yêu to đến khó tin trôi lướt qua những bầu trời, tìm kiếm những con khác để hành hạ và hủy diệt. Thông thường chúng không bận tâm tới những sinh vật như chúng ta - chúng ta quá nhỏ bé - nhưng thỉnh thoảng một con có thể quyết định nghiền nát chúng ta như những con kiến.

Nadia cười vui vẻ, nói tiếp:

- Khi chuyện đó xảy ra, các bạn nên vọt càng nhanh càng tốt. Các bạn chẳng thể làm gì để chống lại một con yêu to như một ngôi sao.

Tôi trở mắt nhìn Nadia, rồi nhìn lên bầu trời đầy những hình thù kỳ quái. Đột nhiên cảm thấy nơi này nguy hiểm hơn nó vào phút trước.

-> Thế giới kế tiếp là một khối đá hình cây kim khổng lồ. Đỉnh nó bằng phẳng và lổn nhổn đá, có đường kính khoảng mười tám đến hai mươi mét. Một ngọn gió nóng rẫy hú lên quanh nó, quét mạnh vào chúng tôi, đe dọa hất chúng tôi ra khỏi mép tảng đá. Beranabus chửi thề và khom thấp xuống.

Chúng tôi bắt chước theo ông. Ông nói, cố giữ giọng càng khê càng tốt, nhưng cũng đủ lớn để có thể nghe thấy trong tiếng gió hú gào:

- Ta từng tới đây trước đó. Đây không phải là nơi mà ta muốn quay lại chút nào.

Vẻ lo âu trong giọng nói của ông tác động tới tất cả chúng tôi, ngay cả Nadia. Cố bắt đầu đọc lầm rầm một câu thần chú. Tôi nghĩ nó có ý nghĩa bảo vệ cho chúng tôi, hay ít nhất cho cô.

Beranabus nói tiếp:

- Ta sẽ giữ cửa sổ sang thế giới kia càng lâu càng tốt. Theo cách này, nếu chúng ta bị tấn công, chúng ta có thể....

Ông dừng lại. Ô cửa sổ vàng đã nhấp nháy muốn lụi tàn. Beranabus chửi thề và một vẻ phẫn nộ lướt qua gương mặt ông.

Raz hỏi một cách lo lắng:

- Có chuyện gì vậy, sư phụ?

Beranabus đáp, xắn ống tay áo khoác và áo sơ mi của ông lên:

- Chúng ta mắc bẫy rồi. Cadaver đã dẫn chúng ta vào một cái bẫy.

Sharmila hỏi, khó chịu nhìn quanh:

- Nó có ở đây không?

- Không. Nó không được chào đón ở chốn này. Nhưng hẳn nó đã báo cho bọn Kallin. Chúng đang chờ đợi chúng ta. Chúng đã phá hủy ô cửa sổ.

Raz kêu lên:

- Kallin là tụi nào?

Beranabus quay lưng về phía chúng tôi và ngồi xếp bằng xuống, ông nói:

- Hãy bò tới mép vách đá. Trông chừng đấy, Nadia. Hãy chỉ huy mọi người. Giúp họ chiến đấu. Cho ta chút thời gian. Ta nghĩ ta không thể mở cửa sổ một cách nhanh chóng được, nhưng đừng để chúng ta chết quá dễ dàng.

Ông bắt đầu lầm rầm mấy câu thần chú, đôi môi mấp máy với một tốc độ kinh khủng. Quanh ông, những mảnh ánh sáng xung động và nhấp nháy, rồi tiến tới gần nhau, nhanh hơn trước chút ít, nhưng vẫn không nhanh lắm.

Chúng tôi nhìn nhau rồi bò về phía mép của cây kim. Gió thổi mạnh hơn khi chúng tôi tới gần. Chúng tôi nằm dán bụng xuống đất, dịch từng chút một về phía trước. Tôi thấy mắc ói. Tôi không muốn nhìn qua mép vách đá. Nhưng tôi phải nhìn.

Tôi không mắc chứng sợ độ cao. Điều này rất tốt vì chỗ này cao kinh khủng. Và tôi muốn nói là C-A-O! Tôi không thể nhìn thấy đít của cây kim. Đường như nó đã dừng lại giữa không trung, và với tất cả những gì tôi biết, đúng là như vậy. Chúng tôi đang ở trong một vũ trụ yêu tinh đầy phép thuật. Ai nói được những cây kim bằng đá khổng lồ này cần phải cắm rễ vào mặt đất hay không?

Nhưng độ cao thót ruột không phải là điều tệ nhất. Đang trườn người trên bề mặt tảng đá là....những sinh vật. Hàng trăm hàng ngàn những sinh vật nhỏ, dài, đen, lông lá, giống như nhện. Trừ một việc chúng không thể là nhện vì chúng không có chân. Chúng di chuyển như những con sâu. Trườn về phía chúng tôi, cả một đạo quân của chúng. Những con Kallin.

Một trong số những con quái vật nghiêng mình và ngẩng mặt nhìn chúng tôi. Tôi trông thấy hàng chục con mắt bé tí teo và một cái mồm rộng. Trong lúc tôi quan sát, cái mồm há rộng ra như mồm rắn, bộ hàm của con vật còn

mở rộng hơn cả thân hình nó. Trong cái mồm đầy những nanh nhọn. Nhiều không đếm xuể.

Có vật gì đó vỗ lên vai tôi. Tôi thét lên, quay phắt lại. Nhưng đó chỉ là Nadia. Cô tóm lấy tôi trước khi tôi lặn ra khỏi đỉnh của cây kim, lôi tôi ra khỏi mép đá tới chỗ Sharmila và Raz đang chờ. Cô nói một cách đơn giản:

- Chúng ta đang gặp rắc rối. Có tới hàng ngàn con, vì thế chúng ta không thể đánh nhau với chúng. Hy vọng tốt nhất của chúng ta là ngăn chúng lại. Có nghĩa là tạo một rào chắn năng lượng để ngăn chúng.

Raz hỏi:

- Việc đó có hữu hiệu không?

- Chúng ta sẽ sớm biết. Nào, chúng ta chỉ có vài phút, vì thế hãy xem chúng ta sẽ làm việc như thế nào. Tôi muốn mỗi người các bạn tạo nên một rào chắn cá nhân. Hãy tưởng tượng bạn đang ở giữa một cái bong bóng đầy năng lượng. Để cho phép thuật của các bạn chảy vào trong nó. Khi tôi đã có ý niệm về quyền năng của các bạn, tôi có thể phối hợp một câu thần chú và thống nhất các nguồn lực phép thuật của chúng ta.

Sharmila và Raz nhắm mắt lại và tập trung. Tôi không có ý tưởng nào về việc tôi đang làm, nhưng tôi làm theo sự dẫn dắt của họ. Tôi tập trung, cố không nghĩ tới bọn Kallin, mong muốn có một cái rào chắn tại chỗ, thậm chí cầu nguyện tôi sẽ thành công hơn là với tòa lâu đài cát.

Một vài giây sau Nadia nói:

- Hãy xem chúng ta có gì.

Tôi mở mắt ra và trông thấy cô đang tổng một quả đấm về phía Raz. Năm đấm của cô dừng lại cách mặt ảnh chừng vài phân. Cô thử lại, vẫn

cùng một kết quả. Cổ lăm bằm với vẻ hài lòng. Rồi đưa tay thọc nhẹ vào cằm Sharmila, không làm hại bả nhưng xuyên qua rào chắn. Nadia bảo:

- Gắng củng cố nó thêm đi.

Thọc mạnh lần thứ hai. Một lần nữa cổ lại xâm nhập được rào chắn của Sharmila, nhưng với nhiều khó khăn hơn. Nhấn mặt với vẻ cũng tạm tạm chấp nhận được:

- Bây giờ tới em - Cổ nói với tôi. Co tay lại thành nắm đấm, chuẩn bị tung một quả...rồi dừng lại. Thò ngón trỏ bên tay phải ra. Chọc nhẹ vào tôi. Chạm vào mũi tôi. Mím cười:

- Chị đoán là em không rành thứ này.

Tôi lăm bằm:

- Không phải lỗi của em. Em không quen dùng phép thuật, không biết cách làm cho nó hoạt động.

Cổ véo mũi tôi:

- Được rồi. Em có thể là tuyến phòng ngự thứ hai của chúng ta. Quan sát bất kỳ con yêu nào bò qua. Nếu có một con xâm nhập vào rào chắn, cố hết sức giết nó trong lúc chúng ta hàn lại cái lỗ mà nó tạo ra.

Tôi hỏi:

- Em giết chúng bằng cách nào?

- Với phép thuật. Em có thể đâm lên chúng, bóp cổ chúng, dùng tia lửa năng lượng, bất kỳ thứ gì đến với em một cách tự nhiên. Nhưng phải dùng cả phép thuật. Em không thể giết chết một con yêu chỉ với sức mạnh vật chất.

- Sẽ thế nào nếu em không thể làm cho nó hoạt động? Sẽ thế nào...

Cổ nạt lớn:

- Kernel! Chúng ta không có thời gian cho sự hoảng loạn. Cứ làm hết sức mình, giống như khi em cố thoát khỏi mấy con yêu cây.

Cổ kéo Sharmila và Raz sang một bên để bố trí họ. Trong lúc họ đang thảo luận về những rào chắn phép thuật, tôi bò tới mép cây kim để theo dõi cuộc tiến lên của bọn Kallin. Chúng đã tới gần hơn trong vòng mấy phút qua. Lúc này, khi tôi nhìn rõ hơn, chúng cũng không nhỏ lắm. Dài khoảng sáu đến chín tấc. Chúng đang rít lên nho nhỏ, hầu như không nghe thấy trong tiếng gió gào.

Tôi nghĩ tới chuyện tự quăng mình ra khỏi mỏm đá, chọn con đường chết dễ dàng chứ không chờ cho chúng bò lên người tôi và dùng nanh xé xác tôi ra. Một cú nhảy ngắn...một vài giây hay một vài phút rơi tự do....rồi không còn gì lo âu nữa. Trừ phi không có thứ gì để rơi tự do xuống đó. Có thể không hề có mặt đất trong khi vực này của vũ trụ yêu tinh. Tôi có thể văng lên trở lại hoặc rơi mãi, rơi suốt cả đời người...kêu thét....giãy giụa.

- Chúng gần lên tới đỉnh rồi - Tôi hét lên, gạt những ý nghĩ đen tối ra sau
- Chỉ một phút nữa chúng sẽ nhào lên người chúng ta!

Sharmila gọi:

- Quay lại đây

Họ đã tụ họp lại gần bên Beranabus. Ông đang tập trung vào ô cửa sổ chậm chạp thành hình. Tôi khom người xuống cạnh Raz, cảm thấy ở bên anh thì an toàn hơn là Sharmila, vì anh có thể thiết lập một tấm rào chắn vững chắc hơn.

- Chúng ta lên nào.

Nadia run run nói. Cỗ nhắm hờ đôi mắt lại. Sharmila và Raz cũng thế. Trong bầu không khí hiện lên một vòng sáng lung linh trước mặt chúng tôi vài tấc. Rồi không có gì. Tôi tự hỏi không biết câu thần chú có hiệu nghiệm không, chúng tôi có được bảo vệ hay không. Rồi con Kallin đầu tiên bò lên mép cây kim và lao vào chúng tôi, mồm há rộng, nanh nhe ra, rít lên vì thèm khát và căm ghét.

DEMONATA 2: KẺ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

10. Cái Chào Rang

-> Con yêu tinh bay thẳng tới tôi, như một mũi tên bắn ra từ một cây cung. Một tiếng thét hình thành trong cổ họng tôi, nhưng trước khi nó thoát khỏi miệng tôi, con Kallin chạm phải tấm rào chắn vô hình và bị chệch hướng bay. Nó va mạnh vào một nhóm yêu tinh dài, lông lá khác. Bực tức, những cái nanh của chúng lóe lên và chúng xé toang con yêu đầu tiên thành nhiều mảnh. Những mẩu thịt đẫm máu của nó văng tung tóe khắp nơi.

Tôi nép sát người vào Raz khi bọn yêu tinh vây quanh chúng tôi, gầm gừ hướng vào tấm rào chắn, ngoằn ngoèo bò quanh và lên trên nó, tìm kiếm những điểm yếu. Trong vòng vài giây, chúng đã bao phủ hoàn toàn, chặn hết tầm nhìn lên bầu trời của chúng tôi, nhúng chìm chúng tôi trong một bóng tối gần như tuyệt đối. Tôi có thể nhìn thấy nhờ ánh sáng của những mảnh đang xung động, nhưng hẳn là mấy người kia gần như trở thành mù.

Nadia búng ngón tay và một quả cầu lửa xuất hiện phía trên đầu. Tôi thích bóng tối hơn. Lúc này chúng tôi có thể nhìn thấy những con Kallin một cách chi tiết hơn. Những thân hình dài lông lá, những sợi lông cứng nhọn giúp chúng trườn đi, cái mõm to lớn khác thường và những chiếc răng nanh của chúng. Chúng nhỏ đầy nhớt dãi trong lúc trườn loi ngoi như rắn trên bề mặt của tấm rào chắn. Chẳng bao lâu, trông như thể chúng tôi đang nhìn chúng qua một cánh cửa sổ vẫn vện đầy nước dãi và nhớt nhao kinh tởm.

Raz toát mồ hôi như tắm. Cả Sharmila và Nadia cũng vậy. Run rẩy, không phải vì sợ mà do nỗ lực duy trì tấm rào chắn. Điều này khó. Tôi nghĩ họ không thể duy trì nó lâu hơn vài phút. Tôi liếc mắt nhìn Beranabus và ô

cửa sổ mà ông đang tạo ra. Còn khuya nó mới xong. Một vài phút chả đủ đâu.

Một trong những con Kallin thò được đầu qua bức tường rào chắn. Nó rít lên thẳng lợi, mấy cái răng nanh phập vào nhau, cố len cả thân hình của nó qua. Tôi căng người ra, sẵn sàng đánh nhau, nhưng rồi Nadia hét lên một câu thần chú ngắn và tấm rào chắn khép chặt lại quanh con yêu, cắt đứt lia đầu nó.

Cái đầu rơi xuống nền đá, nhưng đôi hàm vẫn tiếp tục há ra khép lại. Nó dùng nanh để tiếp tục tiến tới, hàng chục đôi mắt nhỏ xíu long lên giận dữ. Tôi quỳ xuống, đối mặt với cái đầu, cố tập trung phép thuật để chống lại nó. Thay vì thế, nỗi sợ lấn át tôi, tôi nôn ọe ra. Con yêu kêu lấp bắp, nó vẫn có thể tạo ra tiếng ồn, và bò qua vũng chất ói về phía tôi. Tôi quan sát nó, lui lại và hoảng sợ. Thế rồi khi nó sắp lê ra khỏi vũng chất ói, tôi nảy ra một ý. Tôi giơ tay ra, chạm một ngón tay vào vũng chất ói và truyền phép thuật vào nó. Dòng năng lượng thoát qua người tôi từ một nguồn chưa biết nào đó.

Đồng chất ói sôi lên sùng sục và trở thành axit. Cái đầu con Kallin lắc lư một cách điên cuồng. Tuyệt vọng, nó cố phồng ra khỏi vũng chất ói, dùng cái răng nanh trên như một cái sào tạm thời. Tôi nắm tay lại và găm lên sợ hãi, đâm cái đầu văng ra sau. Chất axit ăn mòn nó. Cái đầu giật giật lên vài lần nữa, rồi sủi bọt, tan chảy thành một đồng lông máu me vẫn vẹn.

Lòng tôi tràn ngập một cảm giác về quyền năng và chiến thắng. Tôi đã giết chết một con yêu! Tôi đã dùng phép thuật tiêu diệt cái đầu đáng tởm của nó! Tôi là Hercules, Samson và Thor cùng kết hợp lại trong một người! Tôi đưa mắt nhìn chòng chọc vào hàng ngàn con Kallin, nôn nao mong đợi một con khác xâm nhập vào, để tôi có thể hạ sát nó như người anh em bị luộc chín của nó. Tôi găm gờ:

- Nào. Tao sẽ biến tất cả tụi bây thành thịt hầm!

- Thằng bé đang khoái chí tử!

Raz nhận xét, hai hàm răng run lập cập vì nỗ lực duy trì tấm rào chắn nằm tại chỗ.

Sharmila làu bàu:

- Ta không nghĩ là nó sẽ quá nôn nao chiến đấu như thế...khi tấm rào chắn vỡ ra...và chúng ào ạt nhào lên người chúng ta...với đội quân vô số của chúng...

Nadia nín lặng. Lúc này cô đang nhìn đăm đăm về phía trước, đôi mắt mở to, mồ hôi phủ kín những vết rỗ trên mặt cổ. Kinh hoàng.

Lòng tràn ngập tự tin, quên rằng mấy phút trước đó tôi đã ói vọt ra và sợ như chưa bao giờ sợ đến thế, tôi nhận lãnh trách nhiệm về mình. Quay sang hướng Beranabus đang gắn kết ô cửa sổ, tôi quan sát những ánh sáng xung động khoảng vài giây. Rồi nôn nóng tiến tới và đưa cùi chỏ thúc một mảnh về phía bó ánh sáng. Nó trượt ra trước mấy ngón tay của tôi, gắn vào vị trí. Tôi bắt đầu di chuyển những mảnh khác. Thật đơn giản. Thậm chí tôi không cần chạm vào chúng, chúng di chuyển trước mấy ngón tay của tôi, nhẹ như không, dễ điều khiển như một hạt than cám.

Beranabus quát:

- Cháu đang làm gì vậy?

- Cháu có thể làm việc này nhanh hơn ông.

Tôi đáp, bổ sung thêm nhiều mảnh ánh sáng vào ô cửa sổ lúc này đang nhanh chóng thành hình.

Beranabus gầm gừ:

- Cháu đang làm ta xao lãng. Tránh xa khỏi ta trước khi...

Tôi hét lớn:

- Ông quá chậm! Ông không thể nhìn thấy tụi ánh sáng. Cháu có thể. Vì vậy hãy để cho cháu làm. Cháu có thể làm...

Tôi dừng lại. Tụi ánh sáng quanh tôi đã ngưng xung động. Trong một giây - hoàn toàn khiếp hãi. Tôi không thể hoàn thành ô cửa sổ! Rồi tôi nhận ra chuyện gì đang diễn ra. Tôi thở hổn hển:

- Ông đang cố mở cửa sổ để tới đâu?

Beranabus toan tranh luận. Tôi la lên:

- Cứ nói cho cháu biết!

Beranabus hấp háy mắt rồi nói:

- Ta đang tìm Cadaver.

Tôi suy nghĩ về con yêu đã đánh cắp em tôi. Nhớ lại đôi chân dài, thân hình thấp bè, những ngón tay đầy lông của nó. Gương mặt nó nửa phần là người, nửa phần là chó. Đôi tai rũ xuống và đôi mắt trắng dã trợn trừng của nó.

Những mảnh ánh sáng khởi sự xung động trở lại. Tôi nôn nóng thò tay ra và bắt đầu gắn chúng vào vị trí, tạo thành một ô cửa sổ. Tôi không chắc tại sao hay bằng cách nào nó hoạt động, nhưng tôi biết là tôi đúng. Tôi không hề điên khùng. Ánh sáng không phải là sự tưởng tượng. Chúng có mặt ở đó vì một nguyên do - và giờ đây nguyên do đó đã rõ ràng. Tôi không thể dùng phép thuật để xây lâu đài cát hay tạo ra những tấm rào chắn nhưng tôi chắc chắn trăm phần trăm là tôi có thể mở những ô cửa sổ sang các thế giới khác!

Beranabus trôn trời nhìn tôi không nói một lời. Ông không thể nhìn thấy tụi ánh sáng. Ông chỉ có thể nhìn thấy hai bàn tay tôi di chuyển thật nhanh, mấy ngón tay bay ra mọi hướng, như một người chỉ huy dàn nhạc điên cuồng. Nhưng ông cảm nhận được phép thuật. Ông biết, và hy vọng, rằng tôi sẽ không thối bay đi cơ may sống sót duy nhất của chúng tôi.

Raz hét lên:

- Sư phụ!

Beranabus bảo:

- Im lặng. Để cho nó làm. Nếu nó có thể làm điều mà ta nghĩ....

Raz la lớn:

- Nhưng tấm rào chắn! Bọn con không thể giữ được nó! Con cảm thấy nó đang vỡ ra.

Beranabus đọc lầm rầm một câu thần chú và tôi cảm thấy tấm rào chắn dày lên quanh chúng tôi. Những tiếng kêu rít của bọn yêu tinh và tiếng gió gào nghe nhỏ lại.

Beranabus nói với tôi:

- Cứ thư thả. Bây giờ, khi không còn thứ gì khác để tập trung vào, ta có thể duy trì tấm rào chắn này một lúc lâu. Cháu có đủ thời gian.

Tôi không đáp, cũng không giảm tốc độ. Quá phấn khích. Tôi có thể nhìn thấy ô cửa sổ đang dần hiện lên. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy hoàn toàn làm chủ được bản thân và thế giới quanh tôi. Tôi có một mục đích. Tôi biết tôi sinh ra để làm gì. Đây là tài năng thiên phú của tôi. Vì sao tôi cứ luôn luôn cảm thấy giống như một kẻ không thể thích nghi với ngoại cảnh. Tôi có một quyền năng lớn. Một định mệnh.

Nadia hỏi:

- Nó đang làm gì thế?

Beranabus khẽ đáp:

- Một điều mà ta chưa từng thấy ai khác làm. Thậm chí cả những con chúa yêu nhiều quyền năng nhất.

Sharmila hỏi:

- Thầy chắc là nó làm được việc đó chứ?

Beranabus cười ha hả:

- Nếu nó không làm được, tất cả chúng ta sẽ chết.

Raz nói:

- Con không thích chuyện này, thưa sư phụ. Đặt mạng sống của chúng ta vào đôi tay của một đứa bé chưa được kiểm chứng.

Beranabus đáp:

- Thông thường trẻ con là những vị cứu tinh chân chính. Do không biết những quy tắc của các vũ trụ, đôi khi chúng có thể đảo ngược các quy tắc đó. Chúng ta phải tin tưởng, Raz Warlo. Và hy vọng...

Tôi cảm thấy ánh mắt của ông đốt nóng lưng tôi.

-...Thằng bé này là tất cả những gì chúng ta có.

Tôi không nghĩ gì về trách nhiệm quan trọng của mình. Tất cả những gì tôi tập trung vào là những mảnh ánh sáng đang xung động trong bầu không khí quanh tôi, ngày càng trượt nhiều vào tầm tay từ thế giới bên ngoài, lướt qua những hàng quân Kallin và bức tường của tấm rào chắn. Không gì có

thể ngăn những ánh sáng này lại, xen ngang chúng hay làm đảo ngược đường đi của chúng. Tôi là chủ nhân của chúng. Tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn đối với chúng.

Hai bàn tay tôi mờ đi. Ô ánh sáng hình thành, rộng sáu tấc, cao chín tấc...một mét hai...một mét rưỡi. Khi tôi bổ sung thêm một khối ánh sáng xanh sáu cạnh vào ô cửa sổ, những ánh sáng xung động trong bản hợp xướng vài lần, rồi chuyển sang màu trắng mờ mờ.

Raz thở dốc:

- Lạy các vị thánh thần!

Sharmila cảm thán:

- Tôi không thể tin nổi.

Nadia rên lên, không muốn tin:

- Không!

Beranabus chỉ cười tủm tỉm và bảo:

- Xin có lời khen ngợi, Kernel.

Tôi "sửa lưng" ông, nhìn lên gương mặt râu ria và đôi mắt đen nhỏ xíu của ông:

- Kernel, Kernel Fleck. Chủ nhân của các ánh sáng.

Ông nghiêng đầu, ghi nhận quyền năng của tôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy linh hoạt và đặc biệt đến thế. Mấy người kia trở mắt nhìn tôi, rồi chuyển sang ô cửa sổ, rồi quay trở lại tôi.

Nadia hỏi:

- Bằng cách nào?

Beranabus lên tiếng trước khi tôi có thể:

- Chúng ta hãy dành những lời giải thích cho đến khi không còn bị hàng ngàn con yêu bao vây nữa.

Ông nhìn những hàng quân Kallin đang ngoằn ngoèo trườn tới. Rồi bước qua ô cửa ánh sáng. Tôi liếc nhìn mấy người kia, toét miệng cười với vẻ tự hào. Giờ đây cả họ cũng mỉm cười.

Một cái nhìn cuối vào bọn Kallin. Chúng đang gào rít lớn hơn bao giờ hết, giận dữ khi thấy chúng tôi thoát khỏi cái bẫy của chúng. Tôi cười lớn, búng ngón tay trêu chúng, rồi quay về phía ô cửa ánh sáng, nôn nao bước theo Beranabus, nghĩ rằng không có nơi nào trong vũ trụ có thể tệ như chốn này.

Sai lầm!

DEMONATA 2: KẸ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

11. Lừa

-> Tôi biết ngay rằng chúng tôi đang gặp rắc rối. Beranabus đang đánh nhau với nhiều con yêu, trông như rắn, nhưng có những cánh tay và móng vuốt, đầu cọp, đầu sư tử, đầu chim kèn kèn. Nhiều con đang chiến đấu với vị pháp sư già, dùng móng vuốt và nanh để cắn xé ống, di chuyển với tốc độ nhanh đến không tin nổi. Ông đánh trả bằng những tia sét. Vài con yêu bị xé thành từng mảnh nằm rải rác quanh ống. Nhưng có nhiều con hơn đang tiếng đến.

Tôi nhìn thấy một ô cửa sổ khác ở xa xa và một con yêu vừa chui qua nó sang mé bên kia. Tôi không chắc lắm, nhưng nghĩ đó là Cadaver! Trong cơn kích động, tôi toan lao tới ô cửa sổ đó, nhưng rồi một trong số các con yêu nhìn thấy tôi. Nó rít lên như một con chim săn mồi, đưa chiếc đuôi có vảy quét về sau, lao thẳng tới tôi. Tôi sững người như bị đóng băng, đánh mất sự tự tin vừa tìm thấy của mình. Nhìn qua đám yêu tinh, tôi thấy ô cửa sổ đang tan ra từng mảnh, và niềm hy vọng của tôi cũng vậy. Bị cắt đứt khỏi con mồi của tôi, lẻ loi và hoảng sợ, tôi đứng bất động và không có khả năng tự vệ.

Raz bước qua cửa sổ theo sau tôi. Hét lên vì ngạc nhiên và sợ hãi, rồi phóng ra phía trước tôi và tóm lấy đôi cánh tay của con yêu. Cằm phập hàm răng của anh ta vào cổ họng nó. Cắn đứt một miếng rồi phun máu thịt nhầy nhụa ra. Nhích hàm răng lên sát phía trên cái lỗ toang hoác trên cổ họng con yêu. Thối vào trong đó - nhưng từ miệng anh ta tuôn ra phép thuật chứ không phải không khí. Nó luồn qua khoảng trống. Con yêu nổ tung. Raz ném xác nó sang một bên rồi di chuyển để giải quyết đối thủ kế tiếp.

Sharmila bước qua, rời Nadia. Sharmila thở hỗn hển, nhìn quanh với nỗi kinh hoàng, rồi lấy lại tự chủ và bước tới bên cạnh Raz. Một con yêu đầu chó rùng phóng tới gần bà. Bà chĩa bàn tay vào bụng nó. Ngay khi bà chạm tới nó, lửa tóe ra từ những ngón tay của bà. Vài giây sau, con yêu bốc cháy, lăn lộn trong màn bụi.

Nadia chửi thề, bước tới trước, rồi ngoái lại nhìn tôi:

- Hãy đóng cửa sổ lại!

- Nhưng...chúng ta phải quay lại...chúng ta không thể ở đây...có...

Cổ hét lên:

- Bây giờ không thể duy trì được tấm rào chắn nếu chúng ta sang đó! Nếu em không đóng nó lại, bọn Kallin sẽ có thể theo chúng ta qua đây!

Tôi ghét phải quay lưng lại cuộc chiến đấu, nhưng tôi không thể làm ngơ lời cảnh báo của cổ. Tôi nhìn ô cửa sổ ánh sáng màu trắng, không chắc phải làm gì. Vì thế tôi thử làm điều đầu tiên nảy ra trong đầu tôi. Tôi với tay tới ô cửa sổ để xé nó ra. Nhưng hai bàn tay tôi trượt xuyên qua làn ánh sáng và không có gì xảy ra.

Tôi không thể nhìn thấy gì qua ô cửa sổ, nhưng tôi tưởng tượng bọn Kallin đang dồn đông lại ở mé bên kia. Chúng có thể trườn qua vào bất cứ lúc nào. Tôi nên bỏ chạy, tránh xa khỏi chỗ này, tìm đường thoát thân...

Tôi tự buộc mình hít sâu một hơi. Cân nhắc kỹ càng vấn đề. Việc gỡ những mảnh ánh sáng lại với nhau rất dễ, vì thế việc gỡ chúng ra hẳn cũng dễ. Nhưng làm cách nào?

Tôi lại với tay tới ô cửa sổ. Dừng lại. Nheo mắt lại và quan sát chúng thật cẩn thận. Dù trông nó như một bức tường ánh sáng đặc, nếu nó nghiêng đi, tôi có thể tìm ra những đường kẻ mỏng manh nơi những mảnh ban đầu nổi

lại với nhau. Những khe hở nhỏ xíu chạy xuyên qua ô cửa sổ, hầu như không thể nhìn thấy. Tôi đưa ngón tay trở vờn quanh những mảnh lớn gần chính giữa, suy nghĩ. Rồi, không hề thử chạm vào nó, tôi trượt ngón tay tới mảnh ở bên hông, mong muốn nó di chuyển ra xa.

Mảnh ánh sáng lỏng ra dần và trượt xa khỏi ngón tay tôi, trở thành một màu nâu tây đang xung động. Vài giây sau nó ngưng xung động, treo lơ lửng giữa không trung một lúc rồi trôi ra xa.

Tôi tiếp tục gỡ những mảnh khác. Sau khi dời đi khoảng một chục mảnh, ô cửa sổ tan rã ra. Những mảnh ánh sáng khôi phục lại màu sắc nguyên thủy của chúng và tách ra khỏi nhau trong một cú nổ chậm, thanh nhã.

Không có thời gian cho niềm tự hào. Tôi kiểm tra lại chuyện gì đang xảy ra với bọn yêu tinh. Chúng không nhiều như trên cây kim băng đá, nhưng to lớn và mạnh hơn, và không có thời gian để dựng lên một tấm rào chắn để ngăn cản chúng.

Tất cả bọn chúng đang vây quanh Beranabus và Các Môn Đồ. Một vài con đã bám chặt vào Raz và lôi ảnh xuống đất. Ảnh phóng ra những cú đâm, cố cắn đứt cổ họng chúng. Nhưng chúng bu quanh và ngoạm vào người ảnh như một bầy chó săn hung tợn. Một con xé toạc gần hết cẳng chân trái của ảnh và đang ngồm ngoàm thưởng thức món thịt tươi, tru lên với sự mãn nguyện. Một cái vuốt quất vào đầu ảnh và cắt lìa phân nửa gương mặt. Ảnh cố hét lên, nhưng ảnh không còn lưỡi nữa.

Tôi rú lên vì thương xót và kinh hoàng, nhưng tôi không thể làm được gì để cứu người đàn ông da đen mập mạp rất tốt bụng với tôi, kẻ vừa cứu mạng tôi cách đây vài phút. Ảnh mạnh mẽ hơn tôi. Ảnh biết cách chiến đấu với bọn yêu tinh. Một con người của phép thuật đúng nghĩa. Nếu ảnh không giải quyết nổi bọn yêu tinh, tôi còn có chút hy vọng nào nữa?

Đôi mắt tôi chuyển nhanh từ Raz sang mấy người kia. Hơn chục con yêu đang tấn công Beranabus. Năm con đang tập trung vào Sharmila. Nadia đang cầm cự với nhiều con hơn, làm cho đất trước mặt chúng nổ tung, tấn công chúng bằng những tia phép thuật, gầm lên đầy căm ghét như tôi thường làm khi đánh nhau.

Thêm hai con nữa nhào về phía tôi, hai cái đuôi quật từ bên này sang bên kia, gầm gừ, những cánh tay và móng vuốt dang rộng.

Được lái đi bởi bản năng tuyệt vọng, tôi vươn tay tới hai mảnh ánh sáng màu đỏ tía và màu cam. Tôi vỗ hai bàn tay, lái mạnh hai mảnh ánh sáng vào nhau. Chúng va vào nhau vào tạo nên một ánh chớp chói lòa màu đỏ cam. Bản năng đã bảo tôi thử làm chuyện đó cũng bảo tôi nhắm mắt lại - thật nhanh!

Vài giây sau, khi tôi mở mắt ra, hai con yêu đã gục xuống, thét lên vì đau đớn và hoang mang, mấy con mắt đã chảy tan trong hốc mắt chúng.

Tôi choáng váng bởi quyền năng mà tôi vừa phóng ra. Lòng tự tin trào dâng trở lại. Một lần nữa tôi là Kernel Fleck - Kẻ đánh bại lũ yêu tinh!

Thế rồi một trong hai con yêu đã ngã nạo sạch đồng lầy nhầy khỏi hai hốc mắt trống rỗng của nó. Hai nhãn cầu mới mọc ra, con yêu dùng phép thuật để tạo ra một đôi mắt mới toanh. Tôi nhận ra tôi chỉ làm cho bọn yêu chậm lại chứ không thể loại chúng vĩnh viễn khỏi vòng chiến đấu. Vũ trụ khác - những quy tắc khác.

Nỗi sợ hãi lại nổi lên. Các môn đồ đang lâm vào tình cảnh tuyệt vọng. Beranabus xem như tiêu đời. Cadaver đã gài một cái bẫy mới nữa cho chúng tôi và không còn đường thoát khỏi cái bẫy này. Chọn lựa của tôi rất đơn giản: cùng bỏ mạng với mấy người kia hoặc tự cứu lấy mình.

Tôi không nghĩ tới bất kỳ nơi nào cụ thể. Tôi chỉ thét lên với tất cả những cảm giác nội tâm - "Một nơi nào đó an toàn!" - Khi không có gì xảy ra, tôi

nhanh chóng bổ sung thêm: "Trái đất! Một thành phố!"

Những mảnh ánh sáng xung động quang tôi. Tôi điên cuồng gấn chúng vào nhau, cố tạo thành một cửa sổ mới thật nhanh trong vòng khả năng cho phép. Tôi không nhìn lên cũng không suy nghĩ về bọn yêu tinh - có thể lúc này chúng đang hướng về tôi. Tập trung vào những ánh sáng.

Tôi làm việc nhanh hơn lúc trên mỏm đá hình cây kim, suốt thời gian đó luôn học hỏi thêm, cảm nhận năng lượng đang sùng sục xuyên qua người tôi. Rồi từ khóe mắt, tôi bắt gặp một con yêu đang lao về phía tôi. Tôi chùng lại nhưng không dừng tay. Con yêu lao tới, càng lúc càng gần... Nó là một trong cặp yêu mà tôi đã làm cho mù mắt. Sôi sục ý muốn phục thù. Chỉ vài giây nữa thôi là nó sẽ nhào lên người tôi. Tôi nên quay sang đối phó với nó, nhưng đôi tay tôi vẫn không ngừng di chuyển. Tôi không thể làm gì khác được.

Rồi con yêu té văng sang một bên. Thở hồng hộc, làu bàu, rồi kêu rống lên. Tôi không thể nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra với nó và tôi không nhìn. Tiếp tục việc mở cửa sổ. Mồ hôi tuôn ướt. Miệng mồm khô khốc. Khóc thút thít.

Một ai đó bước tới cạnh tôi. Tôi hét lên, mong đợi điều xấu nhất sẽ đến. Nhưng đó không phải là một con yêu. Là Nadia. Cổ rít lên:

- Nhanh nào! Chúng ta phải ra khỏi nơi này!

- Em đang cố nè!

Tôi rên rỉ, hai bàn tay khua lia lịa.

Nadia đứng quay lưng vào lưng tôi, bảo vệ tôi. Tôi làm việc nhanh hơn, mong muốn một cách tuyệt vọng thoát khỏi nơi này, tới một nơi nào đó bình thường và có thật, nơi bọn yêu tinh không thể tóm được tôi.

Tụi ánh sáng xung động cùng nhau vài lần, rồi biến thành màu đỏ. Một cửa sổ mới mở ra. Tôi hét lên:

- Nadia.

- Tuyệt lắm.

Cổ nói, rồi hét gọi tên Beranabus và Sharmila.

Tôi nhìn quanh. Tôi không thể nhìn thấy Beranabus - ổng đã bị bọn yêu vây kín hoàn toàn. Sharmila cũng đang lâm vào thế yếu - sáu con yêu đang tấn công bả, và dù một vài con đang bốc cháy, bả không thể đẩy lùi được chúng. Bả đã mất một cánh tay tới tận cùi chỏ. Máu chảy ròng ròng từ những vết thương sâu hoắm. Thở hồng hộc, với ánh mắt điên cuồng của một con ngựa bị kẹt giữa một cơn mưa giông sấm sét.

Raz đã chết. Một cặp yêu tinh đã bứt đứt lìa cái đầu của anh ta. Khi tôi quan sát, chúng xé nó ra làm hai rồi mỗi đứa lui lại với nửa cái đầu, cắm ngập bộ hàm xấu xa của chúng vào cái sọ, múc bộ não của anh ta với những cái nanh và lưỡi. Tôi lại muốn ói, dù lần này chả còn gì nhiều để ói ra.

- Chúng ta đi thôi.

Nadia nói, nắm lấy cánh tay mặt của tôi.

Tôi kêu lên:

- Còn mấy người kia thì sao?

- Chúng ta không thể giúp họ.

- Nhưng...

Tôi nhìn cổ trần trối. Dù kế hoạch của tôi là bỏ trốn một mình, giờ đây khi cổ đã đặt nó ra, tôi lại không muốn thế. Tôi không quan tâm mấy tới ông Beranabus xa cách, nhưng Sharmila đã là một người bạn đích thực. Bà đã cố ngăn Cadaver lấy trộm Art. Chúng tôi nên giúp bà, cứu bà thoát và đưa bà cùng đi với chúng tôi.

Nadia gầm gừ:

- Chị đi đây. Em cứ làm điều mà em thích.

Rồi cổ buông tay tôi ra, khom người bước qua ô cửa sổ, biến mất trong khoảnh khắc.

Tôi ngần ngừ, bị giằng xé giữa việc tẩu thoát và lòng cao thượng. Rồi một con yêu nhìn thấy tôi và phóng tới. Nó có cái đầu của chim kền kền. Óc của Raz chảy nhỏ giọt từ cái mỏ của nó.

Một thứ gì đó bên trong tôi hét toáng lên. Sự hèn nhát chiến thắng. Và không chút xấu hổ, tôi quay lưng về phía con yêu - về phía Beranabus và Sharmila - và chui qua ô cửa sổ, theo sau Nadia.

DEMONATA 2: KẺ TRỘM YÊU TÌNH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

12. Lênh Đênh Trôi Giạt

-> Một con đường thành phố nhộn nhịp. Nadia đang nằm trên vệ đường. Một người đàn bà và đứa con nhỏ đang lồm cồm đứng lên ở gần đó. Hẳn cô đã đụng vào họ khi băng vào thế giới này. Những người khác đang nhìn chòng chọc vào chúng tôi và ô cửa sổ ánh sáng màu đỏ, mồm há hốc. Những chiếc xe hơi chậm lại khi chạy ngang qua, mấy tay tài xế và hành khách ngần ngại vì cảnh tượng lạ lùng đó.

- Đóng nó lại!

Nadia kêu lên. Tôi không cần được bảo lần thứ hai. Trước khi con yêu đầu chim kền kền có thể đi theo chúng tôi, tôi đã triệt phá được ô cửa sổ.

Nadia đứng lên. Ngay khi làn ánh sáng đỏ biến mất, cổ nắm lấy tay tôi và chạy. Chúng tôi chạy vù qua đám đông khách qua đường đang sửng sờ kinh ngạc. Không có ai cố ngăn chúng tôi lại.

Chúng tôi quẹo vào một góc phố, chạy xuôi một con đường đông đúc khác. Nadia dẫn tôi băng qua đường, luồn lách qua những xe cộ đang lưu thông, nhắm mắt với những tiếng còi chói tai nhưng ngoài ra không hề chú ý tới những chiếc xe hơi. Một góc phố khác, rồi lại một góc phố khác. Cuối cùng, cô dừng lại trong một con hẻm nhỏ yêu tĩnh, buông tay tôi ra, ngồi xõm xuống cạnh một bức tường, tựa đầu vào đó, nhìn đăm đăm lên bầu trời trong xanh - và reo lên.

- Chúng ta đã làm được! Kernel, em là một thiên tài! Em đã đưa chúng ta ra!

Cổ nhìn tôi, mắt long lanh những giọt lệ hạnh phúc.

- Chị không biết phải làm sao để đền đáp cho em nữa.

Tôi mỉm cười với Nadia, rồi cau mày lại và lo lắng nhìn quanh.

Nadia trấn an tôi:

- Ổn rồi. Chúng không thể theo dấu chúng ta. Chúng ta đã an toàn. Chúng ta còn sống!

Tôi lặng lẽ nhận xét:

- Raz thì không.

Nadia cười buồn:

- Thật đáng tiếc. Chị thích Raz.

- Còn Beranabus và Sharmila thì sao? - Tôi hỏi, cảm thấy có lỗi - Chúng ta đã chạy ra. Bỏ mặc họ ở lại với bọn yêu tinh. Chúng ta nên quay lại và...

Nadia quát lên:

- Không! Không quay lại.

Đôi mắt cô lóe lên. Tôi lui lại một bước. Trông như thể cô sắp tấn công. Cô nhận ra vẻ sợ hãi của tôi và dịu lại.

- Đừng lo. Chị không làm tổn thương em đâu. Nhưng chúng ta sẽ không quay lại. Chúng ta cũng chẳng làm được điều gì tốt nếu quay lại.

- Nhưng...mấy người kia?

Cô nhún vai:

- Có lẽ Beranabus sẽ sống sót. Ông đã trải qua chuyện tồi tệ nhất. Bằng cách nào đó, ông sẽ thoát thân được. Còn về phần Sharmila thì...

Cổ thở dài:

- Có thể Beranabus sẽ cứu bà. Cũng có thể không.

Cổ đứng lên và ngẩng nhìn bầu trời. Lướt nhẹ một ngón tay qua gò má, mơn trớn những nốt rỗ và sẹo mụn.

- Trời ảm. Hẳn là đang cuối xuân hoặc hè. Có thể là tháng Sáu. Đó là tháng chị thích nhất. Là tháng chị chào đời và tháng Beranabus đưa chị đi. Hôm đó là một ngày tháng Sáu tuyệt đẹp, chị đang đi bộ ra ngoài, mơ mộng về ngày sinh nhật của mình, những món quà và chuyện tương lai. Mong chóng tới lúc trưởng thành. Chị là một đứa trẻ đơn giản, mộc mạc. Nhưng ba chị bảo rằng chị là một chú vịt con xấu xí, rằng một ngày nào đó chị sẽ biến thành một con thiên nga xinh đẹp, quyến rũ. Chị đang nghĩ về điều đó, đang mong đợi nó, thì Beranabus cuỗm chị đi mất. Bỏ chị xuống vũ trụ của bọn yêu tinh. Giải thích rằng chị quan trọng như thế nào, nói về tất cả những cuộc đời mà chị có thể cứu vớt, điều thiện chị có thể làm. Không cho chị một chọn lựa nào. Tước đoạt khỏi chỉ những ước mơ về một tương lai hạnh phúc.

Nét mặt Nadia tối sầm lại.

- Lẽ ra ông không nên đưa chị đi khi còn quá trẻ như thế. Chị chưa thấy đủ những chuyện trên đời. Nếu ông đến khi chị lớn tuổi hơn, hẳn chị sẽ vui vẻ đi theo ông. Nhưng đưa chị đi như vậy...đánh cắp chị như con yêu đó đánh cắp em trai của em....điều đó là sai. Em có đồng ý không, Kernel?

Tôi hoang mang nhìn cổ. Lúc này, khi cổ nhắc tới Art, một thực tế quay trở lại rằng tôi không chỉ bỏ chạy khỏi Beranabus và Sharmila. Tôi đã bỏ rơi cả em mình. Bỏ lại nó trong cái vũ trụ như trong ác mộng đó. Một mình trong tay của Cadaver.

Tôi nói khẽ:

- Chúng ta phải quay trở lại.

Nadia không nghe thấy, hoặc vờ như không nghe thấy:

- Chị tự hỏi chúng ta đang ở đâu? London? New York? Paris? Vienna? Thế giới đã thay đổi rất nhiều từ lúc chị rời đi. Chị cho là chị sẽ không nhận ra những thành phố mà chị từng thăm viếng hồi còn nhỏ. Nhưng phải có những khu vực còn như cũ. Chị hy vọng đây là...

Tôi cắt ngang:

- Nadia. Chúng ta phải quay lại. Tìm họ. Giúp họ nếu họ vẫn còn chiến đấu, bắt lại liên lạc với họ nếu họ đã tẩu thoát.

- Thế nếu họ đã chết thì sao?

Cô đáp, không nhìn tôi.

- Em không biết. Tự chúng ta đi tìm Art, em đoán thế.

Cô cười khanh khách:

- Em can đảm nhưng ngốc quá đi, Kernel. Em sẽ không sống sót tới năm phút trong vũ trụ đó nếu không có Beranabus. Em giỏi về việc mở cửa sổ chứ không phải giỏi đánh nhau. Em sẽ làm gì nếu đuổi kịp Cadaver? Nó sẽ xé em thành nhiều mảnh mà không đổ một giọt mồ hôi.

- Nhưng...Art...Em phải...

Nadia gầm gừ:

- Em trai của em đã chết. Có lẽ Cadaver đã giết nó trong thế giới đầu tiên đó và cho một trong những thân cây ăn thi thể nó rồi.

Tôi rên rỉ:

- Không. Nó còn sống. Em cảm nhận được điều đó.

Cổ chinh tôi:

- Em muốn cảm nhận điều đó. Em muốn nó còn sống, vì thế em tự thuyết phục mình rằng nó còn sống. Nhưng hãy nghĩ về chuyện đó. Tại sao Cadaver không giết nó chứ? Nó đang chạy trốn. Nó không có thì giờ để chơi trò trốn em với một em bé khóc la luôn miệng.

Một thằng bé đi ván trượt ngoạn vào hẻm và lướt vèo qua chỗ chúng tôi. Nadia nhìn đắm đắm vào đôi ván trượt, nghiêng đầu, có lẽ giống hệt cách tôi nhìn khi tôi gặp một con yêu lần đầu tiên. Cổ lẩm bẩm:

- Chị nhớ rất nhiều. Thế giới chuyển động tới trước trong lúc chị đang chiến đấu. Có rất nhiều nơi cần nhìn ngắm. Có rất nhiều việc để làm. Có đúng là hiện giờ em có thể bay tới bất kỳ chỗ nào hay không, trong những chiếc máy bay?

Tôi cố lần nữa:

- Nadia. Beranabus cần chúng ta. Chúng ta không thể từ bỏ ông.

Cổ hỏi vặn:

- Tại sao không? Em chỉ mới biết ông có năm phút. Ông đối xử với em như một tên nô lệ, giống hệt cái cách ông đối xử với mọi người. Em mắc nợ gì với ông chứ? Tại sao phải vứt bỏ đời em vì lợi ích của ông?

- Em cần ông giúp lấy lại Art. Em không thể...

Nadia quát lên:

- Hãy thôi nói về em trai của em như thể nó còn sống đi! Hãy để cho nó đi. Thừa nhận là nó đã chết. Tiếp tục tiến lên. Em có thể về nhà - Chị sẽ

giúp em tìm ba má. Hãy quên bọn yêu tinh đi. Hãy vờ như nó là một cơn ác mộng. Đó là điều chị sẽ làm.

Tôi nói bướng:

- Em không thể. Art còn sống và em sẽ tìm ra nó.

Cố hỏi một cách giễu cợt:

- Em sẽ quay lại? Đối đầu với bọn yêu tinh? Chết như Raz? Em không biết em sắp bước vào cái gì khi em theo bọn chị đi qua cửa sổ thứ nhất. Giờ thì em đã biết nhiều hơn rồi. Em vẫn thật sự có đủ can đảm để tự do băng qua các vũ trụ?

Tôi lẩm bẫm;

- Em phải đi. Vì Art.

Nadia lạnh lùng nói:

- Chị không nghĩ thế. Em đã bỏ chạy. Thời gian để chiến đấu đã qua rồi. Em cảm thấy có lỗi vì em không đứng cạnh Beranabus và em muốn sửa sai. Nhưng nếu em nghĩ kỹ, em sẽ thấy rằng đó là chuyện điên rồ. Em không muốn quay lại đâu. Và em sẽ không quay lại. Em sẽ ở lại vũ trụ này, nơi em được an toàn. Như chị.

Tôi nhìn xuống đất, nước mắt lăn tròn trên má. Mọi thứ cô nói đều đúng. Tôi sợ. Tôi không muốn quay lại. Tôi là một đứa hèn nhát.

Nhưng bất chấp mọi yếu đuối của tôi, tôi phải quay lại. Vì tôi yêu Art hơn là sợ bọn yêu tinh.

- Đi với chị.

Nadia nắm tay tôi. Cỗ mỉm cười, trông xinh đẹp hơn thường ngày, mái tóc lấp lánh dưới ánh mặt trời.

- Chị sẽ đưa em về với ba má nếu em muốn hoặc em có thể sống với chị. Chị sẽ là chị của em. Chúng ta có thể đi du lịch khắp thế giới cùng nhau. Chị sẽ dùng tài năng thiên phú của mình để kiếm tiền. Chúng ta sẽ sống trong những khách sạn tốt nhất, băng qua biển cả trên những con tàu lớn, bay qua bầu trời trong những chiếc máy bay. Không còn lo âu, không còn sợ hãi, không còn bọn yêu tinh.

Tôi chậm rãi lắc đầu, rên lên:

- Em không thể. Art là em của em. Em không thể từ bỏ nó.

Nadia cau mày và buông tay tôi ra.

- Cứ làm theo cách của em đi, đồ ngu! Nhưng khi em hấp hối bên dưới một con yêu kinh tởm nào đó, nhìn nó lôi ruột em ra như một con mèo đang chơi đùa với một cuộn dây, hãy nhớ lại những gì chị đề nghị với em.

Cỗ quay gót và bỏ đi.

Tôi kêu lên:

- Nadia. Chị đi đâu?

- Tới đó.

Cỗ đáp, vẫy tay vào thế giới nói chung.

Tôi van nài:

- Đừng bỏ em. Em không biết chúng ta đang ở đâu. Chị phải giúp em tìm Beranabus. Sau đó chị có thể đi, nhưng....

Cổ quẹo vào một góc đường và biến mất, bỏ lại tôi trong con hẻm. Một mình.

-> Tôi ngồi trên mặt đất đầy bụi. Hai tay đặt trên đầu gối. Đầu gối lên tay. Khóc. Có lẽ đã một tiếng đồng hồ trôi qua từ lúc Nadia bỏ đi. Tôi cứ nghĩ cổ sẽ quay lại, rằng cổ sẽ quyết định không thể bỏ mặc tôi. Nhưng không có dấu hiệu nào của cổ hết. Và càng nghĩ tới những gì cổ nói, nhớ tới gương mặt cổ khi cổ nói, tôi càng nghĩ ít có cơ may về việc cổ quay lại. Nadia ghét cuộc sống với Beranabus. Cổ đi với ông vì không còn cách lựa chọn nào khác. Nhưng rồi khi tôi đã cho cổ một lối thoát và cổ nắm ngay lấy nó.

Cuối cùng, khi nước mắt thôi rơi, tôi đứng lên và nhìn quanh quất. Lúc này, khi đã quay lại thế giới của chính mình, tôi thấy đói bụng, nhưng không có thời gian để ăn. Tôi phải tìm Beranabus - nếu ông vẫn còn sống.

Có vài chục mảnh ánh sáng đang treo trong không trung quanh tôi, nhưng không mảnh nào xung động. Tôi lau sạch hai gò má, rồi tập trung lại. "Beranabus". Tôi lẩm bẩm, nghĩ tới gương mặt của ông, bộ đồ nhếch nhác của ông, bông hoa cài trên khuy áo, đôi bàn tay sạch sẽ. Tôi lặp lại tên ông, chờ tụi ánh sáng xung động.

Không có gì xảy ra. Tụi ánh sáng vẫn duy trì mức tỏa sáng đều đều của chúng.

Tôi thấy lạnh cả người - có thể điều đó có nghĩa là ông đã chết!

- Art!

Tôi nói nhanh, dựng lại những đặc điểm của em tôi trong tâm trí. Tập trung vào tên nó và gương mặt của nó, nhưng tụi ánh sáng vẫn không thay đổi.

Bụng tôi quặn lại với niềm sợ hãi. Có phải cả hai đều đã chết, đều bị bọn yêu tinh hạ sát rồi chẳng? Hẳn là như vậy. Nếu không, vì sao tụi ánh sáng không xung động và dẫn tôi đến với họ?

Tôi có một ý nghĩ khác, ngay trước khi nỗi sợ hoàn toàn chiếm lĩnh. Tôi hình dung lại những đặc điểm kinh khủng của Cadaver và nói tên của con yêu, hết lần này sang lần khác. Vẫn không có gì xảy ra.

Nỗi sợ dần tan đi khi tôi nhận ra ở đây ánh sáng hoạt động theo cách khác. Chúng không xung động khi tôi nghĩ tới một cá nhân hay một nơi chốn. Vị pháp sư và em tôi có thể vẫn còn sống.

Sự nhẹ nhõm tràn ngập lòng tôi - rồi tan biến ngay lập tức. Vì nếu tụi ánh sáng ở đây không hoạt động giống như vậy, tôi sẽ tìm Beranabus và Art, hoặc mở một cánh cửa sổ tới vũ trụ của bọn yêu tinh bằng cách nào đây?

Tôi không thể quay lại đó.

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

13. Những Tay Dân Chơi

-> Lang thang khắp những con đường thành phố. Đã khá lâu từ lúc tôi tới nơi ồn ào náo nhiệt này. Khi còn ở Paskinston, tôi nhớ đời sống thành phố. Tôi chỉ nhớ những thứ hay ho: các rạp cine, hồ bơi, công viên, trường học. Tôi quên bằng đi giao thông, những tòa cao ốc đồ sộ che khuất mất ánh mặt trời, sự lè loi.

Tôi luôn ở bên cạnh Ba Má khi sống trong thành phố, hoặc với một thầy cô giáo hoặc một cô bảo mẫu. Nhưng một hôm, trong một chuyến tham quan viện bảo tàng do trường tổ chức, tôi bị lạc. Phải một giờ sau người ta mới tìm thấy tôi. Bây giờ tôi vẫn nhớ mình đã cảm thấy thế nào, nó đáng sợ thế nào, tôi đã tin rằng mình sẽ bị lạc mãi mãi. Tôi chắc chắn là tôi sẽ phải ngủ trên một băng đá công viên hay dưới gầm cầu như một kẻ không nhà cửa. Điều đó thật kinh khủng.

Lần này còn đáng sợ hơn. Không một tên đường hoặc tòa nhà nào quen thuộc. Tôi nghĩ tới việc hỏi một người lớn tôi đang ở đâu, nhưng tôi không muốn chứng tỏ rằng mình không phải là dân ở đây. Nếu tôi tới gần một người lạ và họ biết rằng tôi bị lạc, rằng thậm chí tôi không biết tôi đang ở trong thành phố nào, họ sẽ mang tôi tới đồn cảnh sát. Và trong khi một phần trong tôi thích điều đó - cảnh sát sẽ sắp xếp để đưa tôi về nhà - tôi không thể đi theo con đường đó được. Nếu cảnh sát giám hộ tôi, tôi sẽ không được tự do để đi tìm Art.

Tôi không muốn từ bỏ việc tìm kiếm em tôi. Tụi ánh sáng có thể không hoạt động giống như ở những vũ trụ khác, nhưng tôi vẫn nhìn thấy chúng. Vẫn phải có một cách để làm cho những ánh sáng xung động. Tôi chỉ phải tìm ra nó.

Trong khi tôi đang căng óc suy nghĩ về vấn đề này, tôi vẫn tiếp tục đi. Tôi cẩn thận lắng nghe mọi người trò chuyện. Hầu hết đều nói cùng ngôn ngữ với tôi, nhưng giọng nói thì không quen. Tôi lại ước giá mà tôi có thể hỏi mình đang ở đâu, nhưng không thể làm việc đó.

Với từng bước chân, càng lúc tôi càng thấy đói bụng hơn. Tôi đã uống rất nhiều nước từ những vòi nước máy, nhưng tôi chả có gì để ăn. Tôi đi ngang qua một quầy bán xúc xích và bánh qui. Tôi lục tìm tất cả mấy cái túi, nhưng không tìm được đồng xu nào hết. Tôi nghĩ tới việc cố lấy cắp một cái bánh qui, nhưng nếu người chủ bắt được tôi, đó sẽ là một rắc rối to.

Bụng sôi lên, nước mắt lưng tròng, tôi tiếp tục bước đi.

-> Đồng hồ của tôi chạy trở lại. Tôi đã ở đây ít nhất hai giờ, đi lang thang vô phương hướng. Mặt trời bắt đầu lặn. Chẳng bao lâu nữa trời sẽ tối. Tôi sẽ ngủ ở đâu?

Phải có thời gian để ngồi xuống và nghĩ kỹ về chuyện này. Tôi tìm được một băng đá trong một công viên nhỏ. Tôi rùng mình, dù trời không lạnh lắm, tôi chỉ mặc có một cái áo thun, không có áo khoác. Trong công viên không có nhiều người lắm. Một phụ nữ đi ngang qua nhìn tôi chăm chú. Tôi nghĩ bà sẽ dừng lại và hỏi tôi có ổn không. Tôi không chắc sẽ nói gì nếu bà hỏi. Tôi chưa bao giờ là một đứa nói dóc tài ba. Nhưng rồi bà tiếp tục đi, quyết định rằng tôi không phải là việc của bà.

Tôi cố bày ra tất cả những vấn đề của mình một cách đơn giản để có thể nghĩ kỹ về chúng mỗi lần một việc. Ưu tiên chú yếu của tôi là quay lại vũ trụ yêu tinh. Nhưng chuyện đó còn phải đợi. Có những việc tôi phải giải quyết trước - Tôi đang ở đâu? Đêm nay tôi sẽ ngủ ở đâu? Tôi sẽ tìm thức ăn bằng cách nào?

Mỗi lần giải quyết một vấn đề. Vị trí. Tôi không thể tìm ra bằng cách hỏi khách bộ hành nhưng phải có cách khác. Một thư viện, có lẽ thế, ngoại trừ

việc tôi không biết tìm nó ở đâu. Nhưng bây giờ khi tôi bình tĩnh lại, tôi thấy còn có những cách khác. Tôi có thể tìm thấy một cuốn danh bạ điện thoại trong một phòng điện thoại công cộng. Hoặc vào một tiệm bán báo và đọc tên của những tờ báo địa phương.

Tôi nở một nụ cười tủm tỉm khi nhận ra việc xác định mình đang ở đâu thật là đơn giản. Nó làm cho tôi thấy tự tin và tôi chuyển sang những vấn đề khác một cách tích cực hơn. Tôi có thể bới tìm thức ăn trong những thùng rác. Không hay ho gì lắm, nhưng tôi chắc là tôi có thể tìm đủ để giữ cho mình không chết đói.

Tìm một chỗ ngủ ở đâu đó thì khó hơn. Trốn trong một thư viện hay viện bảo tàng ư? Hoặc trong một cửa hàng bán đồ nội thất? Rón rén bò vào trong lúc họ đang đóng cửa, rồi chui ra khi nó đã vắng người, ngủ trên một cái trường kỷ hoặc giường.

Không phải là một kế hoạch tồi, ngoại trừ một việc là những cửa hàng đều đã đóng cửa. Tôi có thể tiến hành việc đó vào ngày mai, còn giờ thì không được. Có lẽ đêm nay tôi phải ngủ ngoài trời, trên một vệ đường hay một ghế đá công viên. Thu lượm những tờ báo để quán quanh người. Hy vọng tôi sẽ không bị một ông cảnh sát phát hiện ra. Sáng mai sẽ tìm một chỗ nào đó tốt hơn.

Khi đã suy nghĩ cạn kế mọi thứ, qua khóe mắt trái, tôi bắt gặp một ánh sáng đang xung động. Tôi quay đầu về phía nó. Đây là lần đầu tiên nó xảy ra. Nhưng tôi đã thử phản ứng với mọi ánh sáng lóe lên trong các cửa hàng và góc phố, với hy vọng tràn trề, suy nghĩ trong một giây rằng chúng nằm trong số những mảnh xung động có tính phép thuật.

Tôi cau mày, cảm thấy mình thật ngốc vì lại rơi vào cái trò lừa đảo này lần thứ một trăm. Tôi toan nhìn sang chỗ khác, tự nhủ lần sau nên xử sự một cách có đầu óc hơn, khi nó xuất hiện.

Nhưng ánh lóe sáng này không đến từ bất kỳ một cửa hàng hay góc phố nào.

Tôi lại nhìn sang bên trái lần nữa, nhưng chậm chậm, không cho phép mình quá kích động. Có lẽ là ai đó đang đi xe đạp, hoặc một con chim tha trong mỏ một sợi kim loại, hoặc...

Nhưng không phải. Đó là một mảnh ánh sáng hình tam giác màu vàng, đang trôi lơ lửng từ phía công viên, không gắn với bất cứ thứ gì...

Tôi đứng bật dậy ngay lập tức, quên sạch hết những ý nghĩ về thức ăn và nơi trú ẩn, vội vã đuổi theo ánh sáng đó. Tôi bắt kịp nó, với tay lên nó như một em bé với tay tới cái núm vú cao su, rồi dừng lại. Không có ý nghĩa gì khi can thiệp vào nó, vì không còn mảnh ánh sáng xung động nào khác để bổ sung vào nó. Tốt hơn là cứ đi theo để xem nó dẫn tới đâu, và hy vọng rằng may mắn đã đến với tôi.

-> Mảnh ánh sáng lướt qua những chấn song ở sau lưng công viên. Tôi trèo qua chúng, suýt chút đã tự xiên người vào những mũi nhọn ở đầu các chấn song, làm lưng cái áo thun rách toạc. Tôi toan đi theo nó bằng qua con đường phía sau công viên, nhưng gã tài xế của một chiếc xe hơi đang lao tới bấm còi, cảnh báo cho tôi lùi lại. Tôi kiên nhẫn chờ anh ta chạy qua, rồi vội vã đuổi theo mảnh ánh sáng. Thật may, nó không di chuyển nhanh lắm, vì thế chẳng bao lâu tôi đã bắt kịp nó.

Tôi đi bên cạnh mảnh ánh sáng cho tới khi nó đi xuyên qua bức tường của một tòa nhà. Tôi nhìn chòng chọc bức tường một hồi, lạc hướng, rồi nhìn lại phía sau, phán đoán đường đi của mảnh ánh sáng. Nó đến theo một đường chéo từ công viên. Nếu nó tiếp tục theo hướng đó, nó lẽ ló ra trở lại ở một điểm nào đó bên tay phải tôi, ở mé kia tòa nhà.

Tôi chạy vòng ra phía sau tòa nhà. Tới chờ sẵn tại điểm mà tôi nghĩ là mảnh ánh sáng sẽ ló ra, rồi đứng lại, co hai tay thành nắm đấm, chờ đợi, thầm đếm từng giây trong đầu. Năm...tám...mười...mười lăm...hai mươi mốt...

Mảnh ánh sáng xuất hiện trở lại khi tôi đếm tới hai mươi ba, ở xa về mé tay phải của tôi hơn mức tôi dự đoán. Tôi nhe răng cười, vọt tới, bắt kịp nó, đi với nó tới một tòa nhà khác, rồi nhanh chóng tìm đường vòng ra phía sau, chờ nó thêm lần nữa.

-> Rốt cuộc tôi để lạc mất mảnh ánh sáng tại một khu nhà kho. Tôi chẳng có đường nào để vòng ra phía sau trước khi ánh sáng tái xuất hiện. Nhưng đó không phải là chuyện đáng lo. Vì tôi đã nhìn thấy những mảnh ánh sáng khác, đang trôi lênh bênh qua không trung từ nhiều hướng khác, tất cả đều hướng về cùng một điểm ở phía trước, cách tôi vài trăm mét. Tôi không thể thấy nơi chúng sẽ hội tụ vì vướng mấy tòa nhà, nhưng tôi đoán được khá chắc nơi đó, vì thế tôi đi ngoằn ngoèo qua những con đường. Không cần bận tâm về tụ ánh sáng nữa, cứ thẳng đường tiến tới điểm giao nhau của chúng.

Mười phút sau, tôi vòng qua một góc phố và nhìn thấy một nhóm ánh sáng đang thâm nhập vào những bức tường và mái của một tòa nhà lớn ở giữa một dãy nhà hàng, quán rượu và cửa hàng. Ở phía trước tòa nhà có nhiều người đang chờ để vào trong. Khi tới gần hơn, tôi thấy hầu hết là những thanh thiếu niên mặc áo khoác da, quần jeans rách te tua, mang vớ lưới. Hầu hết có một mái tóc nhuộm chia tứ tung và đeo lưng lẳng những sợi dây chuyền trên tai, mũi và môi. Trông họ hoàn toàn đáng sợ. Không đáng sợ bằng bọn yêu tinh, nhưng khá đáng sợ ở khía cạnh con người.

Tôi nghe tiếng nhạc phát ra từ trong tòa nhà và nhận ra rằng đây là một buổi hòa nhạc. Đó là thứ nhạc khác nghe, nhanh, lớn và chả có gì thú vị. Nó khiến hai tai tôi giật bưng bưng, ngay cả từ khoảng cách xa bên ngoài.

Tôi dừng lại gần đám đông. Có một cặp đàn ông ở cửa trước, ăn mặc khác nhau. Họ là người gác cửa, nhận tiền từ những người muốn vào nghe hòa nhạc, mỗi lần để cho vài người bước vào. Trong lúc tôi quan sát, hai người gác cửa từ chối không cho một cô gái và ba cậu trai vào cửa. Một hàng người xúm lại. Tôi nghe tiếng cô gái la lên rằng họ đã trên mười tám tuổi. Một trong hai người gác cửa cười hô hố và bảo họ xuất trình chứng minh thư hoặc biển đi.

Chuyện này chả dễ chịu chút nào. Nếu họ không cho bốn người đó vào, hẳn nhiên họ cũng chẳng cho một thằng nhóc như tôi vào. Tôi sẽ cố thực hiện một cú lừa, bảo rằng ba tôi - có thể một ông anh thì tốt hơn - đang ở trong đó. Có khả năng là trò này không hiệu quả, nhưng tôi vẫn cứ thử xem.

Tôi lắng nghe những người thanh niên nói về buổi hòa nhạc, thu thập càng nhiều thông tin càng tốt. Họ gọi nó là một buổi hòa nhạc punk. Có nhiều ban nhạc trên tờ quảng cáo. Những cái tên như Clamps, Thunderballs, The Damnable. Khi đã sẵn sàng, tôi mạnh dạn đi tới trước hàng người và mỉm cười với hai người gác cửa.

- Xin lỗi. Đây có phải là nơi ban nhạc Clamps đang chơi không ạ?

Hai người gác cửa liếc xéo tôi. Một người lầm bầm:

- Phải. Nhưng phải trên mười tám tuổi.

- Tôi biết. Nhưng ông anh tôi đang ở trong. Tôi cần tìm ảnh. Ba Má tôi vắng nhà cả đêm. Lẽ ra ảnh phải để lại chìa khóa cửa sau cho tôi, nhưng chắc là ảnh đã cầm theo. Không có nó tôi không vào nhà được. Tôi có thể vào gặp ảnh để lấy chìa khóa không ạ? Tôi sẽ ra ngay lập tức.

Hai người gác cửa nhìn nhau, rồi một người trong bọn nói:

- Anh ta tên gì?

Tôi toan nói là Art, nhưng đó không phải là một cái tên phổ biến. Vì thế tôi nói: "John."

Người gác cửa hỏi:

- John nào?

Một lần nữa, Fleck không phổ biến, vì thế tôi nói cái họ đầu tiên chợt nảy ra: "Smith."

Hai người gác cửa cười hô hố:

- John Smith à.

Một trong hai người nói:

- Cậu phải ngưỡng mộ tính khí nóng nảy của anh ta.

- Phải, nhưng chưa đủ để cho nó vào.

Người kia cười tùm tùm nói, rồi chìa ngón tay về phía tôi:

- Có cố gắng đó. Giờ thì biến đi.

Tôi thở gấp:

- Các anh không hiểu. Tôi không thể vào nhà nếu không có chìa khóa.

Tôi phải...

Người đầu tiên cắt ngang:

- Tôi có thể tìm anh ta nếu anh ta thật sự tồn tại. Nhưng nếu tôi vào đó và không tìm ra ai cả, hoặc tìm ra vài người không phải là anh cậu, tôi sẽ rất giận đấy. Vì thế hãy suy nghĩ thật kỹ về chuyện đó, rồi nói cho tôi biết: tôi sẽ ở đây hay vào trông?

- Anh không cần phải làm như thế. Tôi sẽ tìm ảnh. Ảnh hơi...ảnh hơi lãng tai. Ảnh sẽ không nghe thấy tiếng anh gọi. Tôi cần tự mình vào để tìm...

Người gác cửa bước tới trước một bước, khom xuống và với một tiếng chửi thề khe khẽ, bảo tôi rút xéo đi. Rồi anh ta quay lại vị trí và vẫy tay về phía vài dân chơi mê nhạc rock khác đứng trong hàng.

Tôi hết cách. Thất bại, tôi lỉnh ra xa, làm ngơ những tiếng huýt chuột ồn ào của đám dân chơi, tìm một chỗ yên tĩnh để có thể nghĩ ra cách tiếp cận kế tiếp.

-> Thêm nhiều mảnh ánh sáng đang trôi vào tòa nhà, lúc này nhanh hơn. Tôi có thể chờ cho buổi trình diễn nhạc kết thúc, rồi đột nhập vào, nhưng tôi nghĩ mình không có nhiều thời gian như vậy. Vì thế tôi sẽ đi tìm một lối vào khác, đoán rằng hẳn phải có một cánh cửa thoát hiểm ở phía sau.

Một con hẻm hẹp, bẩn thỉu nằm phía sau các cửa hàng và quán rượu. Những túi rác, những hộp carton rỗng, chai rượu và lon bia nằm rải rác khắp nơi. Đây những máu đã khô, chất ói và phân chó. Tôi bước qua đồng lộn xộn đó, cố tìm tòa nhà nơi cuộc hòa nhạc đang diễn ra. Tiếng ồn dẫn dắt tôi và một phút sau, tôi đứng bên ngoài một cặp cửa to. Chúng đang rung lên lách cách do những chấn động của tiếng nhạc.

Tôi cố mở hai cánh cửa ra, nhưng chúng đã bị khóa từ mé trong. Tôi xô đẩy, lôi kéo, đâm đá, chẳng chút tác dụng gì. Tôi tìm những cánh cửa sổ để chui vào, nhưng chỉ có một cặp và cả hai đều bị xây gạch bịt kín.

Quay trở lại hai cánh cửa. Chúng không thể bị đóng suốt đêm. Mọi người rốt cuộc phải đi qua chúng. Tôi chắc chắn rằng họ sẽ mở chúng ra vào cuối buổi trình diễn, nhưng lúc đó có thể đã quá muộn - tụi ánh sáng hẳn đã ngưng xung động trước đó. Tôi chỉ còn hy vọng rằng một ai đó sẽ đi qua chỗ này trước lúc đó, để hít thở không khí trong lành hoặc để ói.

Có một vài thùng rác ở bên phải hai cánh cửa. Tôi khom người nấp sau chúng và chờ, lên kế hoạch len vào nếu cửa mở ra. Không phải là kế hoạch to tát gì, nhưng khi không còn bất kỳ cách nào khác tốt hơn, nó là niềm hy vọng duy nhất của tôi.

-> Mười phút trôi qua. Mười lăm. Hai mươi. Ba mươi. Lúc này tôi thật sự thấy lạnh. Tôi nghĩ chắc là mặt trời chưa bao giờ rọi nắng trực tiếp xuống cái hẻm hẹp tó kinh khủng này. Mũi tôi đang chảy nước. Tôi quét sống bàn tay qua nó, nhưng việc đó chả có ích gì cho lắm.

Tại ánh sáng đang di chuyển rất nhanh, với số lượng lớn, xuyên thẳng qua những bức tường và những mái nhà. Tôi nghĩ chẳng bao giờ nữa một cửa sổ sẽ mở ra. Có thể có một mục phù thủy giống như bà Egin trong đó, hoặc có lẽ là tiếng nhạc đã gọi mời bọn yêu tinh - đây là loại tiếng động âm ã mà tôi cho là bọn yêu tinh rất khoái. Có lẽ vài tên trong số chúng đang tới để tìm hiểu về cuộc trình diễn.

Tôi nhếch mép cười khi nghĩ tới Cadaver và con yêu đầu chim kèn kèn vọt qua một ô cửa sổ giữa hai vũ trụ để khiêu vũ với bọn người mê nhạc rock. Trong lúc tôi đang cười, hai cánh cửa mở ra. Hai người đàn ông bước ra con hẻm, một đợt sóng nhạc metal ủa qua họ. Tôi trở nên linh hoạt ngay tắp lự, cầu nguyện cho họ quay sang trái để tôi có thể len vào mà không bị trông thấy.

Nhưng họ đứng yên tại chỗ, nhìn quanh. Một trong hai người là một tay dân chơi, với chiếc quần jeans, áo khoác da, không có áo thun, một mái tóc lia chia màu đỏ tía, một cái vòng xoá xuyên qua mũi. Gầy nhom. Không lớn tuổi hơn tôi nhiều lắm. Người kia mặc một bộ đồng phục kiểu quân đội, mang ủng và đội mũ bê rê. Già hơn tay kia một chút và to con hơn nhiều. Trên mấy đốt ngón tay của anh ta có những chữ xăm, nhưng từ chỗ này tôi không thể đọc được chúng.

Người đàn ông mặc đồ lính khép hờ hai cánh cửa lại để cắt đi tiếng ồn ào và nói:

- Đây sẽ là đường thoát thân nếu chúng ta phải chạy. Chúng ta sẽ chia nhau ra nếu bị đuổi theo. Cậu chạy sang trái. Tôi sang phải. Gặp lại ở khách sạn.

Tay dân chơi hỏi:

- Chúng ta có thể chạy nhanh hơn nó không?

- Tùy vào việc nó là gì. Một số chậm chạp, một số nhanh. Nếu chúng ta không ngăn được việc nó băng qua, chúng ta sẽ cố chiến đấu, nhưng nếu nó mạnh quá, chúng ta sẽ phải chạy trốn chết.

Tay dân chơi nói:

- Tôi không khoái chạy.

Tay mặc đồ lính nói:

- Tôi cũng vậy. Nhưng đôi khi đó là chọn lựa duy nhất. Bọn yêu tinh này là những bà mẹ hung dữ. Chúng ta có thể đánh bại một vài tên trong số chúng, nhưng số khác...

Khi nghe nhắc tới bọn yêu tinh, tôi thấy cả người mình khoan khoái hẳn. Tôi vội vàng vọt ra từ sau mấy cái thùng rác. Tay áo lính lui lại một bước, hai nắm tay đưa lên tự vệ. Tay dân chơi đưa tay ra trấn an anh ta.

- Thoải mái đi. Nó chỉ là một thằng nhóc.

Tay áo lính cau mày:

- Cậu làm gì ở đây? Cố chui vào coi hòa nhạc mà không trả tiền hả? Không ăn thua gì đâu. Cút xéo đi, đồ ranh con...

Tôi cắt ngang:

- Xin lỗi...nhưng các anh...điều này nghe có vẻ khủng khiếp...nhưng tôi nghe thấy hai anh nói về bọn yêu tinh, và tôi...

Tay áo lính hét lên:

- Cậu chẳng nghe thấy gì hết! Giờ thì biến ngay, nhanh lên, trước khi tôi..

- Khoan đã,

Tay dân chơi ngăn lại, đưa đôi mắt xanh nhạt liếc xéo tôi. Anh ta gật đầu ra hiệu cho tôi nói tiếp.

- Ờ...như tôi đã nói...tôi nghe hai anh trò chuyện và...ờ...có phải hai anh là...do một sự tình cờ nào đó...ý tôi là...hai anh có phải là Các Môn Đồ không?

Cả hai nín lặng nhìn tôi. Rồi tay áo lính nhìn quanh, lượm lên một mẫu kim loại, đẩy hai cánh cửa sát vào nhau, gài mẫu kim loại vào giữa chúng để giữ cho chúng mở hé. Bước tới trước, tay dân chơi đi theo sau anh ta vài bước. Anh ta gầm gừ:

- Cậu là ai?

- Tôi tên là Kernel Fleck. Tôi đã đi với Beranabus. Tôi muốn quay lại với ông. Tôi...các anh có biết tôi nói về ai không? Các anh...?

Cả hai trao nhau một cái nhìn im lặng. Tôi bắt đầu nghĩ rằng tôi đã hiểu nhầm, hoặc nghe nhầm, hoặc có thể "Bọn Yêu Tinh" (Demons) chỉ là tên của một ban nhạc khác. Nhưng rồi tay áo lính nhún vai và tay dân chơi chìa tay ra:

- Phải - Tay dân chơi nói trong lúc chúng tôi bắt tay - Tụi anh là Các Môn Đồ. Đây là Shark. Còn anh là Dervish. Dervish Grady. Nhưng đừng

yêu cầu anh xoay tròn - Anh ta cảnh báo. Và mỉm cười.

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

14. Lại Gặp Yêu Tinh

-> Dervish toan hỏi han tôi, để xem tại sao tôi lại ở đây, do đâu mà biết Beranabus. Nhưng Shark cắt ngang:

- Cuộc tấn công có thể đến vào bất cứ giây phút nào. Chúng ta cần chuẩn bị cho nó.

Anh ta mở rộng hai cánh cửa rồi ra hiệu cho tôi bước vào trong. Tối và ồn không chịu nổi. Căn phòng rất rộng, nhưng đông nghẹt những tay dân chơi. Hầu hết là mấy gã choai choai, trạc tuổi Dervish hoặc lớn hơn tí chút. Một ban nhạc đang chơi trên bục sân khấu bên phải tôi. Gõ đập như điên vào mấy cây đàn guitar và những bộ trống như thể sắp đến ngày tận thế và họ quyết định phải hoàn tất bài hát của mình trước lúc đó. Người ca sĩ hét toáng vào micro, hầu hết là những từ ngữ tục tằn, búng mấy ngón tay giữa vào đám đông và rống lên với họ.

Những tay hâm mộ khoái nó. Họ nhảy như điên, trời lên thụp xuống, ôm nhau xà nẹo và quay cuồng như chong chóng. Một số đang đánh nhau, nhưng đó là chuyện bình thường. Họ đang đổ máu, nhưng họ chả bận tâm - cái đó chỉ thêm vào màu sắc.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nhiều vết cắt trang trí trên thân thể và những hình xăm đến thế. Điều đó nhắc cho tôi nhớ tới những đốt ngón tay của Shark và tôi nhìn xuống hai bàn tay anh ta. Tên anh ta được xăm trên cả hai tay, một ngón một mẫu tự, với một cái đầu cá mập màu trắng đen phủ đầy phần da giữa hai ngón cái và ngón trỏ, hàm mở rộng, răng lóe sáng.

Shark hét lên với Dervish, nhăn mặt vì tiếng ồn ào:

- Nghe cứ như tiếng khoan răng của nha sĩ. Cậu thật sự thích thứ tào lao này à?

Dervish nhe răng cười, đưa năm tay dấm vào không khí:

- Nó là đợt sóng mới. Âm nhạc của sự thay đổi. Tình trạng vô chính Ph-u-u-u-ủ!

- Trưởng thành lên chút đi - Shark khịt mũi, rồi nhìn tôi - Cậu thích thứ này chứ?

- Em chưa bao giờ nghe thứ nào như vậy. Nó khiến em nhức đầu muốn chết.

Shark cười khà khà:

- Thằng nhóc này tinh táo hơn cậu đấy, Dervish.

Bài ca chấm dứt, ban nhạc tạm nghỉ giải lao để một trong những tay đàn guitar có thể thay cây đàn mà anh ta vừa đập vỡ. Dervish tranh thủ lúc tạm lắng này để nói sơ lược tình hình với tôi.

- Có ai đó đang mời gọi một con yêu. Tụi anh đã cố ngăn chặn việc này suốt mấy tuần qua. Tụi anh không biết kẻ mời gọi là ai, nhưng biết rằng việc băng qua sắp diễn ra. Nếu không ngăn chặn được, tụi anh định giết chết con yêu hoặc đẩy lùi nó trở lại.

Shark nói:

- Chúng ta không thể giết nó. Chúng ta không đủ mạnh để tiêu diệt một con yêu. Trong vũ trụ của bọn yêu tinh thì có thể, nhưng đẩy lui nó là điều tốt nhất mà chúng ta có thể hy vọng ở đây.

Tôi hỏi:

- Hai anh đã làm việc này nhiều lần chưa?

Shark thụi nhẹ vào cánh tay của Dervish:

- Anh thì có. Còn đây là lần đầu tiên Dervish ném mùi hành động. Anh không biết cậu ấy có đủ sức không.

Dervish gầm gừ:

- Đừng lo cho tôi, tôi sẽ làm những gì phải làm.

Shark cười tủm tỉm:

- Tôi biết cậu sẽ làm thế. Bây giờ, chúng ta hãy cố tìm tên khốn kiếp thích yêu tinh đó, dù tôi đoán là chúng ta sẽ không biết hắn là ai cho tới khi...

- Hắn kia kìa.

Tôi cắt ngang, chỉ vào một người đàn ông trung niên đứng gần sân khấu. Hắn ta ăn mặc như một tay dân chơi, nhưng không thật sự hợp với số đông. Người mảnh khảnh và có cơ bắp, với một mái tóc dày cắt theo kiểu Mohican. Đôi môi của hắn đang mấp máy đều đều. Hắn là kẻ đã tập hợp những mảnh ánh sáng. Chúng đang xung động quanh hắn trong một ô cửa sổ gần như hoàn tất.

Shark ngờ vực hỏi:

- Sao em biết?

- Đừng bận tâm. Chính là hắn. Hắn đã gần làm xong rồi. Chỉ vài phút nữa cửa sổ sẽ mở ra.

Shark chửi thề, rồi tiến về phía gã đàn ông để tóc kiểu Mohican. Dervish chen lấn theo sau Shark, và tôi theo sau Dervish. Khi chúng tôi đang lượn

lách qua đám đông, ban nhạc rú lên một bài ca mới, nhanh hơn, và cả phòng nổi điên lên. Đột nhiên, những tay hăm mộ nhảy chơi chơi quanh tôi, lao vào nhau, té lăn cù, đấm đá mọi người trong tầm mắt.

Tôi bị xô ngã xuống sàn. Ai đó dẫm lên bàn tay phải của tôi. Tôi rú lên đau đớn. Tôi cố đứng dậy, nhưng lại bị xô té xuống lần nữa. Vùng vẫy, thở hồng hộc, sợ rằng tôi sẽ bị cả biển người dẫm đạp cho tới chết.

Rồi Shark hiện ra bên cạnh tôi, vung nắm đấm ra tứ phía, đẩy lùi bọn người hăm mộ. Dervish đỡ tôi đứng lên và cõng tôi lên vai. Anh ta khỏe hơn vẻ ngoài của mình.

Anh ta bảo:

- Bám chặt vào.

Và chúng tôi lại tiến lên phía trước. Shark đang dọn sạch đường.

Tôi tấn công vài tay chơi, tranh thủ lợi thế của mình, cố đấm đập vài cái mũi để phục thù. Rồi nhớ ra mình còn có sứ mệnh quan trọng hơn, tôi hướng sự chú ý tới sân khấu. Từ đây tôi có thể nhìn rõ kẻ mời gọi yêu tinh hơn. Tôi thấy hãn bắt đầu run rẩy. Mép hãn sùi bọt. Những ánh sáng trong cửa sổ xung động với cùng một nhịp. Tôi la lên:

- Quá muộn rồi! Nó sắp mở ra.

Shark gầm lên, đưa vai huých một tay chơi văng khỏi lối đi của anh:

- Không! Chúng ta có thể làm được! Ta sẽ không...

Có tiếng nổ. Một phần sân khấu bị nổ tung, rắc lên những người đứng gần nó nhất một cơn mưa đinh và mảnh vụn. Những tiếng hét đau đớn. Một trong những tay chơi guitar khụy gối xuống, gương mặt biến thành một đồng thít máu me. Người ca sĩ vẫn chưa chịu ngưng hát. Anh ta quá

say sưa với bài hát, không nghe thấy bất cứ thứ gì ngoài giọng hát của chính mình.

Một ô cửa sổ màu tím hiện ra kể bên gã đàn ông để tóc kiểu Mohican. Hắn đứng kể nó một cách tự hào, bình yên vô sự, mỉm cười nhìn cảnh hỗn loạn. Rồi đưa hai ngón tay lên giữa môi và huýt lên một tiếng chói tai.

Một con yêu nhảy vọt qua ô cửa sổ. Thân hình của một con gà khổng lồ. Ba cái đầu giống như đầu lợn. Trông nó thật lỗ bịch, thậm chí buồn cười, cho tới khi nó há mồm ra và phun nước bọt vào một tay dân chơi gần đó. Bãi nước bọt văng thẳng vào mặt anh ta, rồi sủi bọt lên và đốt cháy thịt của anh ta. Anh ta quy xuống, cố thét lên, nhưng không thể.

Vài phút trước, Dervish đã kêu gọi tình trạng hỗn loạn vô chính phủ, giờ anh ta có nó. Trước đó căn phòng đã điên loạn lên với sự nhảy nhót, quần quai và đánh nhau, nhưng khi những tay dân chơi nhìn thấy con yêu ra tay, họ hoàn toàn loạn trí. Sự kinh hoàng quét qua đám đông. Họ gào thét, lao về phía cửa ra. Gã đàn ông để tóc Mohican cười lớn và bước tới gần con yêu. Hắn hét lên trong tiếng thét gào hỗn loạn:

- Giờ chúng ta hãy xem ai là kẻ có quyền lực! Suốt bao năm tao phải liếm giày kẻ khác và khom lưng cúi đầu. Không còn nữa! Giờ đây tụi bây phải học cách sợ tao. Bây giờ đây là thế giới của tao. Tất cả bọn mày...

Hắn ta không nói thêm được lời nào. Con yêu, không tỏ ra chút biết ơn nào, nhổ phèo một bãi nước bọt vào mặt hắn. Hắn té ngã ra sau, chất nước bọt axit đã tác động lên mặt hắn, làm tan chảy lớp thịt và sụn, rít lên xèo xèo và ăn sâu vào bộ óc hắn. Ai bảo là trên đời này không có công lý chứ?

Chúng tôi bị đám đông hỗn loạn đẩy lùi và ép chặt ở phía sau. Shark hét lên giận dữ và kinh ngạc. Anh cố đẩy họ ra, nhưng không đủ sức chọi lại làn sóng những tay dân chơi hoảng loạn. Tôi lại ngã xuống và cảm thấy căn

phòng khép kín lại quanh tôi. Lần này tôi chắc chắn là mình sẽ bị nghiền nát.

Nhưng Dervish vẫn giữ được bình tĩnh. Có phép thuật trong bầu không khí - tôi có thể cảm thấy nó rò rỉ qua ô cửa sổ. Anh quay sang nó, thốt lên vài từ và đột nhiên không gian quanh chúng tôi trở nên trống trải, những tay dân chơi bị hút sang hai bên bởi một nguồn lực vô hình. Chỉ còn lại ba người chúng tôi, được bảo vệ bởi một quả bóng năng lượng phép thuật, giống như tấm rào chắn mà Nadia và mấy người kia đã tạo nên trên đỉnh cây kim bằng đá.

- Shark!

Dervish kêu lên, hất đầu về phía con yêu. Nó vừa phun nước bọt vào người thứ ba và đang khom xuống phần còn lại của gã đàn ông để tóc kiểu Mohican. Nó xì xụp húp nước bọt cùng với thứ chất lỏng sền sệt còn lại trong sọ của người đàn ông.

- Tiến lên!

Shark làu bàu, bước tới trước. Anh triển khai phép thuật, căng người lại, rồi phóng qua không trung, đáp xuống bên cạnh con yêu. Trước khi nó có thể phản ứng, anh nắm lấy một trong ba cái đầu của nó và vặn mạnh sang trái, bẻ nó đứt lìa.

Con yêu rống lên và phun nước bọt vào Shark với cả hai cái mõm còn lại. Shark khom người né một bãi và ngăn chặn bãi còn lại với một làn sóng từ một bàn tay đã nạp phép thuật. Anh ném cái đầu đã đứt lìa - vẫn con cử động - qua ô cửa sổ, rồi tóm lấy một cái khác. Lần này con yêu né tránh những ngón tay có chữ xăm và bỏ chạy, phát ra những tiếng kêu kỳ lạ pha trộn giữa tiếng lợn kêu eng éc và tiếng gà cục tác.

Con yêu hướng về phía một trong những khung cửa sổ ở phía trước tòa nhà. Trước khi nó có thể tới đó và phóng qua để giết những tay dân chơi đã

ùa ra đường, chạy ngang qua mặt hai người gác cửa bối rối, Dervish đọc lầm rầm một câu thần chú. Mặt kính biến thành thép. Con yêu không nhìn thấy điều đó. Nó vừa phóng tới vừa kêu cục ta cục tác, nhưng chỉ để va mạnh vào tấm kim loại và rơi thẳng xuống sàn nhà.

Dervish dùng phép thuật dọn trống một con đường giữa chúng tôi và con yêu. Anh lao lên trong lúc con yêu đang bối rối lắc đầu, lách mình vào giữa con yêu và cửa trước, hét lên với Shark:

- Anh có chắc là chúng ta không thể giết nó không?

Shark rống lên:

- Có.

Dervish ném về phía tôi một cái nhìn:

- Vậy chúng ta sẽ buộc nó chui lại vào ô cửa sổ. Kernel, em có thể nhích lên, khóa đường đi ra cửa sau của nó chứ?

Tôi lẩm bẩm:

- Em không chắc. Em không giỏi đánh nhau...

Dervish trấn an tôi:

- Em không cần phải đánh nhau. Chỉ làm ra vẻ em biết em đang làm gì, ra vẻ như em là kẻ dữ dằn khó nhai nhất trong phòng. Cau mặt. Gầm gừ. Gào lên. Nếu nó tấn công em, anh sẽ can thiệp.

Tôi tin Dervish, dù tôi chưa biết gì nhiều về anh. Anh trẻ hơn Shark, nhưng nói năng như anh lớn tuổi chừng chạc hơn. Do vậy, tôi chỉ hơi ngần ngại chút xíu, rồi làm theo lời anh yêu cầu, nhích sang trái, dọc theo con đường mà Dervish đã tạo ra. Tôi chiếm một vị trí giữa anh và Shark, dang

rộng hai tay ra, nhìn trừng trừng vào con yêu, làm ra vẻ như tôi mạnh mẽ hơn nhiều và tự tin hơn là tôi cảm thấy.

Con yêu đang lồm cồm đứng lên. Máu ông ộc phun ra từ cái cần cổ nơi cái đầu thứ ba của nó đã bị ngắt đi. Mật chảy nhỏ giọt từ hai cái mõm còn lại của nó, kêu lên xèo xèo ở chỗ nó chạm xuống sàn nhà, cháy xuyên qua tấm gỗ lót ván sàn cũ kỹ. Nó phóng một quả bóng nước bọt vào Dervish, nhưng ảnh vẫy tay vào đó và quả bóng nổ tung. Ảnh niệm một câu thần chú và nhiều viên gạch rời khỏi tường, bay ào ạt vào người con yêu, đập mạnh vào thân hình và hai cái đầu của nó.

Con yêu gạt những viên gạch ra, rồi nhìn từ Dervish sang Shark và tôi. Nó đang tìm kiếm một điểm yếu. Ánh mắt nó dừng lại ở tôi, vì tôi là người nhỏ nhất. Tôi muốn bỏ chạy tìm chỗ nấp như mấy tay dân chơi, nhưng tôi không chịu thua nỗi sợ. Thay vì thế, tôi bước tới trước, nhếch mép cười nhạo con yêu, mời gọi một cuộc tấn công.

Trò xỏ lá ba que hữu hiệu. Với một tiếng kêu giận dữ, con yêu lao về phía ô cửa sổ ánh sáng màu tím, lướt ngang qua tay ca sĩ vẫn còn găm rỗng vào chiếc micro, hai mắt nhắm nghiền, không hề biết chuyện gì đang xảy ra. Shark chửi thề, như thể ảnh đã vô tình để mở con đường tới ô cửa sổ. Ảnh lao tới con yêu. Con quái vật tăng tốc về phía ô cửa sổ, phóng qua đó an toàn, cười một cách điên cuồng với Shark, nghĩ rằng nó đã chơi trên cơ ảnh.

- Một đội thật tuyệt vời! - Shark huýt sáo, đứng sang bên trái ô cửa sổ, đề phòng trường hợp con yêu quay lại - Các cậu có thấy em bé đó chạy không? Chúng ta đã đá vào hông nó một cách đường hoàng!

- Tuyệt vời thật!

Dervish lăm bằm, tiến tới gần ô cửa sổ, dừng lại để làm tan chảy những bức tường xung quanh cửa trước và cửa sau, cho phép nhiều tay dân chơi

hơn thoát ra, việc này dễ hơn là lập lại trật tự.

- Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình có nhiều quyền năng như vậy. Chưa bao giờ biết tôi có thể làm nhiều thứ đến thế. Phép thuật nằm trong không trung...cái cách mà tôi khai thác nó...thật không thể tin nổi!

Shark cười tùm tùm:

- Giờ thì cậu đã ném mùi rồi đó. Lúc này cậu khá là lo lắng. Đó là điều dễ hiểu. Tất cả chúng ta đều bồn chồn lo lắng vào lần đầu. Nhưng cậu đã nhập cuộc rồi. Giờ đây suốt con đường đi của cậu là chiến đấu chống yêu tinh, phải không?

Dervish đáp, cười toe toét, nhìn hai bàn tay của mình với vẻ tự hào pha lẫn thắc mắc:

- Có thể. Tôi đã làm hầu hết những chuyện đó mà không hề suy nghĩ. Giống như có ai đó khác nằm trong người tôi để điều khiển mọi việc.

Shark nhận xét:

- Cánh cửa thép là một ý kiến hay. Cậu có nhiều trí tưởng tượng hơn tôi. Tôi chỉ cố lôi con yêu lại.

Dervish hỏi:

- Cánh cửa sẽ mở ra vũ trụ khác tồn tại trong bao lâu?

- Có lẽ là vài phút. Chúng ta sẽ bám sát nó cho tới khi nó đóng lại, an toàn, rồi nhanh chóng rời khỏi đây. Hãy cố giải thích với một viên cảnh sát rằng cậu là một phần trong trận đại chiến chống bọn yêu tinh rồi xem cậu sẽ đi tới đâu!

Dervish kiểm tra ô cửa sổ với vẻ tò mò ngây ngô. Ánh thọc những ngón tay vào làn ánh sáng, kêu lên khi nó biến mất, rứt bàn tay lại và ngo nguậy

mấy ngón tay, nhẹ nhõm khi thấy chúng vẫn còn ở nguyên vị trí.

Shark cười hô hố:

- Lần đầu tiên tôi cũng đã làm như vậy.

Dervish hỏi:

- Anh có bao giờ bước qua chưa?

- Một lần. Quay trở lại ngay lập tức - không muốn bị kẹt lại ở đó.

- Anh nhìn thấy gì?

- Một thế giới như của chúng ta, chỉ có điều...

Tôi xen ngang vào:

- Em phải đi.

Họ đã quên khuấy tôi. Lúc này họ trở mặt ra.

- Beranabus. Em phải quay lại với ông. Nhớ chứ?

Shark cau mày:

- Em muốn bước qua ô cửa sổ này hả?

- Không. Nhưng em phải làm. Em có thể tìm ra ông khi ở trong vũ trụ của bọn yêu tinh.

Dervish nói:

- Nếu con yêu đó đang chờ em ở phía bên kia thì sao?

Tôi khổ sở nhún vai:

- Em không có quyền chọn lựa. Ở đây em không thể tìm ra Beranabus.

Shark hỏi:

- Ông không đi tìm em sao?

- Có thể. Nhưng em không chắc là ông có thể tìm em dễ dàng như em tìm ông hay không. Em phải đi - Tôi nói, lần này khẩn trương, biết rằng ô cửa sổ có thể đóng lại trong lúc chúng tôi đang tranh luận - Một con yêu đã lấy trộm em trai của em. Em phải giải cứu nó.

Tôi bước một bước về phía ô cửa sổ. Shark đưa bàn tay xăm chữ to tướng ra ngăn tôi lại.

- Không đời nào anh để cho một thằng nhỏ đi qua đó một mình.

Ảnh gầm gừ. Khi mặt tôi nhăn nhúm lại, ảnh mỉm cười:

- Vì thế tốt hơn là anh sẽ đi cùng, để đảm bảo em sẽ không gặp một sự nguy hiểm nào.

Ảnh nhướng cao mày dò hỏi:

- Dervish?

Dervish nhìn kỹ ô cửa sổ một lần nữa. Bồn chồn liếm môi. Rồi gật đầu nhanh:

- Phải. Mẹ kiếp. Dù sao thì ở đây cũng chưa bao giờ có nhiều việc để làm vào một ngày thứ Bảy.

Mắt tôi tràn ngập những giọt nước mắt hạnh phúc. Tôi lẩm bẩm:

- Cảm ơn các anh.

Shark khịt mũi:

- Đừng bận tâm tới chuyện cảm ơn. Cứ sẵn sàng để đánh nhau.

Nói dứt câu, anh nắm lấy cổ chiếc áo thun của tôi, lẳng tôi qua ô cửa sổ ánh sáng màu tím, trở lại với lãnh địa của bọn yêu tinh.

DEMONATA 2: KẺ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

15. Vị Môn Đồ Bất Đắc Dĩ

-> Tôi lơ ra trên một vầng mây mịn. Qua một khoảng trống bên trái tôi nhìn thấy mặt đất xa xa bên dưới. Ruột tôi thót lại khi tôi hình dung mình đang rơi qua khoảng mù sương, rồi bầu trời, va mạnh vào mặt đất và trở thành một đồng mềm nhũn. Nhưng đám mây giữ tôi lại, nâng tôi lên, như mặt nước trong thế giới đầu tiên tôi đã ghé đến.

Shark bước qua theo tôi, Dervish đi theo sau ảnh. Họ hét lên vì sốc khi nhìn thấy mình đang đứng trên thứ gì. Quay lưng toan chuồn trở qua ô cửa sổ. Tôi la lên:

- Không sao đâu. Chúng ta sẽ không rơi.

Họ dừng lại, hoang mang nhìn tôi, rồi nhận ra tôi đang nói sự thật - không thì chúng tôi đã rơi lộn cổ từ lâu rồi.

Con quái vật hai đầu lúc này đang đứng trên mép một đám mây khác ở phía trước chúng tôi. Khi nhìn thấy chúng tôi, nó ré lên sợ hãi và phóng xa ra. Shark toan đuổi theo nó, nhưng Dervish gọi ảnh lại:

- Chúng ta tới đây để tìm Beranabus chứ không phải để giết một con yêu đi lạc.

Shark nhăn mặt, không muốn để cho con yêu tẩu thoát. Rồi ảnh thở dài.

- Thôi được, nhóc. Hãy nói cho tụi anh biết em có kế hoạch nào để tìm ra ông.

Tôi trả lại, trong lúc ô cửa mà chúng tôi bước qua đang tan rã:

- Em sẽ mở một cửa sổ. Xin cho em vài phút để tìm những mảnh ánh sáng.

- Mảnh ánh sáng?

Dervish lập lại, nhưng tôi không trả lời. Khi nhìn quanh, tôi vui mừng thấy rằng có nhiều mảnh ánh sáng trong không trung, bất chấp thực tế rằng chúng tôi đang đứng trên một đám mây. Tôi bắt đầu suy nghĩ về Beranabus, đọc khế tên ông, hy vọng ông vẫn còn sống và tôi có khả năng làm cho tụi ánh sáng xung động.

Trong vài giây chẳng có gì xảy ra. Nhưng trước khi nỗi hoảng sợ có cơ hội ập tới, một hình vuông màu hồng bên chân trái tôi nhấp nháy. Rồi một hình bát giác nâu. Chẳng bao lâu, hàng chục mảnh bắt đầu xung động và tôi vui sướng bắt tay vào việc.

Dervish và Shark trò chuyện trong lúc tôi tạo ra ô cửa sổ. Dervish than phiền về cái lạnh. Cái áo khoác da của anh quá chặt, không thể cài kín nút, nó chỉ có tác dụng làm dáng chứ không phải giữ ấm, và bộ ngực trần của anh đang tê cóng đi trong độ cao băng giá này.

Tôi nhớ lại cách tôi đã chữa cánh tay gãy của mình theo bản năng và bảo:

- Hãy dùng phép thuật. Anh có thể ấm lên nếu anh nghĩ anh ấm.

Dervish có vẻ hoài nghi, nhưng cũng thử, và giây lát sau anh cười rạng rỡ, thậm chí còn cởi phăng cái áo ra và cột nó lại quanh eo.

Shark bảo:

- Hẳn em đã ở đây rất lâu mới biết nhiều đến thế.

- Thật sự, em nghĩ chưa quá nửa ngày. Dù có cảm giác lâu hơn. Em sẽ nói cho anh nghe sau, nếu chúng ta có thời gian.

Ô cửa sổ gắn vào nhau một cách êm ái dưới sự dẫn dắt của tôi. Tôi không vội. Xin lưu ý rằng tôi không còn thấy đói hay mệt. Tôi kinh ngạc với cách hoạt động của vũ trụ này, tự hỏi không biết chúng tôi có thể bay là đà xuống mặt đất từ đây hay không, nhưng rồi những mảnh đã gắn kết xung động cùng một nhịp và một ô cửa sổ nâu mở ra. Tôi nói một cách tự mãn:

- Xong xuôi.

Shark bảo:

- Anh không nghĩ những ô cửa sổ lại có thể mở ra nhanh và đơn giản đến thế.

- Nó dễ như ăn cháo khi anh biết cách.

Shark bước lên cạnh tôi và quay lại nhìn Dervish:

- Sẵn sàng cho chặng mới trong chuyến du lịch chưa?

- Ừm.

Dervish đáp một cách hoang mang rồi hỏi tôi:

- Em có biết nó dẫn tới đâu không?

Tôi do dự:

- Không. Nhưng Beranabus sẽ ở đó. Khi em rời khỏi ống, ống đang gặp rắc rối, đánh nhau với cả đội yêu tinh. Có thể chúng ta phải cứu ống. Vì thế hãy chuẩn bị, được chứ?

Shark cười ha hả:

- Vâng, thưa sếp.

- Cảm ơn đã cảnh báo cho tụi anh.

Dervish nói, rồi bước lên mé tay trái tôi. Shark trượt vào vị trí bên phải tôi. Chúng tôi cùng bước qua ô cửa sổ.

-> Đó chính là thế giới mà Nadia và tôi đã chạy khỏi, bỏ lại Beranabus. Đêm. Ba vầng trăng tỏa sáng, gần hơn so với vầng trăng trong vũ trụ của chúng ta. Sáng đến độ không thể nhìn thấy những con yêu khổng lồ đang bay vút qua trên đầu.

Những thi thể nằm rải rác trên nền đất cứng màu vàng. Bọn yêu tinh đang trong tình trạng bị phân hủy, đa phần đã rã nát tới xương. Hoặc ở đây bọn yêu tinh rã nát rất nhanh, hoặc đây là một trong những thế giới nơi thời gian chạy nhanh hơn so với vũ trụ của loài người.

Tôi phát hiện ra Beranabus đang tạo một cửa sổ. Sharmila ở gần đó, đang ngồi kế một đồng đất mới đào. Tôi đoán đó là nơi yên nghỉ cuối cùng của Raz. Bà và Beranabus, cũng có thể chỉ mình bà, đã đào một cái huyệt cho người Môn Đồ ngã xuống.

Tôi thấy cổ mình nghẹn lại khi nghĩ tới việc Raz đã chết như thế nào, nhưng không có thời gian để khóc. Tôi không tin tôi có thể thực tế đến vậy về cái chết của một người bạn, nhưng tôi đã học được nhiều thứ ở đây. Một trong những điều đó là vào những lúc cực kỳ hỗn loạn, bạn không thể lo âu cho người đã chết mà chỉ cho những ai còn sống. Tôi vẫn nghĩ rằng Art còn sống. Nó là người mà tôi phải tập trung vào. Tôi không còn có thể giúp ích gì cho một Raz Warlo đã chết. Tôi cất tiếng gọi:

- Beranabus! Cháu đây, Kernel đây. Cháu đã quay lại.

Vị pháp sư xoay đầu lại và Sharmila đứng bật dậy. Họ nhìn tôi chăm chặp, tỏ vẻ không tin nổi, rồi nhìn hai người cùng đi với tôi. Rồi Beranabus reo lên - kể từ lúc tôi gặp ông, đây là lần đầu tiên ông cư xử như một con người bình thường - và chạy ào tới, nhắc bóng tôi lên, xoay tròn.

- Kernel - Ông hét oang oang - Cháu là một điều kỳ diệu! Ta đang cố tạo một cửa sổ để tìm tới cháu suốt nhiều ngày nay. Và cháu đã vọt tới đây, mát như một cơn gió nhẹ! Cháu là người đáng chú ý nhất mà ta từng gặp suốt mấy thế kỷ qua!

Ông bỏ tôi xuống và tôi thấy mình đang nhe răng cười toe toét với ông. Trước đó tôi không ưa vị pháp sư gàn dở này. Nhưng giờ đây tôi thấy ông cũng có thể cảm xúc như bất kỳ người bình thường nào. Ông chỉ che giấu những cảm xúc của mình tốt hơn đại đa số những kẻ khác mà thôi.

- Chào thầy Beranabus.

Shark cất tiếng, bước tới trước, đưa tay ra.

Beranabus bắt tay nhanh gọn, cau mày. Rồi ông chỉ vào Shark và nói:

- Octopus? (Bạch tuộc)

Shark cười phá lên:

- Shark. (Cá mập)

- À, ta biết là nó na ná thế mà - Ông nhìn thoáng qua Dervish. Shark lên tiếng giới thiệu:

- Đây là Dervish Grady. Người mà con vừa mới tuyển mộ.

- Một Môn Đồ khác - Beranabus lăm bẫm, khẽ gật đầu chào Dervish - Đã được bao nhiêu mống rồi?

Shark đáp:

- Nếu thầy không biết, con chắc là không còn ai biết nữa.

Beranabus nhún vai:

- Ta chưa bao giờ giỏi về các con số. Dù sao thì cũng chào mừng gia nhập đội. Grady, ta hy vọng cậu sống lâu hơn một số đệ tử khác của ta.

Mắt ông quét qua ngôi mộ của Raz.

- Gặp lại cháu thật là tốt, Kernel ạ.

Sharmila lên tiếng, bước tới ôm chầm lấy tôi. Trông bà có vẻ buồn rầu khổ sở, nhưng đã gấn lại cánh tay và chữa lành những vết thương trong trận đánh.

Tôi thì thầm:

- Cháu mừng là bà đã tự chữa trị được.

- Suýt chết đấy. Những vết thương của ta toàn là chí mạng. Nếu không có Beranabus, hẳn ta đã chết rồi.

Beranabus nôn nóng hỏi:

- Phải, phải, ta giỏi hơn bất kỳ bác sĩ nào. Nào, đưa học trò kia của ta ra sao rồi? Nadia đâu? Chắc là chưa chết chứ hả?

Tôi im lặng. Một phần trong tôi muốn bao che cho cổ và bảo với ông rằng cổ đã bị một con yêu giết chết. Nhưng đôi mắt đen nhỏ của ông đang dán vào tôi và tôi thấy mình không thể nói dối:

- Cổ không muốn quay lại. Cổ đã rời bỏ cháu. Bỏ đi một mình. Cổ đã chán ngấy bọn yêu tinh rồi.

Nét mặt Beranabus tối sầm vì thịnh nộ:

- Ta sẽ lột da lưng của nó! Hãy đi tìm nó. Mở một cửa sổ đi tới chỗ nó. Ngay tức khắc.

Sharmila nói:

- Tôi nghĩ ông không nên làm thế. Nadia là một thành viên tự do. Nếu cô muốn...

Beranabus rống lên:

- Ta không quan tâm tới những mong muốn của nó! Chúng ta cần nó. Hãy mở ngay một cửa sổ, Kernel, và đừng vờ là cháu không thể. Ta sẽ biết nếu cháu nói dối. Và ta sẽ trừng phạt cháu vì điều đó.

Tôi muốn bảo ông hãy câm miệng lại, tôi không phải là người hầu của ông. Nhưng đôi mắt đen long lên vì giận khi tôi nhìn ông, và tôi rũ xuống. Tôi làu bàu, lòng đầy khó chịu:

- Cháu sẽ cố. Cháu không biết nó có hiệu quả hay không, vì cố không ở vũ trụ này, nhưng cháu sẽ thử. Nếu ông nhất quyết.

- Phải!

Beranabus gầm gừ, nhìn tôi chòng chọc trong lúc tôi quét sạch mọi ý nghĩ để tập trung vào hình ảnh của Nadia, có cảm giác như mình là một kẻ phản bội thấp hèn, đê tiện nhất.

-> Chúng tôi đang chờ Beranabus. Ông bảo rằng vì thời gian ở thế giới này và thế giới của chúng ta khác nhau, chúng tôi có thể cảm thấy ông đi khoảng vài giờ, dù với ông nó chỉ mất vài ba phút. Tôi để mắt theo dõi ô cửa sổ, giữ cho nó mở ra. Việc này không khó. Khi nhìn thấy một hai mảnh mờ đi và bắt đầu trượt khỏi ô cửa sổ, tôi đẩy chúng quay lại vị trí.

Chúng tôi tán gẫu để giết thời gian. Sharmila kể cho Dervish và Shark nghe về Kah-Gash, yêu cầu của Beranabus, vai trò của bà trong sứ mệnh này. Tôi kể lại tôi đã dính vào vụ này như thế nào, và giải thích vì sao tôi có

thể tạo các ô cửa sổ nhanh như thế, dù tôi không thể giải thích được vì sao chỉ có mình tôi nhìn thấy những mảnh ánh sáng.

Đổi lại, Shark và Dervish kể cho chúng tôi nghe về đời họ. Shark đã là một Môn Đồ suốt nhiều năm, hoạt động với những người khác để ngăn chặn bọn yêu xâm nhập. Ảnh đang phục vụ trong quân ngũ khi phát hiện ra khả năng phép thuật của mình. Trong một chuyến công vụ. Một ngôi làng bị bốn con yêu tấn công. Shark và nhóm của ảnh cố ngăn chúng lại. Một Môn Đồ xuất hiện. Ông ta nhận ra tiềm năng của Shark khi thấy ảnh chiến đấu, kéo ảnh ra khỏi cuộc thảm sát, giải thích về bọn yêu tinh. Tất cả các đồng đội của Shark đều bị giết, thế là Shark trở thành một Môn Đồ, dù anh vẫn mặc bộ quân phục của mình vì lòng tôn trọng đối với những người đã chết.

Dervish là dân mới toanh trong cuộc. Shark đã phát hiện ra ảnh cách nay vài tháng trong lúc đang cố ngăn chặn một cuộc xâm nhập trong thành phố nơi tôi đã gặp họ. Ảnh đã thành công, nhờ có Dervish, người tình cờ ở gần đó khi một cửa sổ sắp mở ra. Dervish trông thấy Shark đang gặp khó khăn, chạy tới để giúp và sử dụng phép thuật mà ảnh chưa bao giờ biết là mình có để hạ gục người đàn bà đang cố mở ô cửa sổ đó. Đó là điểm kết thúc cuộc sống trước đó của ảnh.

Tôi hỏi:

- Có phải đó là cách mà Các Môn Đồ thường được tuyển mộ? Có một cuộc tấn công, họ phát hiện ra phép thuật trong bản thân mình và một Môn Đồ đề nghị họ gia nhập?

Shark đáp:

- Đa số là vậy. Nhiều người có khả năng phép thuật, nhưng thường nó chỉ tự hé lộ ra khi có sự hiện diện của bọn yêu tinh. Khi những ô cửa sổ được tạo nên, một số phép thuật của vũ trụ của chúng trôi chảy qua, và những

người như chúng ta khai thác được nó, dù không được huấn luyện hay không có dự định trước. Bọn anh đã trải qua nhiều thập kỷ để cố nhận diện và phát triển tiềm năng theo một số cách khác, nhưng cho tới nay chưa gặp may mắn.

Tôi hỏi:

- Mọi người có gia nhập không một khi họ đã biết họ có quyền năng?

Sharmila đáp:

- Không. Nhiều người từ chối lời kêu gọi. Tôi không trách họ. Cuộc sống của chúng tôi rất khắc nghiệt, cô đơn, đầy những hiểm nguy.

Shark khịt mũi coi thường:

- Nếu tôi được chọn lựa, tôi sẽ ép được khối người trong số họ, buộc họ phải chiến đấu.

Sharmila nói:

- Như thế không công bằng.

Shark lý sự:

- Đây không phải là chuyện công bằng. Đây là việc thắng một cuộc chiến. Chị không thể từ bỏ bốn phần trong chiến tranh. Đó là sự đào ngũ.

- Đó là điều Nadia đã làm.

Tôi khẽ nói, và mắt tôi bắt gặp ánh mắt của Sharmila. Cả hai chúng tôi đều lo âu về điều sẽ xảy ra khi Beranabus tìm được cổ.

-> Nadia bị xô mạnh qua ô cửa sổ và ngã đánh oạch xuống đất. Cổ rú lên một cách căm ghét và cố nhảy trở lại ô ánh sáng. Beranabus xuất hiện trước

khi cổ kịp phóng người lên. Ông xô cổ ra xa, găm lên như một con thú:

- Đứng lại!

Nadia cố lượn vòng qua ông, mấy ngón tay duỗi về hướng ô ánh sáng. Ông chặn ngang đường của cổ, đứng vững chãi như một vị hoàng đế La Mã, trong lúc Nadia hét lên và gào khóc. Cổ cố dùng phép thuật để đẩy ông đi, nhưng ông nghiêng người né tia năng lượng của cổ và vẫn giữ nguyên vị trí. Ông la lên:

- Kernel! Hãy gỡ cửa sổ ra.

- Cháu không chắc có làm được...

Ông nhe răng ra với tôi, hăm rằng kể tiếp ông sẽ trừng trị tôi nếu tôi không tuân lời ông. Sợ hãi và đau khổ, tôi đi vòng qua ông và Nadia - vị pháp sư đang ngăn cản người phụ tá của mình, bảo vệ tôi khỏi sự tấn công của cổ - và bắt đầu tháo gỡ ô cửa sổ. Sau khi tôi gỡ vài mảnh, các mảnh khác tách ra và ô cửa sổ biến mất.

Nadia nằm dài trên nền đất vàng và khóc sướt mướt, đưa tay dấm lên mặt đất. Beranabus thở dài, bước sang bên, đưa tay chà sát gáy.

- Sau này cô sẽ cảm ơn ta.

- Tôi sẽ cảm ơn con yêu nào bút lia đầu ông và trút lửa vào sọ của ông.

Cổ hét trả, rồi đứng thẳng lên và nhìn tôi chòng chọc:

- Em đã chỉ cho ông nơi tìm chị!

Tôi hổ thẹn lầm bầm:

- Em phải làm. Ông nói ông sẽ...

Cổ phun nước bọt vào tôi.

Sharmila lên tiếng, đặt hai bàn tay lên vai tôi:

- Đừng trách thằng nhỏ. Nó đã đòi để cho cô yên, cũng như tôi. Nhưng Beranabus không chịu nghe.

Nadia la lên, xoay người lại phía Beranabus:

- Tại sao? Tại sao ông không để cho tôi được yên thân ở đó? Lẽ ra tôi có thể hạnh phúc. Sống một cuộc sống bình thường. Trở lại là một con người. Tại sao cắt đứt tôi khỏi mọi thứ đó?

Beranabus nói thẳng thừng:

- Ta cần cô.

- Không, ông không cần! Tôi đã cho ông điều mà ông muốn - một viên tượng có thể giúp ông tìm ra một phần của Kah-Gash.

- Còn nhiều phần khác phải tìm ra.

- Nhưng việc đó có thể mất vài trăm năm! Vài ngàn năm! Cả hai chúng ta sẽ chết từ lâu trước khi chuyện đó xảy ra - nếu như nó xảy ra.

Beranabus nhún vai. Nadia gầm gừ:

- Đây là sự nô lệ. Ông luôn nói rằng tôi có quyền tự do rời khỏi.

Beranabus khăng khăng:

- Cô tự do. Ngay khi chúng ta tìm được những mảnh của Kah-Gash. Cho tới lúc đó ta cần cô. Ta biết cô không thích điều này, nhưng việc đó không thành vấn đề. Cô đã được chọn, như số còn lại trong chúng ta. Nếu chúng

ta quay lưng lại trách nhiệm của mình, toàn thể thế giới sẽ rơi vào tay bọn yêu tinh.

Nadia ré lên:

- Tôi chả quan tâm! Có gì khác nhau giữa chiến đấu với chúng ở đây hay ở thế giới của chúng ta? Tất cả những gì quan trọng đối với tôi là chúng vẫn có thể chiếm được nó!

- Khi đó cô sẽ không còn bất kỳ nơi nào an toàn để tới.

- Vậy sao? Dù sao tôi cũng không thể tới đó được trong khi ông giữ tôi như một tù nhân.

Beranabus thở hắt ra, toan nói gì đó, rồi ngưng lại, mỉm cười:

- Chúng ta sẽ thỏa thuận. Hãy ở lại với ta cho tới khi ta tìm được mảnh Kah-Gash này. Sau đó, cô có thể ra đi. Ta sẽ mở một cửa sổ tới thế giới loài người cho cô và không ngăn cản cô nữa.

Nadia bắt bẻ:

- Và nếu tôi chết trong lúc tìm kiếm thì sao? Hoặc nếu phải mất cả một trăm năm để tìm ra nó? Hoặc nếu ông không bao giờ tìm ra nó?

Nụ cười của Beranabus biến mất:

- Ta đang cố tỏ ra hợp lý.

Nadia bật cười chua chát:

- Không. Ông biết điều này là sai và ông muốn có cảm giác tốt hơn về nó. Ông không muốn thừa nhận rằng ông là kẻ nhẫn tâm và quái đản không khác gì lũ yêu mà ông tự nhận là ông ghét.

Beranabus lặng lẽ đáp:

- Ta chưa bao giờ nói ta ghét bọn yêu tinh. Và chưa bao giờ tự nhận mình là bất kỳ thứ gì khác hơn ngoài - như cô nói - một kẻ nhẫn tâm và quái đản. Ta cần phải là thế để chiến đấu với chúng.

Nadia chuẩn bị một câu chửi khác, rồi nhận ra rằng làm thế chỉ tổ phí hơi. Cô đưa mắt nhìn quanh chúng tôi với vẻ chán ghét và lẻ loi. Đưa một ngón tay chỉ Beranabus:

- Ông đã lừa dối tôi. Đó là việc mà tôi không bao giờ quên hay tha thứ cho ông. Ông không cần phải cảnh giác với bọn yêu tinh nữa - khi có tôi bên cạnh, ông sẽ phải lo lắng về tôi. Giờ đây tôi ghét ông không kém gì chúng đâu. Và tôi sẽ hoàn toàn vui sướng giết chết ông nếu có cơ hội. Và bất cứ người nào đi với ông.

Nói tới đó, cô quay lưng về phía chúng tôi, hét lên với ba vầng trăng, rồi ngồi xuống khóc mùi mẫn trong lúc Beranabus nhìn theo với một nụ cười nhếch hơi hồ thẹn, không chút sức thuyết phục nào.

DEMONATA 2: KẸ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

16. Tìm Kiếm

-> Một trạng thái khó chịu. Tất cả chúng tôi đều thấy bức bối. Ngay cả anh chàng Shark thô lỗ, kẻ tin vào việc ép buộc mọi người làm việc với Các Môn Đồ, cũng chưa quen được với những bạo chúa như Beranabus.

Vị pháp sư bước tới và ngồi xuống với chúng tôi. Ông gãi gãi lòng bàn chân trái, rồi đưa tay lùa qua mái tóc và vừa nói vừa ho khúc khắc:

- Đừng để ý tới cơn hoảng loạn của Nadia. Khi bình tĩnh lại cô ta sẽ ổn thôi. Chúng ta đã từng có những cuộc chạm trán như thế trước đây. Dù đây là lần đầu tiên cô ta dọa giết ta.

Ông cười khan. Không ai cười đáp lại.

- Đây không phải là một cuộc giới thiệu tốt nhất nhỉ - Ông nhận xét, nhìn tôi với vẻ chế giễu - Cháu nghĩ ta là một con quái vật không có lương tâm. Nhưng đây là cách mà cuộc sống dành cho ta. Ta không có thời giờ cho phép lịch sự. Ta là kẻ giết yêu tinh. Đó là mục đích duy nhất trên đời của ta. Ta ngủ ngon, trong những dịp hiếm hoi có thể ngủ, vì ta biết ta đang làm nhiệm vụ mà thế giới giao phó cho ta.

Ông chỉ vào đôi giày của tôi:

- Có thể cháu muốn bỏ chúng ra. Cả hai cậu nữa, Shark và...Deviant?

- Devish.

- Phải. Quăng giày đi. Chúng chặn dòng chảy của phép thuật. Ngay cả một lợi thế nhỏ nhất cũng có thể trở nên thiết yếu khi các cậu đối mặt với

một con yêu và chiến đấu vì cuộc sống của mình. Ta cho là cả hai cậu cũng có ý định ở lại và giúp đỡ?

Shark và Dervish nhìn nhau. Tôi nghĩ là không ai trong hai người định ở lại. Rồi Shark nhún vai và nhướn một bên lông mày lên. Dervish gật đầu thay cho lời đáp và mỉm cười yếu ớt. Họ khom xuống tháo dây giày.

Beranabus chăm chú quan sát tôi khi tôi lột đôi vớ ra.

- Cháu là một người lạ lùng, Kernel ạ. Bình thường, ta có thể cảm nhận được phép thuật trong những người sở hữu nó tương đối dồi dào, nhưng ta hầu như không cảm nhận được gì từ cháu, dù hẳn là cháu đang run lên với năng lượng khi mở những ô cửa giữa các thế giới một cách nhanh nhẹn như vậy.

Tôi e thẹn nói:

- Cháu không nghĩ đó là phép thuật. Nó giống như một câu đố. Cháu nhìn thấy ánh sáng và có thể gắn chúng vào nhau khi chúng xung động. Đó là sự khác biệt duy nhất giữa cháu và ông. Cháu có thể nhìn thấy những mảnh của ô cửa sổ. Còn ông thì không thể.

- Hãy kể cho ta nghe về những ánh sáng đó. Khi nào thì cháu nhận ra chúng lần đầu và nhận ra cháu có thể thao túng chúng?

- Cháu đã nhìn thấy tụi ánh sáng cả đời mình, nhưng chỉ khi ở trên cây kim đá cháu mới nhận ra cháu có thể... - Một hồi ức lóe lên và tôi dừng phắt lại - Không, điều đó không đúng. Cách đây một năm, cháu đã gắn ánh sáng lại trong phòng ngủ của mình, bước qua cửa sổ và đi lạc vài hôm - Tôi không thể tin nổi tôi lại không nhớ ra chuyện này cho tới mãi hôm nay.

Beranabus khịt mũi:

- Đi lạc?

- Phải. Không ai biết cháu ở đâu. Cả cháu cũng không. Cháu không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra khi bước qua cửa sổ đó.

Beranabus nhấn mạnh:

- Không nhớ gì cả sao?

Tôi suy nghĩ thật lung, nhưng dù bây giờ tôi đã biết hẳn mình đã xâm nhập vào vũ trụ này, tâm trí tôi vẫn hoàn toàn trống rỗng. Có một điều gì đó về chính bản thân ô cửa sổ, trước khi tôi bước qua, nhưng ký ức lảng tránh tôi. Tôi lắc đầu.

Sharmila vẫn đang lắng nghe chăm chú. Bả nhìn Beranabus, khó chịu:

- Thầy không thấy lạ sao khi trong tất cả mọi nơi Cadaver có thể xuất hiện, nó lại nhảy vào chính cái làng ấy? Quê hương của một thằng bé duy nhất trên toàn thế giới có một quyền năng mà theo cách nào đó còn lớn hơn cả quyền năng của chính thầy?

Beranabus cau mày:

- Cô nghĩ nó đã tới đó vì Kernel à?

- Có lẽ thế. Khi chúng ta xuất hiện, có thể nó nghĩ rằng chúng ta đang bảo vệ Kernel. Vì thế nó cuõm thằng em thế vào đó, đoán rằng Kernel sẽ đuổi theo nó.

Beranabus chậm rãi gật đầu:

- Một cái bẫy. Phải, có thể là thế lắm. Có lẽ chúng ta nên quên Cadaver đi và...

Tôi rít lên:

- Không! Art là thứ duy nhất mà cháu quan tâm trong vũ trụ này. Cháu chẳng quan tâm đó có phải là một cái bẫy hay không. Cháu sẽ tiếp tục đi tìm nó. Dù ông có giúp cháu hay không. Bây giờ cháu đã biết cách. Cháu sẽ dùng cửa sổ để tìm ra nó.

Beranabus cười lạnh lùng:

- Cháu đã có thể làm điều đó ngay khi cháu quay trở lại. Nhưng cháu đã không làm. Thay vì vậy cháu tìm ta. Vì cháu cần ta đoạt lại đứa em cho cháu. Cháu có thể tìm thấy nó, nhưng không thể chiến đấu vì nó. Cháu muốn ta đánh liều mọi thứ ta có vì cháu. Cháu mong đợi ta làm điều đó mà không yêu cầu điều gì đổi lại sao?

Tôi quắc mắt nhìn vị pháp sư, nhưng ông nói đúng. Tôi đang yêu cầu ông đánh liều đời mình để giúp tôi.

Dervish nói:

- Con nghĩ dù sao thầy cũng phải tìm kiếm con yêu Cadaver đó. Nó là kẻ có thể dẫn thầy tới món vũ khí đó, đúng không?

Beranabus đáp:

- Có lẽ là không trực tiếp. Viễn tượng của Nadia không rõ ràng. Có lẽ nói rằng tên yêu ăn trộm có thể hướng dẫn chúng ta. Nhưng có lẽ nó đã làm chuyện đó rồi.

Sharmila hỏi, nhìn quanh thế giới vàng vọt của bọn yêu tinh một cách nghi ngờ:

- Thầy nghĩ là một phần của Kah-Gash đang ở đây?

- Không. Ta nghĩ Cadaver chỉ có ý nghĩ là kẻ cung cấp cho chúng ta phương tiện để tìm ra nó.

Ông dán mắt vào tôi:

- Cháu là người dẫn đường đích thực. Vai trò của Cadaver là dẫn chúng ta tới cháu. Giờ đây, khi ta đã biết về thiên tài của cháu, chúng ta có thể dùng nó để tìm kiếm Kah-Gash. Đó là một thỏa thuận: giúp ta định vị những mảnh vũ khí, rồi ra sẽ giúp cháu đoạt lại em trai.

Tôi bồn chồn nhìn Beranabus. Nghe như đó là một trao đổi công bằng, nhưng tôi cảnh giác. Sợ sẽ kết thúc như Nadia, một công cụ, một nô lệ trong tay của Beranabus. Không ai biết Kah-Gash đã vỡ thành bao nhiêu mảnh. Có thể là vài mảnh mà cũng có thể là hàng ngàn.

Tôi mặc cả:

- Giờ hãy giúp cháu giải cứu Art. Rồi cháu sẽ tìm món vũ khí đó.

Beranabus lắc đầu:

- Kah-Gash trước. Cháu không có lý do gì để giúp ta một khi cháu đã có lại em trai. Cháu có thể mở một cửa sổ rồi trốn khỏi ta vào bất cứ lúc nào cháu muốn.

Tôi suy nghĩ thật cẩn thận, không muốn tự trói buộc mình vào một thỏa thuận có thể gây hại cho tôi về sau. Tôi chưa bao giờ mặc cả như thế này lần nào. Nó thật lạ lùng. Rối trí. Sợ hãi. Nhưng tôi tự ép mình tập trung suy nghĩ về tất cả những khả năng có thể xảy ra. Tôi lặng lẽ nói:

- Một mảnh. Cháu sẽ giúp ông tìm nó. Rồi sau đó chúng ta đuổi theo Cadaver và Art. Vậy là công bằng.

Beranabus cau mặt và toan tranh luận. Sharmila chặn đầu ông:

- Nó nói đúng. Đó là một trao đổi công bằng. Một mắt đổi một mắt, như người ta thường nói.

Beranabus thở dài thườn thượt:

- Như thế không công bằng. Vì nó cũng giống như ta nói ta sẽ giúp cháu cứu một trong những cái chân của Art. Cháu muốn có trọn vẹn cả thẳng bé, ờ, còn ta muốn có trọn vẹn cả Kah-Gash.

Tôi kêu lên:

- Nhưng cháu có thể dành phần đời còn lại của mình để tìm tất cả các mảnh!

Beranabus đảo tròn mắt, miễn cưỡng nói:

- Rất tốt. Tìm mảnh đầu tiên đã. Rồi chúng ta giải cứu em trai cháu. Rồi cháu giúp ta tìm số mảnh còn lại.

Sharmila nạt:

- Không! Thầy không thể yêu cầu nó điều đó.

Beranabus vắn lại, không rời mắt khỏi tôi:

- Ta có thể và ta đã làm thế. Dĩ nhiên, ta không thể ràng buộc cháu vào lời hứa đó, nhưng ta tin cháu sẽ giữ lời nếu cháu đã thốt ra nó.

Tôi ngần ngừ. Ánh mắt tôi lướt qua Nadia, vẫn còn ngồi quay lưng về phía chúng tôi, đang khóc. Sống ở đây nhiều năm như cũ, đánh nhau với bọn yêu tinh, không bao giờ trở về nhà... Tôi có yêu Art nhiều đến vậy không? Tôi có chịu hy sinh tất cả những gì mình có để cứu nó không?

Beranabus nói:

- Có thể sẽ không mất thời gian như lâu như cháu nghĩ. Có thể chỉ có vài mảnh của Kah-Gash. Có thể chúng ta sẽ tìm được chúng trong vài tuần hoặc vài tháng. Một khi ta đã có món vũ khí đó, ta sẽ có thể hủy diệt vũ trụ

của bọn yêu tinh. Cháu có thể về nhà. Sống một cuộc đời bình dị, hạnh phúc của con người.

Tôi chậm rãi gật đầu, quyết định:

- Được.

Beranabus toét miệng cười.

- Nhưng ông phải đồng ý giúp cháu ngay cả khi không thể tìm thấy Kah-Gash.

Nụ cười của vị pháp sư tan biến mất.

- Tại sao cháu không thể tìm ra nó?

- Cháu không biết cháu có thể tìm kiếm các vật thể được hay không. Có thể cháu chỉ có khả năng mở những ô cửa sổ tới mọi người hay bọn yêu tinh. Nếu cháu có thể tìm ra nó, cháu sẽ tìm. Nhưng nếu cháu cố dò tìm và không làm được, cháu muốn ông hứa rằng ông vẫn giúp cháu.

Beranabus cân nhắc một lúc rồi nói:

- Được thôi.

Chúng tôi bắt tay thỏa thuận một cách nghiêm túc, trang trọng. Và tôi cố gắng không nghĩ tới truyền thuyết về Faust. ((* Faust là kẻ đã bán linh hồn cho quỷ Sa Tăng))

-> Tôi tách ra khỏi mọi người. Nghiên cứu những mảnh ánh sáng, mọi kích cỡ, hình dáng và màu sắc. Tôi cố không nghĩ tới cuộc thỏa thuận. Tôi phải đặt mọi nhu cầu của Art lên trước mọi nhu cầu của tôi, rồi hy vọng điều tốt đẹp nhất sẽ đến sau đó.

Và nếu cậu phải dành trọn phần đời còn lại để phục vụ cho Beranabus thì sao? Một giọng cất lên từ nội tâm tôi.

Lúc này tôi không thể lo âu về chuyện đó. Cái gì đến, sẽ đến. Art trước tiên - sau Kah-Gash.

Tôi không chắc làm cách nào để tìm nó, vì tôi không biết chính xác tôi đang tìm kiếm cái gì. Tôi đưa cái tên đó lướt qua những ý nghĩ của mình, quan sát tụi ánh sáng, hy vọng sẽ có một số xung động lên. Nhưng không có.

Tôi quét sạch mọi ý nghĩ và cố thử một cách khác. Tôi nghĩ tới một vật thể - một cái cây mà tôi thường trèo lên khi tôi còn sống ở thành phố. Hàng chục ánh sáng xung động. Tôi để cho hình ảnh của cái cây mờ đi, chờ cho tụi ánh sáng trở lại bình thường, rồi thử nghiệm lại, lần này cố gắng nghĩ tới một vật mà tôi không quen.

Nó không dễ dàng như có vẻ vậy. Tôi nghĩ tới những công trình nổi tiếng, những thành phố, ngọn núi Everest. Nhưng trong khi tôi chưa từng tới những nơi đó, trong đầu tôi có một hình ảnh của mỗi thứ đó, và khi hình ảnh đó nổi lên, những ánh sáng bắt đầu xung động.

Tôi nói với Beranabus và mấy người kia:

- Hãy nói cho cháu biết tên của vài địa điểm hoặc sự vật xa lạ mà cháu không biết.

Beranabus hỏi:

- Chi vậy?

- Xin cứ làm như thế. Rất quan trọng.

Sharmila nói:

- Đền Taj Mahal.

- Không. Cháu đã nhìn thấy ảnh nó rồi.

Dervish nói với một tràng cười rộ:

- Cái phòng ngủ của anh.

- Không. Một thứ gì đặc thù, có một cái tên độc nhất.

Một giây im lặng, rồi Beranabus khẽ nói:

- Newgrange.

- Tuyệt lắm!

Tôi không hề biết nó có ý nghĩa gì. Tập trung vào từ đó, tôi nhìn đắm đắm những ánh sáng và lẩm bẫm: "Newgrange, Newgrange, Newgrange". Tôi tiếp tục lặp đi lặp lại từ đó, đầu óc trống rỗng mọi hình ảnh, chỉ có cái tên để làm việc.

Nhiều ánh sáng xung động, rồi nhiều mảnh khác, và ngày càng nhiều mảnh trôi về phía tôi từ những điểm xa hơn. Tôi gắn các mảnh vào nhau. Khi một cửa sổ xanh thẫm hình thành, tôi yêu cầu Beranabus bước qua cùng với tôi. Ông hỏi:

- Vì sao chúng ta lại tới Newgrange?

- Cháu đang thử nghiệm năng lực của mình.

Ngay khi chúng tôi ló ra, tôi biết chúng tôi đã quay trở về thế giới thật. Đó là một ngày âm ướt, u ám. Trước mặt chúng tôi sừng sững một kiến trúc lạ lùng, một bức tường gạch trắng, dài, trên có một cái cổng, một ụ cỏ thay cho mái. Tôi hỏi:

- Đó có phải là Newgrange?

Trên môi Beranabus hiện ra một nụ cười dịu nhẹ, ông nói:

- Phải. Nó được Những Sinh Vật Cổ dựng nên, đó là những sinh vật có phép thuật lạ lùng. Họ giữ cho thế giới này an toàn khỏi bọn yêu tinh suốt nhiều ngàn năm. Khi họ dời đi, quyền năng của họ cũng đi theo họ, bỏ lại chúng ta mở ngỏ trước những cuộc tấn công. Hồi ta còn trẻ hơn, ta ghét việc họ dời đi, nhưng giờ ta nghĩ họ phải ra đi, rằng loài người có định mệnh của riêng mình, do đó họ phải tự mình theo chúng.

Tôi không thật sự hiểu điều đó, nhưng không thành vấn đề. Cái mà tôi biết là tôi có thể sử dụng tụi ánh sáng để tìm kiếm những vật thể mà tôi không quen biết. Với kiến thức vừa được trang bị này, tôi rút lui trở lại qua ô cửa sổ, để một lần nữa tìm kiếm món vũ khí bí ẩn Kah-Gash.

-> Tôi dành ra nhiều phút để đưa từ đó qua những ý nghĩ của mình, nhưng tụi ánh sáng không phản ứng. Thậm chí không chút lóe sáng lờ mờ. Tôi hỏi Beranabus:

- Vũ khí đó có cái tên nào khác không?

- Có thể có. Bọn yêu tinh nói nhiều thứ ngôn ngữ. Nhưng phần đông đều gọi nó là Kah-Gash.

Tôi cố thêm khoảng mười lăm phút, rồi chào thua:

- Không ích gì. Cháu không thể tìm ra nó. Hoặc nó không tồn tại, hoặc cháu không thể định vị được nó nếu không có thêm thông tin.

Nét mặt Beranabus tối sầm lại:

- Nếu cháu cố chơi khăm ta như một tên ngu ngốc...

- Không có. Những ánh sáng không xung động. Cháu đã cố hết sức rồi, nhưng không có gì xảy ra.

Beranabus đề nghị:

- Có lẽ cháu cần có thêm thời gian.

- Không có. Tụi ánh sáng không xung động. Cháu đã cố hết sức rồi, nhưng không có gì xảy ra.

Beranabus đề nghị:

- Có lẽ cháu cần cho nó thêm ít thời gian.

- Đó không phải là cách nó hoạt động với những cửa sổ khác. Nếu cháu có thể tìm được thứ vũ khí của ông, lúc này tụi ánh sáng đã bắt đầu xung động. Cháu không thể làm được.

Beranabus lăm bắm gì đó với chính mình rồi bực dọc giật mạnh bộ râu.

Sharmila nhìn tôi, đầu nghiêng nghiêng, cau mày. Bà tính nói gì đó, rồi đổi ý, và thay vì thế, bà nói:

- Chúng ta phải tìm Cadaver lần nữa.

Beranabus nhếch mép:

- Để giải cứu thằng nhóc?

- Phải. Nhưng cũng để hỏi con yêu đó. Có lẽ nó biết một thế giới khác cho Kah-Gash, nơi cho phép Kernel định vị món vũ khí.

- Hoặc là Nadia đã sai - Beranabus nói, nhìn vào lưng người phụ tá của mình - Có thể đây chỉ là một vụ săn vịt trời...

Sharmila nhún vai:

- Có lẽ. Nhưng nếu chúng ta tiếp tục. Dường như việc lấy Cadaver làm mục tiêu là một điều hợp lý.

Beranabus trầm ngâm một lúc, rồi cảm ánh mắt vào tôi:

- Hãy nhìn thẳng vào ta và nói cho ta biết cháu không thể tìm ra Kah-Gash.

Tôi không thích việc ông xem tôi là đồ dối trá, nhưng tôi vẫn nhìn vào mắt ông, cố không chớp mắt, và nói:

- Cháu đã tìm kiếm nó một cách trung thực. Cháu không thể tìm thấy nó.

Beranabus cau mày:

- Tốt lắm. Chúng ta sẽ theo dấu Cadaver và hy vọng nó không gài một cái bẫy nào khác. Vậy thì tiến hành đi, nhỏ. Tìm nó.

- Trước hết ông phải hứa giúp cháu giải cứu Art.

Beranabus bực tức:

- Đừng lo. Chúng ta sẽ làm hết sức để cứu em trai cháu. Nếu nó vẫn còn sống.

Ông phun nước bọt một cách hằn học:

- Ta rất nghi ngờ điều đó.

DEMONATA 2: KẺ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

17. Tên Tiểu Yêu Tinh

-> Tôi không trực tiếp tìm Cadaver, đoán rằng nếu Art ở nơi nào, con yêu hẳn phải ở nơi đó. (Trừ phi nó đã giết Art và vứt xác thẳng bé trong lúc chạy trốn qua các thế giới, giọng nói nội tâm nói. Tôi làm ngơ nó). Vì vậy, thay vì thế tôi tìm kiếm em tôi. Tôi ngạc nhiên khi thấy phải mất mấy giây mới hình dung ra nó được. Gương mặt của nó chỉ lờ mờ hiện ra trong tâm trí tôi, và tôi phải tập trung cao độ để làm cho nó hiện rõ lên. Vì một lý do kỳ quặc nào đó, tôi chợt nghĩ tới hai viên bi màu cam mà nó đã chơi nghịch trước khi nó bị bắt cóc. Nó đã quăng chúng trên đường đi tới cửa sổ và tôi đã nhặt chúng lên, bỏ vào túi. Tôi thò tay vào và đụng phải chúng, và khi làm điều đó, tôi chợt nghĩ ra một hình ảnh của Art trong nhà của cô Sally, trong phòng ngủ đêm đó, khi nó đưa chúng lên trước mắt nó.

Vừa khi tôi nhớ tới hình ảnh đó, một số ánh sáng quanh tôi bắt đầu xung động. Nhiều mảnh màu cam, nhắc tôi nhớ tới mảnh màu cam mà tôi đã nhìn thấy bên trên đầu của Art lần đó. Có thể những màu sắc cụ thể có liên hệ với những người cụ thể. Lần sau khi tìm ai đó, tôi phải lưu ý tới những màu sắc để kiểm tra lại.

Tôi chưa với tay về tụi ánh sáng vội. Tôi thấy mình phải miễn cưỡng bắt tay vào việc đó. Đa phần là e sợ. Bởi vì bây giờ, rốt lại, tôi phải đối diện với thực tế. Nếu Art đã chết, tôi sẽ biết ngay khi bước qua ô cửa sổ. Tôi đang sống trong hy vọng, cố tự thuyết phục mình rằng nó vẫn còn sống và mạnh khỏe. Nhưng một khi tôi đã gắn kết những mảnh ánh sáng vào nhau, hy vọng sẽ biến mất, để lại cho tôi sự thật. Giá mà Cadaver chưa giết nó thì hay quá. Nhưng nếu nó đã...

Tôi cố tự trấn an, chống lại khả năng đáng sợ của sự khám phá. Lúc này tôi không thể nản lòng khi đã tới rất gần sự thật. Nếu biết về khả năng thiên phú của mình sớm hơn, hẳn tôi đã đuổi theo nó ngay từ thế giới yêu tinh đầu tiên. Nhưng đây là một tiến trình học hỏi. Tôi đã phát hiện ra nhiều điều về bản thân, và cái vũ trụ lạ lùng này, từng chút một. Đã tới lúc sử dụng những điều tôi học được, và cầu nguyện cho nó đừng quá trễ.

Tôi thở hắt một hơi dài. Đưa tay gãi một chỗ ngứa trên đầu. Bắt đầu gán những mảnh ánh sáng vào vị trí.

-> Ô cửa sổ có màu cam khi nó hình thành, đây không phải là một ngọc nhiên lớn. Tôi lùi ra khỏi nó, bồn chồn, nghĩ tới việc Beranabus sẽ nổi giận đến thế nào khi Art không ở cùng với Cadaver.

Vị pháp sư bước tới ô cửa sổ và khịt mũi. Quay lại nhìn chúng tôi. Mắt ổng lóe lên một tia sáng, mà khi nhìn quanh, tôi thấy nó phản chiếu lại ở Shark. Tia sáng nôn nao của những người thích chiến đấu. Sharmila có vẻ sợ hãi. Dervish dường như bối rối hơn hết. Anh mặc cái áo khoác da vào và đang vuốt một trong những chòm tóc lia chia của mình để tự trấn an.

Beranabus gọi:

- Nadia.

Cổ vẫn còn ngồi quay lưng về phía chúng tôi, dù đôi vai của cổ không còn rung động. Khi nghe tiếng gọi, cổ đứng lên và quay lại. Gương mặt rõ nhợt nhạt của cổ đằm tĩnh như một cái mặt nạ. Đôi mắt cổ đỏ hoe vì khóc nhưng không còn nước mắt. Cổ thong thả bước tới chỗ chúng tôi, dừng lại gần Beranabus, hờ hững nhìn ổng. Beranabus nói:

- Tôi muốn cô tập trung. Để xem cô có thể đạt được một thấu thị có thể cho chúng ta biết ở bên kia có cái gì không.

Nadia cười lạnh:

- Tôi cảm thấy không hứng khởi để thấu thị cho lắm.

Nói xong cô bước qua ô cửa sổ trước khi Beranabus có thể phản ứng.

Beranabus chửi thề, nhưng một vẻ hơi hồi lỗi lướt qua gương mặt ông. Ông nhún vai rũ bỏ nó và gật đầu nhìn Sharmila:

- Tới cô. Ta sẽ đi theo sau cô. Rồi tới thằng nhỏ. Dervish và Shark. Mọi người đã sẵn sàng chưa?

Dervish hỏi:

- Sẵn sàng cho cái gì?

Beranabus cười tủm tỉm:

- Địa ngục, rất có khả năng là thế.

-> Lưới nhện khắp nơi. Sợi tơ này tiếp sau sợi tơ kia, một số to như nhiều thân cây ghép vào nhau, số khác mong manh như một sợi chỉ. Một bầu trời sáng màu bạc lờ mờ, không có trăng, điểm lấm tấm những con yêu giống như sao băng. Không gì khác ngoài bóng tối khi tôi nhìn xuyên qua nhiều lưới nhện. Tôi ngọ nguậy những ngón chân trần của mình trên chất sợi ẩm ướt, dính dính của sợi tơ. Có cảm giác giống như đứng trên một que kẹo.

Có một con yêu ở gần chúng tôi, một con quái vật trong cơn ác mộng. Nó có thân hình của một em bé, nhưng cái đầu của một người trưởng thành. Nước da xanh nhợt. Không có tóc, nhưng trùm lên lớp da đầu của nó là một đồng chấy rận loi nhoi giống như một bộ tóc giả, đang ăn thịt của nó, đào những cái lỗ xuyên tới bộ óc nó. Không có mắt - thay vì thế, trong mỗi hốc mắt là một quả cầu lửa đang bốc cháy. Một cái mồm rộng đầy răng nhọn, không có lưỡi. Hai cái mồm nhỏ hơn nằm trong hai lòng bàn tay.

Con yêu rít lên khi nhìn thấy chúng tôi, quay lưng bỏ chạy thật nhanh, ngoặt qua ngoặt lại trên hệ thống lưới nhện, nhảy từ độ cao này tới độ cao khác. Không ai đuổi theo, ngay cả Shark. Chúng tôi vừa nhìn thấy một tòa lâu đài mà con yêu đó đang hướng tới.

Một tòa lâu đài bằng mạng nhện, nằm giữa một bó tơ rất to. Trong nó giống như một tòa lâu đài thời trung cổ, ngoại trừ việc lớn hơn gấp mười lần. Cao hơn bất kỳ tòa nhà chọc trời nào mà tôi từng nhìn thấy, rộng gấp hai một khối nhà lớn trong thành phố mà tôi từng sống. Có rất nhiều tháp và tháp canh. Nhiều cầu treo khổng lồ. Mọi thứ đều được dệt từ những tấm lưới nhện. Sáng lấp lánh và trông rất kinh khủng, thậm chí từ khoảng cách này.

Có một cái hào chạy quanh tòa lâu đài. Thằng tiểu yêu phóng qua nó một cách dễ dàng, nhưng thay vì đợi cho cái cầu treo hạ thấp xuống, nó trèo lên bức tường rào của tòa lâu đài như một con nhện. Biến mất qua một ô cửa sổ hẹp.

Beranabus nói:

- Chuyện này thật tệ.

Sharmila hỏi:

- Ông biết nơi này hả?

- Đây là nhà của một tên chúa yêu gọi là Lord Loss.

- Con thích phong cách của hắn - Shark lầm bầm, rồi nhìn quanh - Vậy còn con yêu mà chúng ta đang đuổi theo ở đâu?

Beranabus chỉ vào tòa lâu đài:

- Còn ở đâu khác nữa.

Dervish hỏi:

- Sao thầy biết?

- Không con yêu nào có thể đặt chân tới đây nếu không có sự cho phép của Lord Loss. Chỉ có bọn thuộc hạ của hắn và những người hắn cho phép cư ngụ mới được đón chào. Cadaver không phải là một trong số nô lệ của hắn, vì thế ta đoán là nó đã xin trú ẩn và được đồng ý, nếu không hắn nó đã chuồn khỏi đây rồi.

Nadia lên tiếng, nở nụ cười ngây ngô nhìn chúng tôi:

- Bạn hiền đang tới kìa.

Tôi nhìn thấy nhiều nhóm yêu tinh đang ló đầu ra từ những ô cửa sổ của tòa lâu đài và trên những tháp canh. Hai chiếc cầu treo được hạ xuống và có nhiều con yêu hơn đang lũ lượt kéo qua chúng.

Dervish liếc nhìn lại ô cửa sổ cam, vẫn còn mở sau lưng chúng tôi. Ánh nhìn Beranabus dò hỏi.

Vị pháp sư ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Không. Chúng ta không thể đánh bại Lord Loss trên chính lãnh địa của hắn. Nhưng có lẽ chúng ta có thể thương lượng với hắn.

Sharmila cau mày:

- Thương lượng với một con yêu à?

- Hắn không giống những con yêu khác. Hắn thích những đau khổ trong lúc bị hành hình hơn - hắn sống nhờ vào sự bất hạnh của người đang sống hơn là thân thể của những người chết. Hắn sẽ không giết chúng ta một cách nhanh chóng. Nếu chúng ta có thể tìm ra cách nào đó khiến hắn thích

thú...cho hắn một thứ gì đó mà Cadaver không thể...có lẽ hắn sẽ giao tên trộm lại cho chúng ta. Và để cho chúng ta đi.

Sharmila hỏi:

- Thầy thật sự tin vào điều đó?

Beranabus cười khan:

- Không. Nhưng đó là hy vọng duy nhất của chúng ta.

Lúc này bọn yêu tinh đã ập vào chúng tôi.

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

18. Bay Trên Tường

-> Chiến đấu một cách tuyệt vọng. Bị nhấn chìm bởi những con yêu đột biến theo đủ kiểu có thể tưởng tượng ra. Một số nhỏ nhắn, giống như con yêu mà chúng tôi nhìn thấy khi vừa mới tới nơi. Số khác to lớn cao vượt lên trên đầu chúng tôi. Nhiều con là những thứ sinh vật lai ghép lạ lùng - những pha trộn giữa các loài thú vật, bò sát, chim, thậm chí cả cá. Một số khác trông không giống với bất kỳ thứ gì tôi từng thấy, những cục u nần, lổm đổm, những bộ răng và móng vuốt, những cái bóng và máu.

Chúng tôi chiến đấu trong một vòng tròn hẹp, lưng quay vào nhau. Sharmila phóng lửa đốt những con yêu khi chúng tiếng vào tầm. Shark bắt đứt những cái đầu và các chi, dùng những tay chân đứt lìa đó làm gậy để tấn công những con yêu khác - ảnh khoái chuyện này. Dervish sử dụng những tia năng lượng phép thuật khi có thể, và dùng hai nắm đấm và đôi chân của ảnh khi một con yêu tới gần. Nadia đã dùng phép thuật vươn dài những chiếc móng tay và dùng chúng như những lưỡi gươm, mười lưỡi gươm gieo chết chóc. Beranabus sử dụng cả những câu thần chú lẫn những cú đấm để đập vỡ thân hình của kẻ thù, chiến đấu một cách bình tĩnh, tự chủ.

Tôi tung hai nắm đấm ra, đấm một cách điên cuồng, cố trở nên một kẻ quấy rầy càng nhiều càng tốt. Tôi không kinh hoàng. Sợ, nhưng tự chủ. Thở hồng hộc, nhưng không gầm thét lên. Có lẽ do tôi biết đây là một trận đánh không thể tránh được. Thậm chí dù tôi bỏ chạy, tôi cũng phải quay lại và đối mặt với lũ yêu tinh lần nữa. Trừ phi tôi từ bỏ Art. Điều đó không bao giờ xảy ra.

Lúc này lẽ ra bọn yêu tinh đã đè bẹp chúng tôi. Có quá nhiều kích thước, hình dạng và sức mạnh khác nhau. Lẽ ra chúng tôi không thể cầm cự với chúng nữa. Nhưng chúng không lợi dụng sức mạnh và số đông của mình. Chúng tấp và cắn chúng tôi, gây nên những vết thương thứ yếu, nhưng không ào lên chúng tôi cùng một lúc.

Dervish hét lên, chùi lớp máu màu vàng của con yêu khỏi mặt và tung cước đá văng một con yêu giống như rái cá ra:

- Chuyện gì đang diễn ra vậy? Tại sao chúng ta vẫn còn sống?

Beranabus lau bàu:

- Như ta đã nói. Lord Loss muốn đùa chơi. Hẳn hẳn đã ra lệnh không được giết chúng ta.

Dervish hỏi:

- Vậy tại sao chúng ta không ngừng đánh nhau?

Beranabus cười lặng lẽ:

- Khi bọn yêu tinh ngửi thấy mùi máu, không phải lúc nào chúng cũng tuân theo lệnh chủ nhân.

Sharmila kêu lên, mặt sáng bừng bừng, do ngọn lửa của những con yêu đang bốc cháy xung quanh bà:

- Vậy chúng ta cứ ở mãi chỗ này sao?

Beranabus đáp:

- Không. Chúng ta hãy tiến dần tới lâu đài. Nhưng vẫn tiếp tục phòng vệ. Ta nghĩ chúng sẽ để cho chúng ta đi qua, nhưng chúng không tạo sự dễ

dàng cho chúng ta đâu. Nếu một trong số chúng ta trượt chân và té xuống phía sau...

Ông không nói hết lời. Không cần thiết. Rõ ràng là bất cứ người nào vấp ngã sẽ bị bỏ lại cho bọn yêu tinh.

-> Mở đường máu qua hàng hàng lớp lớp yêu tinh, lần lượt vượt qua những sợi tơ nhện, hai bàn chân nhớp nháp, cả người phủ đầy một thứ chất dính như keo. Mùi hôi thối không thể tin được - không chỉ của bọn yêu tinh, mà còn của tất cả những ruột gan phèo phổi và máu. Những tấm lưới nhện quanh chúng tôi trở nên trơn láng bởi ruột và nước nhầy của những con yêu mà chúng tôi đã thương hay giết chết. Lord Loss hẳn phải là một ông chủ lạ lùng mới để cho nhiều thuộc hạ của hắn bỏ mạng trong tay chúng tôi đến thế.

Một số con yêu bị thương ngã xuống giữa những lớp lưới nhện và biến mất trong bóng tối, gào thét, rú lên. Nhưng tiếng kêu la của chúng không bao giờ kéo dài hơn vài giây. Khi chúng tôi tiến tới gần cái hào, và đi qua một chỗ nơi những sợi tơ nhện mỏng hơn và thưa thớt hơn, tôi nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra với những con yêu ngã xuống.

Có những con yêu giống như cá mập đang trôi dạt dờ trong bóng tối bên dưới những lớp tơ nhện, liên tục lượn vòng. Khi có một con yêu rơi xuống, những con cá mập bu tới để giết, cắn xé con quái vật không may thành từng mảnh, đôi khi nuốt gọn nó.

Trong cái vũ trụ này, ngay đúng lúc bạn nghĩ mọi thứ không thể tệ hơn nữa, chúng thường là tệ hơn nhiều!

-> Chúng tôi dừng lại ở mép hào. Ở khoảng cách gần này, tôi thấy rằng thật sự nó không chỉ là một khoảng không gian mở - một khoảng trống hình tròn giữa những lớp lưới nhện, không có gì để ngăn chúng tôi rơi thẳng

xuống nơi những con cá mập đang chờ đợi. Những chiếc cầu đã được rút lên, không cho chúng tôi một con đường đơn giản nào để băng qua.

Khi tôi nhìn vào những bức tường của tòa lâu đài lơ lửng nhện bằng một mắt, hướng con mắt còn lại vào bọn yêu tinh, tôi có một cảm giác ngờ ngợ lạ lùng, giống như tôi đã từng thấy nơi này trước đó. Nhưng không thể như thế được. Có lẽ tôi đang nghĩ tới những tòa lâu đài mà tôi từng thấy trong những cuốn sách và phim.

Một con yêu với đôi chân sau mạnh mẽ phóng lên không trung và quăng mình vào Dervish trong lúc anh đang tóm lấy một con yêu khác. Hành động theo bản năng, tay dân chơi khom đầu xuống và những túm tóc chĩa trên đầu ảnh hóa thành thép. Con yêu bị đâm xuyên qua và ré lên gục chết. Dervish lắc mạnh đầu sang trái rồi sang phải, rũ con yêu đã chết rơi ra. Anh rống lên gọi Beranabus:

- Giờ thì sao đây?

Beranabus hét trả:

- Chúng ta phải nhảy qua và bám vào tường.

Tôi rống lên:

- Cháu không thể nhảy xa đến thế.

Beranabus bẻ lại:

- Vậy thì chúng ta sẽ bỏ cháu lại phía sau cho bọn yêu tinh.

Trước khi tôi có thể nghĩ ra câu đối đáp, vị pháp sư tóm lấy gáy tôi và nhảy lên. Một giây trong cơn thót ruột kinh khủng khi tôi nhìn xuống cái vực sâu và những con yêu cá mập đang lượn vòng tròn. Rồi chúng tôi chạm vào bức tường và bám chặt. Beranabus hét gọi mấy người kia:

- Qua đi nào!

Shark nhảy một cách dễ dàng. Nadia cũng vậy. Dervish hơi lo lắng và đập hai cánh tay lia lịa khi đang nhảy, nhưng cũng thực hiện được cú nhảy. Vừa đúng lúc Sharmila nhảy, một con yêu túm lấy mép chiếc sari của bà. Bà dứt ra được, nhưng cú tấn công khiến bà mất đà, và thay vì bà bay qua cái hào, bà rơi thẳng xuống bầy cá mập.

- Không!

Dervish hét lên, thò tay với lấy bà, nhưng ảnh đã quá muộn. Ảnh chụp hụt. Bà rơi xuống. Tôi há to mồm thét lên.

Rồi Beranabus xuất hiện bên cạnh bà. Ông vòng một cánh tay quanh người bà. Lôi bà lên. Bay trở lên bức tường cùng với bà, tiếp tục giữ cho tới khi bà bám được vào một tấm lưới nhện. Bà khóc nức nở một cách yếu ớt - bà nghĩ bà đã toi đời.

Shark làu bàu:

- Thầy chưa bao giờ nói với tụi con là thầy biết bay.

- Nó khác nhau ở mỗi thế giới. Trong một số, ta có thể. Trong số khác ta không thể.

Dervish hỏi:

- Thầy có biết thầy có thể bay ở đây không?

Beranabus nhún vai:

- Ta có một ý tưởng khá tốt.

Có nghĩa là ông cũng không chắc chắn. Ông đã liều mạng khi quăng người xuống theo Sharmila. Một dấu hiệu khác cho thấy ông không lạnh

lòng và vô cảm như ông già vờ.

Khi chúng tôi đang bám trên bức tường, cái cầu treo gần chúng ta nhất hạ thấp. Cách vận hành của nó thật đáng kinh ngạc - cả chiếc cầu và động cơ điều khiển nó đều được cấu tạo hoàn toàn bằng những lưới nhện. Ngay cả giữa cơn sợ hãi và mất trí của mình tôi vẫn dừng lại và lẩm bẩm: "Tuyệt quá!"

Không có tiếng va chạm khi cái cầu treo chạm vào mé bên kia hào. Hoàn toàn im lặng. Lũ yêu tinh đã ngưng hú hí kêu gào. Lúc này tất cả đều tập trung vào cái cầu treo, giữ nguyên vị trí, chờ đợi...cái gì?

Chúng tôi sớm tìm ra.

Tôi phát hiện thấy bóng của một vật gì đó nho nhỏ, đi ra khỏi lâu đài. Thoạt tiên, tôi nghĩ đó là con tiểu yêu đầu chấy, mắt lửa mà chúng tôi đã gặp khi mới tới, nhưng rồi thân hình đó hiện ra trước mắt và tim tôi nhảy dựng lên.

- Art!

Tôi hét lên khi thằng em bị bắt cóc của tôi chập chững bước ra trên chiếc cầu treo. Nó nhìn tôi và cười khúc khích. Chính xác như tôi vẫn nhớ nó. Không bị bọn yêu tinh làm hại. Không chút sợ sệt nào. Trông vui sướng và thoải mái tự nhiên như nó vẫn vậy ở Paskinston.

Ý muốn đầu tiên của tôi là chạy ùa tới em tôi, nhưng Beranabus nạt lớn:

- Ở yên đó!

- Nhưng đó là...

- Ta biết, nhưng đợi đã. Hãy xem cái gì xuất hiện sau nó.

Khi ông đang nói. Tôi nhìn thấy hai hình dáng nữa xuất hiện. Tên đầu tiên trong bộ đôi bước ra. Đó là Cadaver, con yêu ăn trộm, trông vẫn lông lá và đáng ghét như lần cuối cùng tôi gặp nó. Đôi tai dài của nó vênh thẳng lên, và đôi mắt to trắng dã của nó đầy cảnh giác. Nó bế Art lên và nhìn chúng tôi với bộ mặt nửa người nửa chó. Art cuộc người trong tay con yêu và lòng tôi bỗng tràn ngập niềm ghen tức.

Rồi một hình thù khác xuất hiện, và lòng ghen tuông biến mất ngay, thay thế bởi sự kinh sợ, khủng khiếp và nhận diện.

Sinh vật này cao khoảng hai mét một đến hai mét tư. Hẳn có tám cánh tay, mỗi cánh tay kết thúc bằng những ngón tay ngắn ngắn, biến dạng, với những đầu xương lộ ra khỏi lớp da thịt. Không có cẳng chân và bàn chân, chỉ có những dải thịt từ bên dưới hông. Hẳn không chạm vào nền đất hay chiếc cầu treo mà lơ lửng trong không khí. Da lổn nhồn u nần, đỏ nhợt, nhiều vết nứt nẻ khắp nơi, máu rỉ ra từ những vết nứt. Hói đầu giống như tôi. Đôi mắt đỏ sẫm, không chút màu trắng nào. Một cái mồm nhỏ với một cái lưỡi và bộ răng trắng nhợt. Không có mũi mà chỉ là hai cái lỗ ở bên trên môi trên của hẳn. Một cái lỗ toang hoác ở lồng ngực trái, nơi lẽ ra là trái tim. Nhiều con rắn nằm trong cái lỗ đó, đang vắn mình, rít lên và phun nọc phì phì.

Đây là cái mà lúc này tôi đã cố nhớ lại, khi Beranabus hỏi tôi về ô cửa sổ đầu tiên tôi đã tạo ra cách đây một năm, khi tôi đi lạc. Ngay trước khi tôi bước qua đó, đã có vật gì đó nhìn tôi từ phía bên kia. Nó là một con yêu. Là con yêu này.

Hẳn là một trong những con yêu đáng sợ nhất mà tôi từng thấy, nhưng không phải điều đó khiến hẳn có vẻ khác biệt. Hẳn có một phong thái đầy quyền lực. Tôi có thể cảm nhận được sự đe dọa, sự xấu xa, năng lượng và sức mạnh. Dễ thấy được vì sao những con yêu này tuân phục hẳn, vì sao chúng đứng như những người lính trước mặt một vị tướng, chờ đợi mệnh

lệnh của ông ta, nôn nóng làm cho ông ta hài lòng, e sợ những gì ông ta sẽ làm nếu ông ta nổi nóng.

Đây là một con yêu thuộc tầng lớp hoàn toàn khác. Tôi có thể cảm thấy điều đó. Và những người kia cũng thế. Ngay cả Shark cũng không còn vẻ tự tin nữa. Giờ đây tôi đã biết vì sao Beranabus không muốn đánh nhau với con yêu này. Vì sao ông bảo chúng tôi không thế.

Đó là Lord Loss. Hẳn là thế. Không thể là ai khác được.

-> Sau nhiều giây im lặng mà tôi chắc chắn là do Lord Loss cho phép để chúng tôi có thể ngưỡng mộ vẻ đẹp đáng tởm của hắn, tên chúa yêu đưa một trong tám bàn tay ra vỗ vào đầu Art. Art lấp ba lấp bấp và cố cắn vào lớp thịt dính đầy máu me. Lord Loss giật tay hắn ra trước khi Art khép hai hàm răng của nó lại - ngay cả tên chúa yêu cũng phải sợ thẳng em chuyên chơi chiêu "cầu xực xí quách" của tôi!

Lord Loss chậm rãi quay đầu sang phải. Những vết nứt mở rộng quanh cổ và vai hắn. Máu ứa ra từ chúng. Hắn hạ ánh mắt xuống chỗ chúng tôi, nhìn kỹ chúng tôi, lần lượt từng người một. Nadia đang đọc lầm rầm một câu thần chú - có lẽ là một câu thần chú bảo vệ, dù tôi không nghĩ nó có tác dụng gì cho lắm nếu như hắn quyết định tấn công. Lord Loss quan sát cổ lâu hơn những người còn lại của chúng tôi, hơi cau mày, rồi chuyển đôi mắt sang người khác.

Khi hắn nhìn tôi, tôi nhớ hắn đã nhìn mình ra sao trước đó, cái cách đôi mắt nhỏ của hắn dừng lại trên tôi ra sao, tôi đã đứng nghênh lại hắn ra sao. Hắn có thể băng qua vào đêm đó và bắt tôi, tôi chắc thế. Nhưng tôi đã trừng lại hắn. Giơ nắm đấm lên và đe dọa hắn với phép thuật. Lúc đó hắn không chắc là tôi mạnh đến chừng nào. Hắn đã rút lui. Điều đó mang đến cho tôi niềm hy vọng và sức mạnh để nhìn thẳng vào mắt hắn lúc này, không hề chớp mắt.

- Rất vui gặp lại ông sau bấy nhiêu năm qua, Beranabus.

Cuối cùng hắn nói, phá vỡ sự im lặng nặng nề. Giọng của hắn là giọng nói buồn thảm nhất mà tôi từng nghe, như thể mọi người thân của hắn đều vừa mới chết trong những hoàn cảnh đốn đau, thê thảm.

Beranabus đáp:

- Ta không biết ta có thể gọi nó một cách chính xác là vui hay không nữa.

- Đây là lần đầu tiên ông tới thăm ta ở đây, dù ta cảm thấy ông đã đi ngang vài lần trước đó. Ông không nên đợi lâu đến thế, ông bạn cũ.

- Ta có thể vui vẻ chờ đợi thêm vài thế kỷ nữa.

Cả hai cười nhạt với nhau. Tôi có thể nói không có chút tình yêu nào bị mất mát giữa họ. Nếu chúng tôi sống sót, tôi phải yêu cầu Beranabus kể cho tôi nghe về lịch sử của họ. Tôi dám đánh cược đó là một câu chuyện thú vị.

Lord Loss lại dán mắt vào tôi. Hắn thở dài buồn thảm:

- Cornelius Fleck. Ta đã hy vọng rằng cậu sẽ không dẫn thân vào một cuộc truy tìm rồ dại như thế này. Cậu nên ở nhà và an ủi cha mẹ cậu. Họ sẽ quản trí vì không có cậu, thậm chí sau ngàn ấy thời gian. Ta biết cậu yêu em trai cậu, nhưng nó....

Tôi cắt ngang, sự tò mò buộc tôi phải nói:

- Ý của ông là gì? Tôi chỉ mới vừa rời nhà có vài ngày.

Tên chúa yêu thở một hơi dài đau khổ:

- Cậu là một thằng nhóc đáng thương. Beranabus chưa giải thích cho cậu biết về những khác biệt về thời gian trong vũ trụ này sao?

Tôi bực bội:

- Có. Nhưng...ý tôi là...chỉ một hai ngày...nó không nhiều đến....

Tôi nhìn Beranabus:

- Cháu ở đây được bao lâu rồi?

Ông đánh trống lảng:

- Ta không biết. Chuyện đó không quan trọng.

Lord Loss phản đối:

- Dĩ nhiên là nó quan trọng. Thằng nhỏ này nghĩ rằng nó có thể tới đây, giải cứu em nó, quay lại và tất cả sẽ tốt đẹp. Giá mà chỉ giản đơn như thế - Hẳn lại thờ dài - Ta không thể nói chính xác, Cornelius ạ. Vì khó mà xét đoán thời gian trong vũ trụ của cậu, nhưng ít nhất đã năm sáu năm kể từ khi Cadaver bỏ chạy với thằng bé Art.

Tôi kêu lên:

- Không! Không thể có chuyện đó.

Lord Loss khẳng khẳng:

- Ta e rằng nó không chỉ có thể - nó là sự thật. Cậu thật không may với những thế giới mà cậu đã ghé đến, mặc dù có thể đó không chỉ đơn giản là không may. Cadaver rất gian xảo. Rất có thể nó đã cố tình chọn những thế giới đó.

Tim tôi đập thành thịch. Năm hoặc sáu năm! Tất cả lũ trẻ con cùng lứa mà tôi biết ở Paskinston giờ đã là người lớn. Hẳn ba má tôi phải nghĩ là cả hai chúng tôi đều đã chết. Họ đã từng đau khổ và giờ đang tiếp tục cuộc

sống của mình. Nếu tôi trở về với Art, và cả hai chúng tôi trông không lớn hơn chút nào so với cái ngày chúng tôi mất tích...

Dervish rít lên:

- Đừng nghĩ tới chuyện đó. Có thể là hăn nói dối. Hăn muốn phá hủy lòng tự tin của em.

Lord Loss trầm giọng, chỉ có chút dấu hiệu giận dữ trong giọng nói yếu ớt của hăn:

- Thật sự ta chưa bao giờ nói dối, phải không, Beranabus?

Beranabus làu bàu:

- Nghe nói là thế.

Dervish khịt mũi:

- Sao cũng được.

Sharmila mỉm cười với tôi:

- Dervish nói đúng. Đừng nghĩ tới chuyện đó. Có một cái giá phải trả cho việc đi vào vũ trụ này. Nếu nó là sự mất mát năm hoặc sáu năm, thì đó có là gì? Điều quan trọng là chúng ta quay về với em trai của cháu. Đúng không?

Tôi lẩm bẫm một cách khố sở:

- Cháu đoán là vậy. Nhưng...

Dervish cảnh cáo tôi:

- Đừng bắt đầu với những chữ "nhưng". Em sẽ "nhưng" suốt đêm nếu em cứ thế - Ánh liếc nhìn lên bầu trời màu bạc - Nếu ở đây có đêm.

Lord Loss quan sát tôi, một tia gian xảo lóe lên trong mắt hần. Trong lúc hần nhìn tôi, bọn yêu tinh ở phía bên kia hào bắt đầu bồn chồn và càu nhàu. Chúng đang trở nên nôn nóng. Lord Loss lạnh lùng liếc mắt về phía chúng:

- Ta nghĩ tốt hơn chúng ta nên tiếp tục thảo luận ở bên trong. Ít bị quấy rầy hơn, hả?

Beranabus căng thẳng:

- Người có hứa với ta là chúng ta sẽ không bị làm hại ở đó không?

- Ta hứa rằng ta sẽ không làm ông bị thương - hoặc cho phép bất cứ ai khác làm điều đó - trong lúc chúng ta đang thảo luận về điều đã đưa ông tới đây. Một khi cuộc thảo luận đó kết thúc...

Lord Loss nhe răng cười như một thầy ma.

Shark thì thào:

- Chúng ta nên tiến hành một cuộc đột kích để tóm lấy Cadaver và thằng bé. Kernel có thể mở một ô cửa sổ cho chúng ta.

Beranabus làu bàu:

- Không đủ nhanh như thế. Nếu chúng ta chọc giận Lord Loss và hần lệnh cho bọn thuộc hạ nhào lên giết...

Ông nhìn những hàng quân yêu tinh. Lắc đầu. Nói với Lord Loss:

- Hay lắm. Chúng ta chấp nhận đề nghị quảng đại của người, với nhiều lời cảm ơn nhưng không có gì ràng buộc.

Lord Loss chậm rãi gật đầu, rồi quay lại và trượt trở vào tòa lâu đài của hần. Cadaver vội vã vọt lên phía trước hần cùng với Art, có lẽ vì sợ chúng tôi sẽ lao về phía nó ngay khi tên chúa yêu quay lưng đi.

Beranabus bò về phía chiếc cầu treo, cắt ngang qua bức tường thẳng đứng. Tôi nhớ lại một cảnh trong cuốn phim Dracula mà tôi từng xem. Giá mà những con ma cà rồng là tất cả những gì tôi phải lo âu!

Sharmila băng qua kế tiếp, theo sau là Dervish, rồi Nadia, vẫn còn khẽ đọc những từ của một câu thần chú. Shark ra hiệu cho tôi đi trước, chặn hậu cho tôi, để phòng ngừa bọn yêu tinh ở mé bên kia hào tấn công. Tôi mỉm cười cảm ơn. Nhìn lần cuối vào những tòa tháp và tháp canh của lâu đài, cố nhớ vì sao trông chúng quen thuộc thế. Rồi tôi tập trung vào chiếc cầu treo và bò qua bức tường bằng lưới nhện tới cuộc họp mặt với tên yêu tinh khủng khiếp cai trị bên trong.

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

19. Thoải Mái Với Lord Loss

-> Chúng tôi đi từ một căn phòng khổng lồ sang căn phòng khác. Những căn phòng rất giống hang động, tôi cảm thấy mình giống như một con kiến. Những trần nhà cao vợi ở trên đầu (một số ít thậm chí không có cả trần nhà mà mở thông ra bầu trời), những bức tường cách xa nhau tới độ bạn có thể đặt hai căn nhà cỡ to vào giữa chúng. Không có nhiều đồ đạc nội thất, nhưng số ít các thứ mà tôi nhìn thấy - những cái ghế, một bức tượng, một cái vò nước khô queo - tất cả đều làm bằng lưới nhện.

Bên trong rất nóng và ngày càng nóng hơn khi chúng tôi đi vào. Chẳng bao lâu mồ hôi đã ướt đẫm chiếc áo thun của tôi. Mấy người kia cũng thấy khó chịu, kéo áo lên, cố thở thoải mái hơn. Dervish cởi chiếc áo khoác da ra, toan cột nó vòng quanh eo, rồi ném phứt nó đi. Những chòm tóc lĩa chìa của anh rũ xuống vì sức nóng.

Lord Loss không nhìn lại. Im lặng, êm ái trượt đi, theo sau Cadaver và Art. Thật khó mà kèm lòng lại. Tôi muốn lao lên phía trước tên chúa yêu để chụp lấy em tôi. Nhưng tôi không thể. Đây là nhà của Lord Loss. Tôi phải tôn trọng các quy tắc của hắn. Tôi không chắc hắn sẽ làm gì tôi nếu tôi không làm thế, nhưng tôi chắc rằng nó sẽ chẳng có gì là thú vị.

Chúng tôi bước vào một căn phòng đầy những bộ cờ vua đặt trên những cột bằng lưới nhện. Những bộ cờ bình thường mà bạn có thể tìm thấy trong bất kỳ cửa hàng đồ chơi nào. Các quân cờ nằm ở những vị trí khác nhau trên những bàn cờ khác nhau, như thể trước khi chúng tôi đi vào đang có những ván đấu đang diễn ra.

Dervish cứng người như bị đóng băng khi nhìn thấy những bộ cờ vua. Ảnh bước vài bước ra xa chúng tôi, nhìn chòng chọc quanh phòng. Rồi nhìn Lord Loss một nét mặt hoàn toàn mới, buồn bã kêu lên:

- Ông! Giờ ta đã biết ông. Ông là kẻ...

Lord Loss dừng lại, nhìn về phía sau:

- Phải. Ta biết cậu là một người trong họ Grady ngay khi ta ngửi thấy cậu. Mùi của gia tộc cậu không thể che đậy được. Nhưng ta không muốn tự thông báo về mình, phòng khi cậu chưa nghe nói về ta.

Dervish đang run lên. Ảnh toan nói gì đó nhưng Beranabus xen vào:

- Đây không phải là lúc để thảo luận về lời nguyền của gia đình cậu.

Dervish ngạc nhiên:

- Thầy biết về lời nguyền đó?

- Đương nhiên.

- Và thầy cũng biết về... - Ảnh hất đầu về phía Lord Loss.

- Ta đã nghe được những lời đồn.

Những người còn lại trong số chúng tôi nhìn nhau ngây ra, không hiểu họ đang nói về chuyện gì. Chỉ có Nadia là không hề chú ý, vẫn đang lầm rầm đọc thần chú, mắt dán vào Lord Loss.

Lord Loss nói một cách nôn nao:

- Chúng ta có thể chơi một ván nếu cậu muốn. Một ván thực tập. Một cơ hội cho chúng ta dạy lẫn nhau, phòng khi chúng ta phải đấu thật sự vào lúc nào đó.

Dervish liếc nhìn bàn cờ rồi lắc đầu:

- Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Ta sẽ không có con. Ta khước từ việc bắt chúng phải gánh chịu lời nguyền, để chúng phải sống trong sợ hãi như ta.

Lord Loss lẩm bẩm:

- Những dự định cao cả. Nhưng người ta không nên nói không bao giờ với định mệnh. Có lẽ hoàn cảnh sẽ âm mưu chống lại cậu. Có lẽ anh trai cậu sẽ có con cái...

Dervish nói một cách cương quyết:

- Nếu Cal có con, anh phải tự lo cho chúng.

Lord Loss hơi nghiêng đầu, quay lại và tiếp tục trượt sâu vào tòa lâu đài, ra khỏi căn phòng đấu cờ. Chúng tôi theo sau. Dervish run bắn người, ngoái nhìn lại những bàn cờ như một người nhìn thấy ma.

-> Chúng tôi tới một căn phòng thậm chí còn rộng lớn hơn số còn lại. Một cái ngai hình nhện nằm ngay giữa, làm bằng lưới nhện. Một cái chúc đăng trên đầu, cũng được dệt bằng lưới nhện, với những ngọn lửa trần đang cháy bập bùng thay cho những ngọn nến hay bóng đèn. Những vật thể ở thế giới của chúng ta nằm rải rác trên sàn: các thứ quần áo, một quả bóng tennis, những cây gậy chống, bộ xương của một con thú lớn nào đó, những thứ đồ chơi, nhiều bộ cờ, những mẫu xương. Một bức tranh chân dung của Lord Loss trên bức tường phía sau chiếc ngai, được vẽ theo phong cách của Vincent Van Gogh.

Lord Loss trượt tới chiếc ngai, trôi lên chỗ ngồi được tạo dáng theo thân hình của một con nhện. Hắn hạ thân hình xuống đó, để có thể nhìn xuống chúng tôi như một vị vua nhìn xuống thần dân của mình. Cadaver ngồi trên

một trong những cái chân bên trái của chiếc ngai, đùa nghịch với Art, đưa nó lên đầu gối mình, rồi để cho nó rơi xuống và đón lấy nó.

Tên chúa yêu giơ một tay lên và hiệu cho chúng tôi dừng lại cách chiếc ngai khoảng hơn ba mét. Mỉm cười hống hách, rồi khoát tay chỉ quanh phòng:

- Mấy người nghĩ thế nào về nơi ở khiêm tốn của ta?

- Không phải là thứ mà ta chọn - Beranabus nói, hất đầu về phía một trong số vật thể trên sàn nhà - Những tàn tích của các vị khách trước đó hả?

- Những vật lưu niệm.

Lord Loss đáp. Hắn ra hiệu cho một con dao bay lên khỏi sàn nhà và lướt vào bàn tay lưng nhùng của hắn. Nó không giống như những con dao trong nhà bếp của chúng ta mà giống với một thanh gươm nhỏ hơn. Lord Loss múa nó vòng vòng vài lần, mỉm cười nhìn Beranabus:

- Ông phải nhận ra con dao này. Trước đây nó là của ông.

Gương mặt của Beranabus hóa đá:

- Ta không quan tâm tới quá khứ của những vật lưu niệm của người.

Lord Loss nhún vai và buông rơi con dao. Art toan chụp lấy nó nhưng Cadaver hất nó ra xa trước khi em tôi có thể gây nguy hiểm với lưỡi dao. Lord Loss nói:

- Nói cho ta biết ông quan tâm tới cái gì. Nói cho ta biết vì sao ông tới đây và liều lĩnh chọc giận ta. Ông biết rằng những vị khách không mời không được chào mừng, rằng ta được phép giết cả bọn các ông nếu ta muốn - và có thể sẽ muốn.

Hắn vẩy tay vào những bức tường. Tôi ngẩng lên và nhìn thấy những con yêu từ bên ngoài đã lén vào phòng qua những cánh cửa sổ mà tôi không chú ý tới trước đó. Chúng đang bám trên các bức tường, đông lên thêm sau từng giây, bao vây hoàn toàn lấy chúng tôi. Nhiều con khác khóa kín lối đi lúc này chúng tôi vào.

Shark nhăn mặt lăm bậm:

- Mình đang ở trong những tình huống đầy hứa hẹn.

Dervish hỏi:

- Anh nghĩ xem chúng ta có thể xông qua những bức tường không? Chúng chỉ là lưới nhện.

Sharmila sửa lưng ảnh:

- Lưới nhện ma thuật. Được dựng lên để bảo vệ Lord Loss khỏi tất cả những yêu tinh của vũ trụ này. Ta sẽ không đánh cược rằng chúng ta có thể mở được lối thoát xuyên qua chúng.

Beranabus làm ngơ bọn yêu tinh. Ông bình thản nhìn Lord Loss. Chỉ vào Cadaver và nói:

- Chúng ta muốn có hắn.

- Em bé hả? - Lord Loss mỉm cười, diễn dịch sai ý của vị pháp sư.

- Không, con yêu.

Lord Loss cau mày. Hắn mong đợi Beranabus yêu cầu Art. Tôi cũng vậy. Tôi muốn hét lên với vị pháp sư và nhắc ông nhớ lời hứa của ông. Nhưng làm thế là không đúng. Chúng tôi đang ở một nơi nguy hiểm, vận may chống lại chúng tôi. Tôi phải tin vào Beranabus kể từ lúc này. Cứ để mặc

ông chơi đùa theo cách của mình. Chỉ xen vào nếu tôi cảm thấy tôi hoàn toàn phải làm điều đó. Beranabus nói:

- Cadaver không phải là thuộc hạ của người. Người không buộc phải bảo vệ nó. Ta biết người đã ban cho nó quyền ẩn náu, nhưng ta yêu cầu người tước bỏ đặc quyền đó và để cho chúng ta mang nó đi. Chúng ta không gây gổ với người. Hãy trao Cadaver cho chúng ta và chúng ta sẽ đi ngay, nợ người một món nợ mà chúng ta sẽ cố hết sức đền đáp.

Lord Loss trả lời, đôi mắt cháy sáng:

- Ông chịu mang nợ ta ư?

- Phải.

Tên chúa yêu rên gừ gừ:

- Hấp dẫn thật. Hẳn là Cadaver rất quan trọng đối với ông. Nhưng vì sao? Nó là một con yêu trung bình, không có gì nổi bật.

Lord Loss không biết về cuộc truy lùng Kah-Gash của chúng tôi, vì thế việc này đối với hẳn thật khó hiểu.

Beranabus nói:

- Nguyên do của chúng ta là riêng tư và không liên quan gì tới người. Cũng giống như việc vì sao người đề nghị cho nó ẩn náu ngay từ đầu chả liên quan gì tới chúng ta.

Lord Loss cười to:

- Nhưng đó không phải là một bí mật. Ta cho nó ẩn náu vì nó làm cho ta một việc. Nó đã mang cho ta đứa bé.

Hắn liếc nhìn Art, rồi nhìn tôi chế giễu. Tôi biết ngay lập tức rằng Lord Loss đã ra lệnh bắt cóc em tôi. Cadaver không mang Art đi một cách tình cờ - con yêu này đã đi tìm nó!

Cả Beranabus cũng thấy điều đó. Ông toan hỏi về chuyện đó nhưng lại đổi ý. Có lẽ ông sợ rằng Lord Loss sẽ nhận ra việc ông đang tìm kiếm Kah-Gash. Tôi nghĩ tên chúa yêu sẽ không vui vẻ như thế nếu hắn biết chúng tôi đang truy tìm một thứ vũ khí có thể hủy diệt hắn và mọi con yêu khác. Beranabus nói:

- Vậy Cadaver đã giúp người làm một việc, và người thưởng cho nó hoặc hứa sẽ thưởng. Điều đó có biến nó thành thuộc hạ của người không?

- Không - Lord Loss nói và Cadaver nhìn nhanh hắn, tỏ ra lo lắng - Nhưng sẽ là sai nếu ta đuổi nó đi. Ta không thể để cho ông giết nó, cho tới khi ta đền đáp được sự phục vụ của nó và nó đã rời khỏi chỗ này. Và điều đó có thể kéo dài khá lâu: nó không buộc phải lên đường trước khi nó muốn.

Beranabus nhấn mạnh:

- Nếu chúng ta hứa không giết nó thì sao? Nếu chúng ta chỉ tra hỏi nó? Ta không bảo là chúng ta sẽ không làm hại nó, nhưng ta hứa là nó sẽ không chết.

Những sợi lông trên mấy cánh tay của Cadaver kéo dài ra một cách đe dọa và nó khóc nho nhỏ. (Một lần nữa tôi thấy mình tự hỏi tại sao nó có thể phát ra những âm thanh đó, vì nó không có miệng). Nó ôm chặt Art vào ngực, phát một dấu hiệu cảnh báo.

Lord Loss nói từ tốn:

- Đừng có ngu ngốc, anh bạn nhanh chân của ta. Nếu người hại đứa bé, người sẽ bị hành hạ vĩnh viễn.

Cadaver nhăn mặt nhưng nói lỏng tay ra. Lord Loss lại quay sang Beranabus, nhưng chỉ sau khi nhìn đăm đăm Nadia một lúc. Đôi môi cô vẫn không ngừng mấp máy. Có lẽ hẳn nghĩ câu thần chú của cô là việc gì đó mà chúng tôi đang tiến hành, rằng cô là một phần của cái bẫy.

Lord Loss nói:

- Dù nghe khá là hấp dẫn, vẫn chưa đủ để ra ơn. Ta cần một lý do mạnh mẽ hơn để giao Cadaver cho ông.

Beranabus hỏi gặng:

- Ví dụ như?

Lord Loss cau mày suy nghĩ, nhưng hẳn chỉ giả vờ cau mày, hẳn biết chính xác sẽ yêu cầu điều gì:

- Việc ông hứa không giết Cadaver chả ích lợi gì, vì đó là một lời hứa mà ông không thể bảo đảm. Nếu ta giao nó cho ông, việc đó phải là vô điều kiện.

Beranabus gầm gừ:

- Nói nghe hợp với ý ta lắm.

Cadaver đứng lên, run rẩy vì giận và sợ hãi. Lord Loss làm ngơ hẳn, nói thì thầm:

- Một mạng đổi một mạng. Ta sẽ giao Cadaver cho ông nếu ông cho ta một trong những đệ tử của ông.

- Người nào?

Beranabus hỏi mà không hề chớp mắt. Shark, Sharmila, Dervish và tôi nhìn ông trân trối, không thể tin ông sẽ hy sinh một trong số chúng tôi một

cách ngẫu nhiên như thế.

Lord Loss lau bầu:

- Sự lựa chọn là của ta. Tất cả những gì ta có thể đảm bảo là không phải ông. Nếu không, không thỏa thuận gì nữa, và ta sẽ thả bọn thuộc hạ của ta ra tay ngay lập tức, với mệnh lệnh giết hết cả bọn của ông.

Beranabus nhìn chúng tôi một lượt. Ánh mắt ông vẫn điềm nhiên nhưng bàn tay ông hơi run khẽ, dấu hiệu duy nhất rằng ông không bình tĩnh như ông tỏ ra. Shark thẳng thắn nhìn lại ông - ánh sáng chết nếu Lord Loss chọn ảnh. Nhưng Sharmila, Dervish và tôi nhìn lảng đi chỗ khác. Việc chúng tôi có đồng ý hay không không quan trọng - sự lựa chọn là của Beranabus chứ không phải của chúng tôi.

Nadia đã thôi đọc thần chú. Cổ đang nhếch mép cười, nhìn Beranabus, nói một cách khinh miệt:

- Tiếp tục đi. Đừng giả vờ lưỡng lự nữa. Cứ đem bán rao chúng tôi đi. Đó là việc mà ông rất giỏi.

Lord Loss cười lớn và đưa một tay về phía chúng tôi:

- Năm, mười, mười lăm...

Beranabus quát lên:

- Những trò đó chỉ hạ thấp giá trị của người! Hãy chọn đi!

- Tốt lắm.

Bàn tay của Lord Loss chỉ vào tôi. Chất ói trào lên cổ họng tôi. Tôi thấy ngày tàn đang tới, bỏ mạng trong cái vũ trụ khủng khiếp này, xa cách quê nhà. Tôi sửa soạn chạy, dù tôi biết điều đó chỉ là vô vọng.

Nhưng rồi bàn tay di chuyển tiếp và dừng lại ở mục tiêu thật sự của nó:
Nadia!

- Hừ!

Cổ hét lên với Beranabus. Tất cả lòng khinh miệt của cổ chứa đựng trong âm thanh bé nhỏ đơn nhất đó.

Rồi cổ vọt người qua căn phòng. Lord Loss tóm lấy cổ giữa không trung. Quấn cả tám cánh tay quanh người cổ. Tôi thấy đôi mắt cổ nhắm nghiền, môi mím lại, hàm răng nghiến chặt vì sợ hãi. Có một tia sáng chói lòa. Tôi che mắt lại cho tới khi ánh sáng tắt đi. Khi tôi nhìn lại, cả người Lord Loss phủ đầy máu, những mẫu thịt da, xương và tóc - tất cả những gì còn lại của Nadia Moore mặt rỗ tội nghiệp.

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

20. Cuộc Thách Đấu

-> Tôi không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra. Tôi biết nó phải là như vậy - chứng cứ còn nằm rải rác khắp người Lord Loss và cái ngai nhèn nhện của hắn, nhưng tôi vẫn không tài nào chấp nhận. Nadia không thể chết một cách đột ngột, đẫm máu như thế. Chắc chắn, ngay cả trong cái vũ trụ méo mó đầy khủng khiếp này cũng không thể có sự tàn ác đến thế.

Trong lúc đầu óc tôi kêu lên o o, Cadaver hét lên, ném Art vào Lord Loss, rồi phóng người tìm đường thoát thân, chạy tới một bức tường có ít yêu tinh trên đó, vội vã hướng tới một khung cửa sổ.

Lord Loss nhẹ nhàng chụp lấy Art và ôm nó vào ngực, giữ nó cách xa cái lỗ nơi bầy rắn đang bò lên lộn xuống. Art cười khanh khách, không chút lo âu. Lord Loss huýt sáo ra hiệu cho bọn yêu trên bức tường. Chúng vây tròn quanh khung cửa sổ, khóa chặt nó, ép Cadaver lùi lại.

Con yêu nghĩ tới chuyện đánh nhau trong khoảnh khắc rồi buông lơ năm đấm và gieo người xuống sàn. Nó khom mình, để cho những sợi lông trên mấy cánh tay mọc ra đến hết chiều dài, nhìn Lord Loss và chờ đợi sự xử trí của tên chúa yêu.

Lord Loss lặng lẽ cười với Art hay Cadaver, tôi cũng không chắc là ai. Rồi hắn nói xí xồ xí xào gì đó - hắn đó là một thứ ngôn ngữ yêu tinh. Cadaver té xuống sàn, quắn quại và rít lên. Nó lăn tròn, cào vào cổ và mặt nó. Những con yêu trên tường cười âm và rít lên với nó.

Thế rồi nổi lên trên những âm thanh của bọn yêu tinh là một tiếng kêu trợn lẫn giữa sợ hãi và vui mừng. Cadaver thôi vật vã và đứng lên. Tiếng

kêu lại phát ra, và lần này tôi nhận ra nó xuất phát từ Cadaver. Nó đã thay đổi. Nó có một cái mồm. Lord Loss nói:

- Ta đã ban ân vào cuối cuộc trao đổi.

Cadaver kêu lên những tiếng khó hiểu để đáp lại. Lord Loss tặc lưỡi:

- Đúng là một thứ ngôn ngữ chết tiệt. Ta mừng là hầu hết những vị khách của ta không thể hiểu được người, không thì tai họ sẽ lủng bùng hết. Ta xin lỗi, Beranabus. Những tiếng chửi rủa đó không nên thốt ra ngay cả trong vũ trụ này.

Beranabus đáp:

- Ta đã nghe những thứ tệ hơn. Thường là từ những con yêu mà ta sắp giết.

Cadaver nín lặng và chuyển sự chú ý của nó sang Beranabus, nhìn ông một cách nghi ngờ. Beranabus mỉm cười lạnh lẽo.

- Đừng lo. Nếu mi trả lời ta một cách trung thực - và do bây giờ mi đã có miệng, chuyện đó rất dễ dàng - ta sẽ không giết mi. Lời khuyên của ta là tới đây một cách lặng lẽ. Cứ chiến đấu nếu mi muốn, nhưng không có sự bảo vệ của Lord Loss, cả hai ta đều biết mi không thể thắng.

Cadaver dựng lông lên và nhìn Lord Loss. Nó nói gì đó khe khẽ và có vẻ van nài. Lord Loss lắc đầu:

- Không. Ta đã thề sẽ cho mi một cái miệng và giọng nói, và đã hứa sẽ bảo vệ mi cho đến lúc đó. Ta đã hành động một cách đầy uy tín. Ta không còn nợ gì mi nữa.

Cadaver cười khinh bỉ, rồi nhổ xuống sàn nhà, tập sử dụng cái miệng của nó đúng mục đích. Nó quay sang Beranabus, thu ngắn những sợi lông lại và

đi tới gần ông với vẻ tự hào, tự nộp mạng cho vị pháp sư, một cách căm ghét nhưng cam chịu. Khi Cadaver đã tới bên cạnh, Beranabus nhướng mày nhìn Lord Loss.

- Đi.

Tên chúa yêu nói, vẫy tay ra hiệu cho những con yêu đang vây quanh cửa. Chúng tản ra theo lệnh của hắn. Hắn mỉm cười. Đôi mắt hắn hạ xuống nhìn Art, rồi ngẩng lên nhìn tôi. Hắn biết chuyện này chưa xong, rằng còn có nhiều niềm vui khốn khổ.

Beranabus toan đi tới cửa. Tôi ngăn ông lại.

- Khoan đã. Còn Art thì sao?

Shark, Sharmila và Dervish không nhúc nhích. Họ cũng đang nhìn Beranabus, dò hỏi, ý thức được lời hứa mà ông đã đưa ra.

Beranabus đáp, không nhìn lại:

- Chúng ta chẳng thể làm gì được.

Tôi phản đối:

- Nhưng ông đã nói...

Beranabus nạt:

- Đó là trước khi ta biết Lord Loss đã ra lệnh tiến hành vụ bắt cóc. Ta nghĩ nếu đứa bé còn sống chúng ta chỉ phải tìm lại nó từ Cadaver. Nhưng lúc này lại là tên chúa yêu nhúng tay vào. Xem như nó đã mất rồi. Hãy chấp nhận điều đó.

Lord Loss kêu lên gừ gừ, ném Art lên không trung, hàm răng trắng nhởn nhe ra, đôi mắt đỏ lừ nheo lại.

- Thằng nhóc Art đầy răng này. Mà có muốn xem chuyện gì sẽ xảy ra khi ta cắn không, hả Art?

- Để cho nó yên.

Tôi hét lên, bước một bước về phía Lord Loss. Dừng lại. Liếc nhìn Beranabus, muốn ông làm hậu thuẫn cho tôi. Nhưng thậm chí ông không thèm quay đầu lại.

Trong lúc tôi dao động, bị giằng xé giữa mong muốn cứu Art và biết việc đương đầu với Lord Loss một mình cũng có nghĩa là cái chết, Dervish bước tới cạnh tôi.

- Anh sẽ đi với em - Ảnh lặng lẽ nói, khiến mắt tôi tràn ngập những giọt lệ biết ơn.

Shark tiến đến đứng bên phía còn lại của tôi:

- Thật là điên rồ, nhưng làm sao ta có thể bỏ mặc hai đứa trẻ chứ?

Tôi mỉm cười với người cựu chiến binh, rồi nhìn một cách hy vọng về phía Sharmila. Bả cắn môi rồi nhìn Beranabus. Ông đã quay lại và đang nhìn chúng tôi một cách vô cảm. Sharmila ngần ngừ, toan mỉm cười, rồi lắc đầu, thì thào:

- Ta xin lỗi. Chuyện này là vô vọng. Điều đầu tiên chúng ta học khi trở thành Các Môn Đồ là không vứt bỏ mạng sống của mình. Chúng ta phải chọn những trận đánh một cách cẩn trọng và chỉ chiến đấu với những kẻ thù chúng ta có thể thắng.

Shark gầm gừ:

- Đồ hèn nhát.

Dervish nói:

- Không. Đó là một chọn lựa hoàn hảo.

Lord Loss đang nhìn chúng tôi, tỏ ra thích thú với chuyện này. Hắn cù vào cằm Art, cẩn thận để không bị đớp, lăm bắm:

- Những cậu bé dũng cảm.

Beranabus nói:

- Ta không thể để cho các người làm chuyện này. Ta cần các người - nhất là Kernel.

Shark nhắc ông:

- Thầy khá là nhanh khi đề nghị giao mạng sống của chúng con cách đây một phút.

- Nhưng bây giờ ta đã có cái mà chúng ta đến vì nó - Cadaver. Ta sẽ không để cho các cậu bị giết một cách không cần thiết. Ta có thể buộc các cậu đi với ta.

Tôi nói với ông:

- Cháu tới chỉ vì Art. Không có lý do gì để cố đưa cháu đi. Ngay cả khi ông có thể, điều đó cũng chả ích lợi gì cho ông. Cháu sẽ không bao giờ mở một ô cửa sổ nữa, trừ phi đó là cửa sổ để quay lại nơi này. Cứ thử xem cháu có nói dóc không.

Beranabus thở dài, rồi nghiêng mắt nhìn Lord Loss:

- Chúng ta có thể thỏa thuận về thằng nhỏ hay không?

Lord Loss nhẹ nhàng trả lời:

- Có lẽ. Nhưng ta không chắc ta có muốn hay chẳng. Chuyện này còn thú vị hơn nhiều. Ta đang nóng ruột chờ xem ông có thật sự từ bỏ chúng hay chẳng, hay ông và cô Mukherji cũng sẽ ở lại và đánh nhau?

Beranabus đáp:

- Không có cơ hội cho chuyện đó xảy ra.

- Ông chắc chắn thế à?

- Phải.

- Vậy hai người bạn ông không thể là một phần trong bất kỳ thỏa thuận nào.

Nói đoạn, Lord Loss chuyển sự chú ý sang tôi. Hắn nhẹ nhàng vuốt đầu Art, nói thủ thỉ. Nhe răng cười, đôi mắt lóe lên sự xấu xa.

- Cậu yêu em trai mình đến mức nào, Cornelius?

- Không đủ để ông giết tôi vì nó - Tôi nói, nghĩ tới Nadia.

Lord Loss ngạc nhiên hỏi:

- Cậu sẽ không cho mạng sống của mình để cứu nó sao?

- Tôi sẽ đánh liều, nhưng không vứt bỏ nó.

- Hay thật đấy - Lord Loss mím môi. Vài giây sau hắn gọi: Vein!

Một con yêu có hình dạng chó trượt xuống từ một trong những bức tường. Trông nó giống như một con chó tha mồi màu đen với một cái đầu cá sấu và những bàn tay phụ nữ thanh tú thay vì những móng chân. Nó chạy lon ton tới chỗ chủ nó và chờ đợi dưới chân chiếc ngai nhèn nhện.

Lord Loss bảo:

- Cái bàn cờ.

Con yêu chạy ra khỏi phòng.

Im lặng, chờ con yêu có tên là Vein trở lại với bất kỳ thứ gì mà Lord Loss sai nó đi lấy. Tôi quan sát Art đang nô đùa trên tay của tên chúa yêu, ước gì tôi có thể ngây ngô với sự hiểm nguy giống như em trai tôi. Trong lúc tôi đang nghĩ về điều đó, đầu óc tôi điếm lại tất cả những gì mọi người đã nói. Tôi cau mày, hỏi:

- Vì sao ông đánh cắp Art?

- Ta không làm chuyện đó. Cadaver bắt nó đi.

- Nhưng ông đã bảo nó làm chuyện đó. Ông đã thuê nó. Tại sao? Có phải là để nhắm vào tôi? Ông có biết về tài năng thiên phú của tôi không?

- Tài năng gì?

Beranabus cảnh báo:

- Hãy cẩn thận. Đừng nói cho hẳn biết bất kỳ điều gì về cháu.

Tôi nhấn mạnh:

- Vậy đó là do ông muốn tôi hả?

- Không. Ta nhớ cậu từ lần chạm trán trước của chúng ta, nhưng...

Beranabus quát lên, giật mình:

- Hai bên đã gặp nhau trước đó hả?

Lord Loss mỉm cười nhìn tôi:

- Ta và Cornelius là hai người quen cũ. Ta đoán cậu sẽ đuổi theo em trai cậu, nhưng ta mong là cậu sẽ bỏ mạng dọc đường. Khi đó cậu chả có gì để ta phải chú ý, dù bây giờ chắc chắn là có.

- Đây có phải là một cái bẫy không?

Lord Loss bật cười:

- Tại sao lại phải thực hiện mọi nỗ lực đó để gài bẫy một cậu bé mà ta hầu như không biết? Tài năng thiên phú của cậu phải là thứ gì đó rất đặc biệt nếu cậu nghĩ...

Beranabus quát to:

- Kernel!

Tôi ra dấu cho ông im lặng, cho ông biết là tôi không ngốc, rằng tôi đang cẩn trọng. Tôi hỏi lại:

- Tại sao? Tại sao lấy trộm Art?

Lord Loss mỉm cười tự mãn:

- Câu trả lời đó có liên quan tới trò chơi mà ta đang dự định cho cậu chơi nếu như cậu đồng ý. A, Vein đây rồi. Chúng ta có thể bắt đầu.

Tôi nhìn quanh và thấy con chó đầu sấu đang ngậm đến cho ông chủ nó một cái bàn cờ. Nó dày khoảng vài phân, làm bằng thủy tinh hoặc pha lê. Đôi mắt của Beranabus mở to khi ông nhìn thấy bàn cờ. Ông tiến tới gần Vein, như thể muốn chộp lấy cái bàn cờ, rồi dừng lại và liếc nhìn Lord Loss.

- Có phải đó là...?

- Phải. Cái bàn cờ. Chính gốc.

- Ta nghĩ nó đã mất mãi mãi, nằm sâu bên dưới lòng trái đất.

- Không. Ta đã tìm lại nó.

Tôi nói với Lord Loss:

- Tôi không thể chơi cờ. Tôi biết một vài quy tắc, nhưng không biết hết.

- Vậy là tốt rồi.

Lord Loss đáp, trôi xuống khỏi chiếc ngai, cầm lấy cái bàn cờ từ miệng Vein, lau sạch những vết bẩn trên bề mặt. Hắn nhìn vào những ô đen và trắng, khẽ mỉm cười:

- Đây không phải là một bàn cờ bình thường. Nó là bàn cờ vua đầu tiên, được những sinh vật cổ từ các vì sao đến trái đất tặng cho loài người. Nó được thiết kế cho những điều lớn lao hơn cờ vua, và từ khi mở khóa những bí ẩn của nó ta không còn chơi trên nó nữa. Cái bàn cờ này thích hợp với những trò chơi khác hơn. Với chiến trận.

Tôi cau mày:

- Tôi không hiểu.

Lord Loss đặt cái bàn cờ lên sàn nhà.

- Kích thước, giống như thời gian, có thể khác biệt ở đây. Trong vũ trụ này, một vật thể có thể vừa to lớn mênh mông vừa cực nhỏ. Cái bàn cờ này có hình thức nhỏ nhắn, nhưng bên trong nó thật bao la. Nó chứa đựng nhiều vũ trụ khác nhau mà trong đó ta có thể nốt linh hồn của cậu và những bạn bè thân tín của cậu. Không có lối thoát vật chất. Chỉ có sự thật mới có thể hướng dẫn cậu thoát ra.

Lord Loss đưa ba cánh tay lên:

- Cậu tới đây để tìm một con yêu ăn trộm. Vì ở đây có ba người các cậu, ta sẽ cho các cậu ba cơ hội để tìm tên trộm đó trong cái bàn cờ này, để tóm lấy nó và gọi tên nó. Nếu các cậu làm được, em trai cậu sẽ quay lại với cậu và cậu có thể đưa nó về nhà, nếu đó là ý muốn của cậu. Nếu không, các cậu sẽ bị kẹt trong bàn cờ này suốt phần đời còn lại - và đó sẽ là một cuộc đời thật lâu, chậm chạp và khủng khiếp, Cornelius ạ. Một thứ bóng tối và nỗi bất hạnh không thể hình dung nổi.

Beranabus rít lên:

- Không. Mi không thể yêu cầu nó chuyện đó. Nó chỉ là một thằng nhóc.

Lord Loss rống lên:

- Im đi! Ông đã có cơ hội tham dự của mình. Giờ hãy giữ im lặng, như những người khách qua đường khác.

Tôi nhìn tên chúa yêu, bối rối:

- Tôi không hiểu. Tôi biết tên trộm là ai. Tôi đã tìm ra nó. Đó là Cadaver.

Lord Loss nhún vai:

- Nếu cậu và các bạn của cậu đồng ý với điều này, ta sẽ tách linh hồn các cậu khỏi thân thể các cậu - một quá trình không hề đau đớn - và bảo vệ chúng bên trong bàn cờ. Các cậu phải tìm tên trộm yêu tinh ở đó, giống như các cậu tìm kiếm nó ở đây. Ta sẽ cho các cậu ba cơ hội để tìm ra nó và gọi tên nó. Không có giới hạn về thời gian, nhưng nếu các cậu gọi sai tên của kẻ trộm ba lần, linh hồn của các cậu sẽ bị nhốt trong bàn cờ. Các cậu sẽ sống phần còn lại của đời mình ở đây, và những cuộc đời đó sẽ kéo dài nhiều trăm năm, có thể là nhiều ngàn năm, như các cậu đã trải nghiệm về thời gian.

Hắn ngưng lời và chờ câu trả lời của tôi.

Tôi vẫn chưa chắc chắn hoàn toàn về các luật chơi. Tại sao tôi phải gọi một con yêu khác là kẻ trộm khi tôi đã biết đó là Cadaver? Trừ phi có những tên khác hóa trang thành Cadaver và tôi phải phân biệt tên trộm thật sự khỏi mấy tên giả mạo.

Tôi hỏi Dervish và Shark:

- Hai anh nghĩ sao?

Shark hỏi Lord Loss:

- Chúng tôi sẽ phải đánh nhau?

Lord Loss đáp với vẻ thú vị:

- Ồ, phải.

Dervish cau mày:

- Chúng tôi có thể chết không? Ý tôi là nếu chúng tôi không có thân thể thật sự...

Lord Loss giải thích:

- Dù ta sẽ tách linh hồn các cậu khỏi thân thể, các cậu vẫn giữ lại hình dáng hiện tại của mình khi đi vào bàn cờ. Nếu các cậu bị giết trong trò chơi, thân thể tạm thời của các cậu sẽ tan biến và ta sẽ kiểm soát linh hồn của các cậu.

Shark nhún vai:

- Anh chưa hoàn toàn hiểu chuyện đó, nhưng anh vẫn đi với em.

Dervish nói:

- Cả anh nữa.

Tôi mỉm cười với họ, rồi quay lại nhìn Lord Loss:

- Được. Chúng tôi sẽ làm. Nhưng tôi muốn ông hứa rằng...

Tôi không kịp nói thêm. Lord Loss quát một câu thần chú ngắn. Những tấm lưới từ trần nhà ập xuống và nhốt chúng tôi lại. Chúng tôi bắt đầu vùng vẫy, nhưng rồi mấy tấm lưới nhện bốc cháy. Tôi thấy có cảm giác nhói đau. Thân thể tôi dường như tan chảy ra. Tôi cố hét lên. Một tấm màn đỏ lướt qua mắt tôi. Rồi tòa lâu đài, bọn yêu tinh và thế giới quanh tôi nhòa tắt.

DEMONATA 2: KẺ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

21. Sững Sờ

-> Bóng tối. Im lặng. Tôi khom thấp xuống, hai tay che mắt, cố bảo vệ mắt tôi khỏi những tấm lưới nhện đang kêu xèo xèo. Rồi tôi nhận ra tôi không ở trong một đám cháy. Không đau. Tôi buông hai tay xuống và ngồi thẳng lên, phui những tro lưới nhện khỏi hai gò má.

Tôi không thể nhìn thấy. Bóng tối hoàn toàn. Tôi thò hai tay ra nhưng không chạm phải bất cứ thứ gì. "Xin chào?". Tôi gọi, rồi chờ Shark hoặc Dervish trả lời.

Không có phản hồi.

Tôi đứng lên, giơ hai bàn tay ra phía trước và dò dẫm bước đi, nhắm đếm những bước chân. Mười. Mười lăm. Hai mươi. Năm mươi. Một trăm. Khi đếm tới số một trăm ba mươi, bàn tay trái của tôi chạm phải một thứ gì đó mềm và dính. Tôi dừng lại và dùng mấy ngón tay thám hiểm. Đó là một bức tường bằng lưới nhện. Khi tôi cố xé những tấm lưới, chúng cứng lại. Tôi hét lên:

- Dervish!... Shark!

Không ai trả lời. Không một tiếng vọng. Chỉ có sự im lặng.

-> Bước đi, một tay đặt lên tường. Sau nhiều phút tôi đụng phải một bức tường khác khóa chặt đường tiến lên phía trước. Tôi quẹo phải và đi theo bức tường mới. Chỉ đi được mười hai bước lại đụng phải một bức tường khác. Vì thế, hoặc tôi đang ở trong một căn phòng rất dài và hẹp, hoặc trong một con hẻm nào đó. Tay vẫn đặt lên tường, tôi quay trở lại theo hướng đã tới trước đó, cố gắng không hoảng hốt.

Sau sáu mươi hai bước có một chỗ ngoặt sang trái. Sau đó là một cuộc đi bộ dài, bức tường hơi uốn cong. Rồi tôi tới miệng của một căn phòng hay con hẻm khác. Tôi tiến xuôi vào nó, bàn tay trái vẫn chạm vào tường. Sau hai mươi hai bước tôi đến một chỗ ngoặt khác. Tôi toan đi theo nó đi vòng sang trái thì dừng lại. Tôi nảy ra một ý.

Tôi hạ thấp tay xuống, đi mười hai bước sang mé phải và tìm thấy bức tường đối diện. Tôi tiếp tục đi thẳng tới trước, bàn tay phải chạm tường. Sau sáu mươi sáu bước tôi dừng lại. Quẹo trái. ĐI tới. Mười bước...mười hai...hai mươi...

Tôi dừng lại, mỉm cười thật nhẹ. Giờ đây tôi biết tôi đang ở đâu. Trong một mê cung.

Vài giây sau đó, nụ cười tan biến mất - không thể biết cái mê cung này to đến mức nào và lối thoát có thể ở đâu. Hay thậm chí nó chả có một lối ra nào. Tôi đoán chỉ có một cách để tìm ra. Đặt một tay lên tường, tôi lại bước tới trước, đi sâu hơn vào cái mê cung ma quái, tối như hầm mộ.

-> Tôi vẽ sơ đồ cái mê cung trong đầu mình. Hẳn tôi đã ở đây nhiều giờ. Cố nhớ tất cả những chỗ ngoặt mà tôi đã đi qua, số bước chân giữa chúng. Việc tập trung vào những con số giúp tôi không lo lắng nhiều về bóng tối, sự im lặng và việc chỉ lẻ loi một mình mà không hề biết mình đang ở đâu...

Bóng tối.

Tôi đột ngột dừng lại. Chỉ cho tới lúc này tôi mới nhận ra tại sao bóng tối lại gây bất an đến thế. Đây là một bóng tối tuyệt đối - không có một mảnh ánh sáng nào! Lần đầu tiên trong đời tôi mới trải nghiệm bóng tối giống như những người khác. Những ánh sáng đã cùng tôi lớn lên - những ánh sáng mà tôi dùng để tạo ra những ô cửa sổ giữa các thế giới trong vũ trụ này - đã biến mất.

Một ý nghĩ kinh khủng vụt qua đầu tôi như một quả tên lửa - có thể tôi đã bị mù! Có lẽ đó là lý do tại sao bóng tối tuyệt đối đến vậy. Có thể Lord Loss đã đốt cháy đôi mắt của tôi và thật ra ở đây sáng như ban ngày.

Tim tôi gõ trống liên thanh. Hai chân tôi nhũn ra. Một cuộc sống trong bóng tối, lạc trong một mê cung, không có bạn bè để nhờ cậy tới... Có lẽ đó là điều mà Lord Loss muốn nói khi hăn bảo tôi phải tìm và gọi tên con yêu ăn trộm. Có lẽ đó là lý do vì sao hăn cười tự mãn. Hăn biết rằng nếu bị mù, tôi sẽ không có cách nào để nhận diện Cadaver. Hăn đã chơi xỏ tôi! Tước đoạt đôi mắt của tôi! Nhốt tôi vào cái mê cung của bóng tối vĩnh viễn này!

Tôi rên lớn, mất hết hy vọng, tấm bản đồ mê cung tan loãng ra trong đầu tôi. Lẽ ra tôi nên nghe lời của Beranabus. Điều gì khiến tôi nghĩ tôi có thể thực hiện một thỏa thuận công bằng với một con yêu? Tôi cảm thấy sự hoảng loạn bắt đầu dâng lên trong đầu. Sự điên dại đang cắn những cái vuốt của nó vào óc não tôi, đang dần lộ lên bề mặt.

Phép thuật, một giọng nói nội tâm thầm thì. Hãy dùng phép thuật để tạo ra ánh sáng. Rồi cậu sẽ thấy rằng cậu có bị mù hay không.

Tôi thút thít:

- Tôi không biết cách làm chuyện đó.

Đây là một dịp tốt để học hỏi, giọng nói thốt lên khô khan.

Tôi chậm rãi gật đầu. Giọng nói này nói đúng. Chả việc gì phải thất kinh hồn vía khi đôi mắt tôi có thể vẫn an toàn. Tôi tập trung, thu hút nguồn phép thuật. Tôi không giỏi đánh nhau, nhưng hãy thử xem tôi giỏi thế nào ở những lĩnh vực khác.

Tôi hình dung ra một quả cầu ánh sáng, nhỏ thôi, không quá sáng chói, giống như cái đèn bóng trong phòng ngủ nhà tôi. Một quả cầu ánh sáng đơn giản - yêu cầu thứ đó không phải là điều gì quá đáng.

Nhưng đúng là thế. Tôi không thể tạo ra nó. Hoặc là tôi đã tạo ra nó, nhưng không nhìn thấy nó.

Không, giọng nói bảo. Cậu phải biết nếu cậu đã thực hiện nó. Không có ánh sáng.

- Vì thế tôi không thể nói tôi có bị mù hay không. Dù tôi không cho là nó quan trọng lắm. Nếu bóng tối này cứ kéo dài, rất có thể tôi sẽ bị mù.

Giọng nói không trả lời ngay lập tức. Rồi, như thể đang nói với một thằng ngốc, nó bảo: Có nhớ cái bàn cờ chứ?

- Có liên quan gì tới nó?

Nó có những ô trắng và những ô đen. Nếu những ô đó tương ứng với những thế giới trong bàn cờ...

Tôi la lên:

- Vậy phân nửa mê cung là tối và phân nửa là sáng!

Chính xác. Vì thế tất cả những gì cậu phải làm là tìm đường tới một ô trắng. Rồi cậu sẽ nhìn thấy trở lại.

Tôi cự lại:

- Trừ phi tôi đã ở trong một ô sáng và tôi bị mù.

Cứ đi đi! Giọng nói quát lên.

-> Lão đảo qua cái mê cung. Tôi đã từ bỏ việc theo dấu lộ trình của mình. Nó quá lớn, không thể vẽ lại sơ đồ mà không có một cây bút và một

mảnh giấy (và ánh sáng). Tôi chỉ tiếp tục bước đi và hy vọng cuối cùng sẽ tìm được đường ra nhờ sự may mắn (mù quáng).

Tôi nghĩ tới tòa lâu đài của tên chúa yêu và việc trông nó quen thuộc làm sao. Tôi tự hỏi phải chăng tôi đã trông thấy nó trong lần đầu tiên tôi băng qua ô cửa sổ đi vào vũ trụ của bọn yêu tinh. Tôi đoán là rất có khả năng tôi đã nhìn thấy nó, nhất là với thực tế rằng tôi đã gặp Lord Loss trước đó.

Tôi vẫn không thể nhớ ra bất cứ điều gì trong chuyến đi đó. Tôi cố lần nữa nhớ lại những gì đã xảy ra khi tôi biến mất khỏi phòng ngủ của mình, tôi đã tới đâu, nếu tôi vào thế giới của Lord Loss. Nhưng nó là một khoảng trắng.

Việc suy nghĩ về cái đêm đó nhắc tôi nhớ tôi đã thấy cô đơn như thế nào. Không có những mảnh ánh sáng, tôi lại cảm thấy cô đơn như trước khi Art đến, tôi ghét là một đứa con độc nhất sau khi Annabella chết. Tôi nghĩ tôi đã đánh liều quá nhiều cho em trai tôi không chỉ vì tôi yêu nó, mà còn vì tôi sợ bị cô đơn. Nó là người bạn thật sự duy nhất tôi từng có.

Vì một nguyên do nào đó, tôi thấy mình đang nghĩ tới việc rời khỏi ngôi nhà trong thành phố. Ba nhét tôi xuống ghế sau của chiếc xe, giao Art cho tôi, lấy một tấm chăn trùm lên chúng tôi, bảo tôi giả vờ như chúng tôi phải trốn kỹ. Má nhìn tôi lo lắng: "Hãy chăm sóc em trai con nhé Kernel. Hãy bảo vệ nó".

Rồi ký ức tôi chuyển sang việc Art đang chơi với hai viên bi màu cam trong nhà của cô Sally. Giờ chúng lên, hai viên bi sáng lấp lánh trước mắt nó. Tôi đã có cảm giác rằng nó đã bị ám bởi một linh hồn xấu xa. Hẳn đó là một viễn tượng về những gì sắp xảy ra. Nếu Art ở lại với Lord Loss, và tên chúa yêu vẫn cho nó sống, hẳn có dạy dỗ nó giống như những tên thuộc hạ của hẳn không? Cho nó những quyền năng xấu xa? Dạy nó trở nên tàn ác...để giết chóc?

Hai viên bi vẫn còn nằm trong túi quần tôi. Tôi moi ra một viên để có thể sờ vào một thứ gì khác ngoài bức tường bằng lưới nhện. Tôi lăn nó giữa những ngón tay, cẩn thận để không đánh rơi nó. Nó giúp tôi bình tĩnh lại. Tiếc là tôi không thể nhìn thấy gì - tôi có thể chơi đùa chút chút với hai viên bi nếu có một ánh sáng nào đó.

Khi tôi nghĩ tới chuyện đó, tôi cảm thấy phép thuật chạy qua những ngón tay của tôi truyền vào viên bi - và nó bắt đầu sáng ửng lên! Một ánh sáng dịu màu cam. Tôi thở gấp và co mấy ngón tay nắm chặt nó, sợ rằng đầu óc tôi đang tự lừa mình, không muốn bị thất vọng.

Tôi nhìn chăm chú vào khoảng không gian mà tôi hình dung bàn tay tôi đang nắm đó. Chậm chạp, do dự, tôi cho phép mấy ngón tay của mình rời lỏng ra - và ánh sáng lóe lên qua những kẽ hở! Tôi thở hắt một hơi nhẹ nhõm, giơ bàn tay lên và truyền thêm phép thuật vào viên bi. Nó sáng bừng lên chói chang, khiến hai mí mắt tôi khép nhanh lại. Tôi thu lại chút năng lượng, rồi chậm rãi hé mở hai mí mắt, không nhìn thẳng vào viên bi.

Tôi có thể nhìn thấy! Hẳn là tôi đang ở trong một ô đen của cái mê cung, như giọng nói nội tâm của tôi đã đề xuất. Cái cảnh tượng ở đây không phải là một phần thưởng ghê gớm gì cho lắm. Tất cả những gì tôi nhìn thấy là những bức tường lưới nhện và một cái nền. Nhiều mét trên đầu tôi là trần nhà, một khối những lưới nhện đen thui, không thể nhìn xuyên qua được.

Tôi mỉm cười yếu ớt, nhìn chăm chú viên bi màu cam đang tỏa sáng, cảm thấy biết ơn nó hơn là tôi từng nghĩ. Ý tôi là, có bao nhiêu người có thể nói cuộc đời của họ đã trở nên phong phú hơn nhờ có một viên bi!

Rồi, vì tôi không thể cứ đứng đây nhìn mãi viên bi như thế nó là một vật do thượng đế tạo thành, tôi hạ tay xuống, giữ nó ở phía trước để soi sáng đường đi, và tiếp tục đi qua cái mê cung dường như vô tận.

-> Không lâu sau đó. Tôi đang đi xuống một con đường hẹp khá giống với bất kỳ con đường nào khác thì nghe thấy một âm thanh ở đâu đó phía trước, về mé tay phải. Tôi dừng lại, cẩn trọng lắng nghe. Trong vài giây chẳng có gì. Nhưng rồi nó lại phát ra, một tiếng xé toạc nho nhỏ, rồi tiếng cười khúc khích.

Tôi cẩn thận tiến lên, làm mờ đi ánh sáng cam. Tôi nghĩ tới việc cho nó tắt lịm hoàn toàn, nhưng khi đó không chỉ con người hay sinh vật nào đó ở góc quanh không thể nhìn thấy tôi, mà cả tôi cũng không nhìn thấy nó.

Tôi dừng lại ở góc quanh. Lắng nghe chăm chú. Có thêm nhiều tiếng xé. Thịnh thoảng có tiếng cười rúc rích. Tôi nghĩ tới việc gọi tên Shark hay Dervish. Loại bỏ ý tưởng đó - tôi chưa bao giờ nghe thấy Shark hay Dervish cười khúc khích như thế.

Tôi cong những ngón tay quanh viên bi, hướng ánh sáng lên phía trên. Bước tới, quẹo qua góc quanh.

Tôi phải mất một giây để điều chỉnh lại đôi mắt. Rồi tôi phát hiện ra một hình thù nho nhỏ đang ngồi cạnh bức tường bên tay phải của tôi, có lẽ cách tôi chừng bốn năm mét về phía trước. Một em bé. Đang kéo những tấm lưới nhện, xé một số ra khỏi bức tường, ăn chúng.

- Art!

Tôi hét lên, để cho ánh sáng mạnh hơn và buông những ngón tay xuống.

Em bé xoay lại và dĩ nhiên nó không phải là em tôi. Tôi biết ngay khi tiếng hét thoát ra khỏi đôi môi tôi rằng nó không phải. Nó có cùng cỡ với Art, nhưng màu xanh, với những con chấy thay cho mái tóc, ngọn lửa trong hai hốc mắt và những cái mồm nhỏ trong lòng bàn tay - nó là con yêu đầu tiên mà tôi gặp khi mới bước vào thế giới của Lord Loss.

Thằng tiểu yêu phun ra một nắm tơ nhện và rít lên với tôi. Tôi nhìn nó chòng chọc, ghét nó vì nó không phải là Art, vì đã làm hy vọng của tôi dâng cao rồi hạ xuống. Không hề sợ. Bất chấp thực tế rằng tôi không phải là một chiến binh cừ khôi cho lắm, tôi tự tin rằng tôi có thể bắt con yêu này. Trước đây nó đã bỏ chạy, điều này khiến tôi ngờ rằng nó không phải là con yêu can đảm nhất trong chủng loại của nó.

- Lại đây nào.

Tôi lầm bầm, bước tới gần thằng tiểu yêu, nghĩ rằng có thể nó biết lối ra. Con yêu nhe răng ra và bước tới trước với vẻ dọa nạt. Nhưng rồi nó ngần ngừ, liếc quanh và bỏ chạy.

Tôi mỉm cười hãnh hợc. Tôi đã qua cái thời là một Kernel Fleck hiền như bụt, không có khả năng tự lo cho bản thân. Đã tới lúc để thu hoạch những điều học hỏi. Với một tiếng hú hoang dại, tôi đuổi theo.

-> Tôi chạy qua mê cung, ngay sát gót con yêu, bất chấp mọi hậu quả vì kích động. Khi ngoặt ở những góc quanh mà không hề giảm tốc độ, tôi văng người vào những bức tường lưới nhện không phải chỉ một lần, bị dính vài giây, rồi xé chúng để thoát ra. Thằng tiểu yêu khóc ré lên trong lúc đang chạy. Điều đó càng kích thích tôi tợn, khiến tôi nôn nóng đuổi kịp nó. Sự cô đơn và hoang mang đã biến mất. Cuộc đuổi bắt là tất cả.

Tôi suýt bắt được con yêu mấy lần khi nó đụng vào những bức tường và bị dính vào đó. Nhưng mỗi lần như thế nó lại giãy ra được và tẩu thoát. Lưng và vai nó phủ đầy lưới nhện. Cả người tôi cũng thế, nhưng tôi không dừng lại để phủi chúng xuống.

Con yêu biến mất ở một góc quanh bên phải tôi. Khi tôi quẹo qua, tôi thấy cả hai đang ở đầu một con đường cực kỳ dài, và ở cuối đường là...ánh sáng! Còn quá sớm để nói đó là ánh sáng ban ngày hay ánh sáng của một ngọn lửa. Có thể nó chỉ là hào quang của một con yêu nào đó. Nhưng bất

kế là gì, tôi lao nhanh về phía nó, lúc này tập trung vào nó nhiều hơn là vào thăng tiểu yêu, nôn nóng muốn rời khỏi bóng tối sau lưng.

-> Hầu như đã tới cuối đường. Bây giờ tôi có thể nói rằng ánh sáng đó phát ra từ phía trên đầu và dường như nó trải rộng ra. Một ánh sáng vàng, lờ mờ.

Thăng tiểu yêu lao ra khỏi mê cung và ngoặt sang trái, biến mất khỏi tầm nhìn. Tôi tới cửa ra sau nó vài giây. Tôi dừng lại trước khi bước ra để phòng khi đó là một cái bẫy. Tôi tắt ánh sáng của viên bi, rồi bỏ lại nó vào túi. Tôi co mấy ngón tay lại - giờ hơi lo lắng khi đã dừng lại - và cẩn thận ló ra.

Một quang cảnh toàn là đá. Có rất nhiều gò đồi, và ở nhiều nơi, hơi nước bốc lên từ mặt đất. Mùi lưu huỳnh nồng nặc trong không khí. Gần chỗ tôi có một con sông dung nham đang trôi chảy. Tôi biết nó là gì vì tôi đã từng tới viện bảo tàng và xem những cuốn phim video về những vụ núi lửa phun trào. Tôi không nhìn thấy nguồn sông, nhưng nó không thể cách xa cho lắm, vì dung nham nóng đỏ và lỏng, chảy rất nhanh.

Tôi nhìn thấy thăng tiểu yêu đang chạy tới dòng sông. Tôi thích thám hiểm, nhưng tôi phải duy trì sự tập trung và tiếp tục truy đuổi. Có lẽ con yêu biết Shark và Dervish ở đâu. Cũng có thể nó là Cadaver cải trang!

Thăng tiểu yêu tới cạnh dòng sông dung nham và đứng lại. Quay mặt lại đối diện tôi. Khóc ré lớn hơn bao giờ hết, đầu ngửa ra sau. Tôi tới gần nó, sẵn sàng đón đầu nếu nó lao sang trái hoặc sang phải, cố đoán ý đồ của nó.

Con yêu thôi khóc lóc và nhìn tôi chòng chọc. Trông có vẻ như nó định tấn công, nhưng rồi tôi ngạc nhiên khi thấy nó lùi lại - rơi vào dòng sông dung nham. Hơi nước bốc lên từ hai bàn chân nó, và chỉ vài giây sau chúng bốc cháy bùng bùng. Nhưng thăng tiểu yêu chỉ cười to và thổi vào chúng, dập tắt lửa. Nó nhe răng cười với tôi, rồi băng qua mặt sông rộng khoảng

mười hai hoặc mười lăm mét, phóng lên bờ bên kia, lúc này tôi chỉ còn nhìn thấy đỉnh đầu của nó.

Tôi dừng lại ở mép dòng dung nham. Sức nóng không thể tin nổi. Tôi cảm thấy da mình đỏ ửng lên. Tôi dùng phép thuật để làm nó nguội đi, nhưng ngay cả với sự trợ giúp của phép thuật, vẫn khó mà chịu nổi. Tôi hoang mang nhìn dòng dung nham. Nếu thằng tiểu yêu có thể vượt qua, có lẽ tôi cũng thế. Nhưng nếu không được thì sao? Nếu phép thuật của tôi không đủ thì sao? Nếu tôi mạo hiểm phóng lên trên dòng dung nham, và mọi chuyện trở nên tệ hại, tôi sẽ tiêu đời. Thân thể này sẽ chảy tan và Lord Loss sẽ giam cầm linh hồn tôi.

Tôi cố gom hết can đảm để kiểm tra dòng dung nham. Tôi nhìn sang hai bên, để xem có cách nào khác vượt qua không, chẳng hạn một cái cầu hoặc một đường hầm - nhưng chẳng có gì hết. Dòng sông kéo dài đến mút tầm mắt tôi ở cả hai đầu.

Trong lúc đang nhìn quanh, tôi ngược mắt lên để xem bầu trời thế nào. Nhưng thay vì một bầu trời, tôi thấy mình đang nhìn vào gương mặt kính tởm của Lord Loss! Nó to khổng lồ, che kín toàn bộ tầm nhìn của tôi. Hẳn đang cười rộ, dù tôi không thể nghe thấy hẳn. Tôi chết sững, kinh hoàng vì đôi mắt đỏ mênh mênh của hắn, những lỗ chân lông và những vết nứt trên da của hắn, trông như những miệng núi lửa và thung lũng trên mặt trăng khi phóng đại lên tới mức này. Rồi hắn lùi lại và Beranabus thay chỗ hắn. Trông ông gần như xấu xí khi nhìn từ viễn cảnh này.

Vị pháp sư đang hét lên với tôi, đưa ngón tay bằng cỡ một thân gỗ to chỉ ra. Tôi phải mất vài giây mới nhận ra ông đang chỉ tới một điểm sau lưng tôi - cố cảnh báo cho tôi! Tôi quay lại tự vệ, nhưng quá muộn. Tôi thoáng thấy một con yêu có cánh với một thân hình đỏ lòm, u nần, đang lao qua bầu không khí vào tôi. Tôi hụp đầu xuống thật nhanh, nhưng con yêu đã xét đoán đường bay của nó một cách tuyệt hảo. Nó va mạnh vào ngực tôi, hất tôi té ngửa ra - rơi vào dòng sông dung nham.

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

22. Bi Phép Thuật

-> Nóng tàn canh. Tôi hét lên và giẫy giụa, làm dung nham bắn tung tóe vào không khí. Tôi chìm xuống, nhúng ngập thân người trong chất lỏng nóng như lửa, cảm thấy nó tràn ngập miệng, mũi, tai, đốt cháy lớp thịt da mềm trên đôi môi và hai vành tai, phá hủy hai mí mắt của tôi, tiếp tục tấn công vào hai nhãn cầu trong veo của tôi.

Tôi trôi lên. Phun chất dung nham trong miệng ra. Thét lên lần nữa, lưỡi kêu răng rắc, cổ họng nghẹt cứng, đôi mắt kêu xèo xèo mở to vì kinh khủng. Tôi không cố sử dụng phép thuật để tự bảo vệ mình. Nỗi kinh hoàng đã chế ngự tôi. Tôi bất lực. Bị dòng sông tóm lấy. Buông xuôi.

Tôi bắt đầu chìm. Hai chân tôi tự động đá bung ra, giống như khi tôi bơi, để giữ cho đầu tôi nổi lên. Thở gấp tìm chút không khí. Tôi cảm thấy những ngón chân mình đang bốc cháy, và chất axit của dung nham đang ăn mòn qua thành bao tử của tôi. Chỉ một vài giây nữa và tất cả sẽ kết thúc. Tôi sẽ chỉ còn là những mảnh thịt xương lợn cợn trên bề của dòng sông - rồi không còn gì nữa.

Tôi nghe một tiếng hét ở bên trái, nhưng không thể nhìn sang đó. Tôi chìm xuống. Không còn phần chân dưới để đá lung tung nữa. Những cái xương nhú xuyên qua lớp thịt trên những ngón tay. Lớp da trên cổ họng tôi lộ ra như một tờ giấy đang cháy.

Thế rồi có những bàn tay lợn quánh phần còn lại của lồng ngực tôi và tôi được kéo ra khỏi dòng dung nham. Đôi mắt không mí mắt của tôi tập trung một cách mệt mỏi. Đó là một phụ nữ, gương mặt của cô ta biến dạng

đi trước đôi mắt đã hồng của tôi. Cô ta đang hét to, nhưng hai lỗ tai tôi đầy chất dung nham. Tôi không thể nghe thấy cô ta đang nói gì.

Người phụ nữ kéo những gì còn lại của tôi ra khỏi dòng sông và mang tôi chạy lên bờ, ném tôi xuống mặt đất lạnh. Sụp người xuống bên tôi, hai bàn chân và ống quyển của cô ta đang bốc cháy. Cô ta quạt vào ngọn lửa, rồi dừng lại, nhìn chòng chọc, dùng phép thuật dập tắt chúng.

Tôi đang tan chảy sủi bọt bên cạnh cô ta, người phủ đầy dung nham vẫn đang ăn mòn thịt da tôi. Khi người phụ nữ đã dập tắt những ngọn lửa trên chân mình, cố chuyển sự chú ý sang tôi. Hét lên những từ của một câu thần chú và vẫy một bàn tay bên trên tôi. Chất dung nham bắn vọt ra khỏi người tôi, khỏi mắt, mũi, miệng và tai của tôi. Tôi hít một hơi không khí hân hoan không thể tin được, rồi hét lên nỗi đau cùng thế giới.

Người phụ nữ kêu lên:

- Kernel! Em phải giúp chị! Sự tổn hại quá lớn - một mình chị không thể phục hồi được.

Tôi ngáp ngáp như một con cá trên cạn, không thể trả lời. Tôi chưa bao giờ nghĩ có thể có một sự đau đớn kinh hoàng đến thế ở phía bên này cái chết. Người phụ nữ đọc một câu thần chú khác. Một làn sóng êm dịu xuyên lướt qua tôi, làm tôi tê cứng người, thoát khỏi sự hành hạ tồi tệ nhất. Tôi lù ra khỏi bờ vực của cơn điên rồ nập bằng thứ nhiên liệu đau đớn. Ngã đầu ra, rên lên yếu ớt thay vì hét gào điên dại.

Người phụ nữ hét lên:

- Hãy dùng phép thuật. Tự cứu mình. Khôi phục lại lớp thịt da đã cháy. Nó sẽ đau kinh khủng, nhưng em phải làm việc đó.

Tôi muốn nói rằng tôi không thể. Tôi quá suy nhược và không biết những câu thần chú. Nhưng dây thanh quản và đôi môi cháy rụi của tôi

không cho phép tôi hình thành những từ. Bực bội, tôi cố gắng chữa mấy chỗ tổn hại đó, để có thể nói với người phụ nữ rằng tôi đã tiêu đời. Phép thuật cháy tới những khu vực mà tôi định hưởng và những tế bào dẹt vào nhau để đáp lại mệnh lệnh của tôi. Khi đôi môi của tôi đã quay trở lại, đầm máu và đau nhói, nhưng có thể hoạt động, tôi bắt đầu than van. Rồi tôi nhận ra - thực tế rằng tôi có thể than van chứng tỏ tôi có quyền năng để tự chữa trị cho mình.

Do vậy, thay vì rên rỉ than van, tôi bắt tay vào việc chữa trị phần còn lại của cơ thể bị hủy hoại.

Công việc này mất hết nhiều phút, và mỗi chút mỗi đau như người phụ nữ đã tiên đoán, nhưng cuối cùng, tôi gần như đã toàn vẹn trở lại, cháy xém và đen nhem do sức nóng, những da thịt mới đỏ au ánh lên trong ánh sáng màu vàng, kết sọ quanh những nơi tôi đã tạo ra xương mới và thịt mới, mong manh như...vâng, như một ai đó đã bị nhúng xuống một dòng dung nham! Nhưng tôi còn sống và gần như nguyên vẹn.

Tôi mỉm cười đau đớn, ngẩng mặt lên để cảm ơn người phụ nữ đã tới cứu tôi. Tôi cho đó là Sharmila - tôi đoán rằng bà không thể khoanh tay đứng nhìn tôi chết, vì thế bà đã đi vào bàn cờ để cứu tôi - nhưng gương mặt mà đôi mắt mới của tôi hướng vào trẻ hơn nhiều và trắng trẻo hơn nhiều so với gương mặt của người phụ nữ Ấn Độ. Nhưng cũng rất quen. Tôi thở dốc:

- Nadia!

Cổ nhìn tôi với vẻ mặt giận dữ nhưng cảnh giác:

- Em nên chuẩn bị cho một cuộc tấn công. Em đã bị hạ gục quá dễ dàng. Điều đó sẽ có ích cho em nếu chị rời khỏi em.

Tôi kêu lên:

- Nhưng chị đã chết rồi mà!

Cổ bật cười. Đứng lên và nhìn ra xa:

- Vậy là em vừa cảm ơn một con ma. Dervish đang trên đường tới. Chị đã dẫn cậu ta tới tìm em khi chị cảm nhận được em bị té xuống dòng dung nham.

Cổ bắt đầu bước đi.

- Khoan đã! Em không hiểu! Em đã thấy chị chết. Làm thế nào chị có mặt ở đây?

Cổ ngần ngừ và ngẩng nhìn lên. Theo hướng nhìn của cổ, tôi thấy bầu trời lúc này mù mịt, cắt tầm mắt của tôi khỏi Lord Loss và Beranabus. Nadia lặng lẽ nói:

- Em không được nói cho ông biết.

Tôi cau mày:

- Nói cho ai biết cái gì?

- Beranabus. Rằng chị vẫn còn sống.

Cổ nhìn tôi. Lúc này cổ khoác lên một vẻ lạnh lùng, dứt khoát.

- Chị đã có đủ những chuyện đó, Kernel ạ. Ông đối xử với chị như một thứ cặn bã, sử dụng chị theo bất cứ kiểu nào ông thích. Chị không có chút tự do hoặc tiếng nói nào cho cuộc sống của mình. Vì thế chị quyết định tìm kiếm đồng minh và tới một nơi mà chị được đánh giá cao và tương thưởng.

- Ý của chị là....

Tôi không thể buộc mình thốt ra điều đó.

Cổ thì thầm:

- Chị đã đi theo Lord Loss. Chị đã bí mật nói với hắn khi chúng ta tới lâu đài của hắn. Nói cho hắn biết tài năng thiên bẩm của chị. Hứa với hắn sẽ phục vụ hắn nếu hắn cho phép chị được hưởng vài niềm vui đơn giản và một chút thời gian của riêng mình.

Tôi kêu lên:

- Nhưng hắn là một con yêu. Chúng giết người!

Cổ dịu dàng trả lời:

- Phải.

Tôi trở mắt nhìn cô, không thể tin nổi chuyện này. Cổ khó chịu quay đi, nhìn ra chỗ khác.

- Hiện giờ Beranabus không thể nhìn thấy chúng ta. Ông sẽ không bao giờ biết chị còn sống. Trừ phi em nói với ông.

- Nhưng Lord Loss là kẻ thù của chúng ta mà. Chị...

Cổ nạt:

- Chị đã cứu mạng em. Chị không phải làm chuyện đó. Chị có thể bỏ mặc cho em chết chìm.

Tôi khẽ hỏi:

- Vì sao chị cứu em?

Cổ cười khanh khách, và mắt cô long lanh nước mắt:

- Vì chị mến em. Chí quý mến tất cả mọi người, ngoại trừ Beranabus. Chị ghét ông, vì một lý do chính đáng. Nhưng chị không muốn làm hại bất kỳ ai khác. Chị tới đây để ăn náu. Lord Loss đã phân ly linh hồn chị trước

khi hủy hoại thân thể chị - hoặc phần lớn của nó. Hãn giữ nguyên bộ não và trái tim của chị. Chị có thể gắn lại thịt xương của chị quanh chúng sau đó, và trả lại linh hồn cho nó từ đây. Khi chị cảm nhận được em và mấy người kia đi vào bàn cờ, chị đã hỏi Lord Loss chị có thể giúp em hay không. Hãn bảo chị có thể, nhưng chỉ một lần. Vì thế đây là lần đó. Từ giờ em phải tự lo cho bản thân.

- Nadia...chị không nên làm điều này. Lord Loss rất xấu xa. Nếu chị ở với hãn, hãn có thể yêu cầu chị làm những việc xấu.

Cố nhún vai:

- Chị chắc là hãn sẽ làm như vậy. Nhưng chị không còn quan tâm nữa. Chị đã bị tách khỏi loài người quá lâu. Chị cảm thấy chị không có bất cứ điều gì chung với họ. Đây có thể là hành động đúng đắn cuối cùng mà chị thực hiện. Nhưng chị sẽ ổn với chuyện đó. Nếu chị trở nên giống như bọn yêu tinh...giống như ông chủ mới của chị...

Cố vươn thẳng người, quệt nước mắt, mắt lóe lên:

- Thì cứ cho nó là như vậy.

- Nadia... - Tôi cố lần nữa, nhưng cố ngăn tôi lại.

- Chị đã cứu mạng em, Kernel. Để đáp lại, chị muốn em giữ bí mật cho chị và không nói cho ai biết rằng chị còn sống. Chị không thể ép em hứa, nhưng chị sẽ rất thất vọng nếu em phản bội chị.

Tôi lăm bắm:

- Em sẽ không nói.

- Cảm ơn em.

Cố cười ngược nghịu, nhưng nó nhanh chóng nhòa đi:

- Một cảnh báo cuối cùng. Nếu em thoát khỏi cái bàn cờ này và tình cờ gặp lại nhau trong tương lai, chúng ta thuộc hai phe khác nhau. Đừng mong đợi có bao giờ chị giúp em nữa.

Nói đoạn, cô quay đi, ngẩng mặt lên bầu trời, vươn hai tay ra, rồi biến thành một con thiên nga. Trong lúc tôi quan sát, cô nhẹ nhàng cất cánh bay lên, tăng tốc, vọt lên ngày càng cao hơn, cho tới khi chỉ còn là một chấm nhỏ trên nền trời...rồi biến mất.

-> Một lúc sau Dervish tới. Tôi đang nằm ngay chỗ cũ, vẫn còn đau đớn, sử dụng phép thuật để tạo ra những thay đổi nhỏ. Khi Dervish tới gần, tôi kể cho anh nghe về cuộc tấn công và việc tôi bị té, nhưng nhận rằng tôi đã tự thoát ra và tự chữa trị cho mình. Tôi không nhắc tới Nadia.

- Em có thể đứng lên không?

Dervish hỏi, đưa tay quạt gương mặt, toát mồ hôi vì sức nóng của dòng sông.

Tôi rên rầm:

- Em không nghĩ thế.

- Thế còn bay lên thì sao?

Tôi cố nở một nụ cười tủm tỉm:

- Em không phải là Beranabus. Em không thể bay.

- Vậy anh sẽ bế em đi. Chúng ta cần rời khỏi chỗ này. Anh sẽ cố di chuyển thật nhẹ nhàng. Sẵn sàng chưa?

Tôi gật đầu, nghiêng chặt răng để không hét toáng lên khi anh chạm vào tôi. Anh cố hết sức cẩn thận luồn một cánh tay dưới cổ tôi, cánh tay kia dưới gối tôi, và nâng bổng lên. Không tệ như tôi nghĩ, nhưng tôi không thể

ngăn mình thở hỗn hển và nhắm đôi mắt mới mọc lại để chống cự với cơn đau.

- Xin lỗi nhé.

Dervish nói, rồi tập tễnh rời khỏi dòng dung nham, bế tôi như bế một em bé.

-> Nghỉ mệt ở sau một ngọn đồi, trốn khỏi sức nóng của dòng sông. Tôi vẫn tiếp tục chữa trị thân thể mình, dùng phép thuật để xóa bỏ những tổn hại và gắn lại những vết nứt nẻ. Bảo đảm rằng tất cả những chiếc xương đều chắc chắn. Làm cho móng tay móng chân mọc lại. Tách mấy ngón chân ra. Cố đưa hai vành tai trở lại hình dạng đúng. Để cho dòng năng lượng âm áp luân chuyển qua hai chân, củng cố chúng, biết rằng tôi phải sớm đứng lên và đi lại.

Không còn những gương mặt trên bầu trời. Chỉ là một cái trần ánh sáng màu vàng. Tôi hỏi Dervish về họ, nhưng ảnh không thấy Lord Loss hay Beranabus. Ảnh đã đi lang thang giống tôi, nhưng trong khu vực ánh sáng chứ không phải bóng tối. Rồi ảnh nhìn thấy một con yêu có cánh màu trắng. Vì dường như nó là sinh vật duy nhất còn sống, ảnh đi theo nó cho tới khi nó biến mất. Không có kế hoạch nào tốt hơn, ảnh tiếp tục đi theo hướng đó - và tìm thấy tôi.

Tôi hỏi:

- Anh nghĩ Shark ở đâu?

Dervish nhún vai:

- Ảnh có thể ở bất cứ nơi nào. Anh không biết chỗ này bao to nữa.

Tôi nói cho ảnh nghe ý kiến của mình, rằng nó giống như một bàn cờ vua, có ba mươi hai ô bóng tối, ba mươi hai ô ánh sáng. Dervish chưa hề

nghĩ tới điều đó, ảnh nói:

- Anh nghĩ em nói đúng. Nhưng chúng ta không có cách nào thoát ra khỏi kích thước của mỗi ô vuông.

Tôi hỏi:

- Anh có thấy chút nước nào không. Em khát quá.

- Đừng nghĩ tới nó. Em có thể gạt cảm giác đói khát sang bên, giống như lúc đang ngủ. Ở đây, thân thể của em sẽ làm hầu hết mọi thứ em bảo nó làm.

Ảnh vuốt những chòm tóc chĩa thẳng lên và cứng trở lại, chúng đã dài hơn trước đó một hai phân. Ảnh tạo vẻ ngoài bạo dạn, nhưng tôi có thể thấy ảnh sợ. Ảnh không lớn hơn tôi hay có kinh nghiệm hơn tôi nhiều lắm. Ảnh chưa bao giờ ở trong một tình cảnh như thế này. Ảnh làm ra vẻ như đã trưởng thành, nhưng tôi dám cược, cũng như tôi, ảnh sẽ cho bất cứ thứ gì để có ai đó hiện ra giúp đỡ.

- Chúng ta cần có một kế hoạch - Tôi nói, muốn làm cho mọi sự dễ dàng hơn đối với Dervish - Chúng ta không thể cứ đi lòng vòng, chờ bị tấn công như vậy. Chúng ta phải có một mục đích.

Dervish cầu nhàu:

- Biến ra khỏi nơi này sẽ là một bước khởi đầu tốt đó.

- Phải, nhưng Lord Loss bảo rằng chúng ta chỉ có thể ra khỏi đây nếu em tìm ra và gọi tên con yêu trộm cắp. Em nghĩ trước tiên chúng ta phải tìm ra Shark. Sau đó chúng ta sẽ tìm cách mò ra Cadaver.

Dervish gật đầu:

- Nghe khá đó. Nhưng làm sao để tìm Shark đây? Cứ chọn đại một hướng hay sao?

- Em cho là...

- Nhưng nếu chúng ta ở trong một ô tận đầu này còn ảnh ở một ô ở đầu kia thì sao đây?

- Thì nó sẽ là một chuyến đi dài.

Dervish bật cười. Tôi nói:

- Chúng ta còn làm gì khác được?

Dervish cau mày:

- Có thể một con yêu nào đó có thể đưa chúng ta tới chỗ ảnh, thằng tiểu yêu hoặc con yêu có cánh.

Ảnh đi vòng ra mé bên kia ngọn đồi để tìm chúng, khoảng một phút sau quay lại, lắc đầu. Tôi nói:

- Sẽ có những con khác. Lord Loss không muốn theo dõi chúng ta đi lòng vòng quá lâu. Việc đó khiến hấn chán chết. Em cược là hấn sẽ sai nhiều con yêu tới tấn công chúng ta.

Dervish đồng ý, nhưng nghe không lạc quan mấy:

- Phải.

- Em có thể dùng những mảnh ánh sáng để tìm Shark, ngoại trừ việc ở đây chả có mảnh nào. Cái bàn cờ này không giống như thế giới bên ngoài. Có các quy luật khác.

Dervish cười tủm tỉm:

- Từ một vũ trụ điên dại này sang một vũ trụ điên rồ khác.

- Có lẽ em có thể....

Tôi dừng lại và móc hai viên bi ra, nhớ lại tôi đã dùng chúng để tạo ánh sáng như thế nào trong mê cung bóng tối. Dervish hỏi:

- Cái gì thế?

- Bi. Em trai em đã chơi chúng trước khi bị bắt cóc.

-Ồ. Anh cứ nghĩ đó là một loại quả cầu phép thuật gì đó chứ.

- Cũng có thể chúng là vậy... - Tôi kể cho anh nghe về cái mê cung, cách tôi đã thử tạo ra ánh sáng nhưng không thể, cho tới khi tôi lấy hai viên bi ra. Dervish bảo:

- Nhưng ở đây chúng ta không cần ánh sáng.

Tôi nạt:

- Cảm ơn đã nói điều ai cũng biết. Ý của em là nếu em có thể sử dụng một viên bi như một ngọn đuốc, có lẽ em có thể dùng chúng như một khí cụ khác. Như một cái la bàn hoặc một dụng cụ theo dấu vết.

Dervish có vẻ nghi ngờ nhưng cũng nói:

- Tốt, làm thử xem sao.

Tôi nhìn kỹ hai viên bi rồi nghĩ tới cái đêm đó ở nhà cô Sally, lúc Art giờ chúng lên mắt nó. Tôi tắt hình ảnh đó, tập trung nghĩ tới Shark, yêu cầu hai viên bi dẫn chúng tôi tới chỗ ảnh. Không có gì xảy ra ngay lập tức, nhưng rồi Dervish thở gấp và nghiêng người tới trước. Màu cam xoay tròn ở giữa hai viên bi trở nên giống như sương mù, và qua màn sương chúng tôi nhìn

thấy Shark, đang đánh nhau với mấy con yêu, hai bàn tay đẫm máu.

Dervish kêu lên:

- Ảnh ở đâu?

- Em không biết.

Tôi cố đưa mảnh đất quanh Shark vào một tiêu điểm rõ ràng hơn nhưng không thể. Từ bỏ chiến thuật đó, tôi để cho hình ảnh của Shark mờ đi và yêu cầu hai viên bi hướng dẫn chúng tôi tới tìm ảnh. Chúng rung lên trong lòng bàn tay tôi, rồi vọt lên không trung như hai hạt đậu nảy. Tôi né ra xa chúng. Dervish cũng vậy. Nhưng chúng chỉ treo lơ lửng ở đó, chúng tôi quành lại và cười mỉa với nhau. Tôi đứng lên, Dervish giúp tôi. Cơn đau nhói cả người, nhưng tôi dùng phép thuật để chống lại nó. Rồi tập trung vào hai viên bi vẫn còn treo trong không trung trên đầu chúng tôi.

- Shark - Tôi lặng lẽ nói, hướng phép thuật của tôi vào hai viên bi. Chúng lao tới trước với một tốc độ kinh khủng, trở thành hai tia ánh sáng màu cam - Chờ đã! - Tôi la lên. Chúng dừng lại, lơ lửng trong không trung như hai con ong. Tôi liếc Dervish và ảnh chậm rãi vỗ tay.

Tôi loạng choạng tiến tới, vẫn cảm thấy rất bồng vì chất dung nham, Dervish hỗ trợ tôi. Khi tiến lên theo hai viên bi, tôi lại yêu cầu chúng đưa chúng tôi tới chỗ Shark:

- Nhưng chậm thôi. Đừng đi trước chúng ta quá xa.

Hai viên bi nhảy nhấp nhô giữa không trung như thể gặt đầu, rồi êm ái lướt đi trên vùng đất núi lửa, đưa chúng tôi đi tìm người bạn đang bị bọn yêu tinh hành hạ.

DEMONATA 2: KẺ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

23. Trên BầU Trời Với Bọn Yêu

-> Chúng tôi đi chậm nhưng đều, không nói nhiều, theo sau hai viên bi. Tôi cố theo dõi thời gian và khoảng cách, nhưng không làm được. Đôi lúc, tôi ước có con yêu nào đó tấn công, chỉ để bớt buồn tẻ, nhưng chúng tôi không thấy một tên thuộc hạ nào của Lord Loss. Thậm chí chúng tôi không thể ngủ được - thân thể chúng tôi mệt mỏi, nhưng chúng tôi không thể tắt đi bộ não của mình.

Cuối cùng, chúng tôi tới một điểm nơi hai tấm vách không lồ giáp nhau một góc chín mươi độ và chạy thẳng tới chân của bầu trời vàng vọt. Chúng có chiều rộng nhiều mét và dày khoảng hai phân. Chúng đứng lẻ loi giữa cảnh vật toàn đá xung quanh, trông lạc lõng một cách lạ lùng. Dervish hỏi sau một phút lặng im:

- Em có xem cuốn phim 2001: A Space Odyssey chưa?

- Chưa. Sao ạ?

- Cái này khiến anh nhớ tới nó.

Ảnh đi vòng quanh hai cái cột đen thui, nghiêng mắt nhìn chúng, rồi nói với giọng tò mò:

- Chào buổi sáng, Dave.

- Dave là ai?

Dervish cười lớn. Ảnh nhìn tôi, mày nhướng lên:

- Không quan trọng. Em nghĩ chúng là gì?

- Nơi bốn ô vuông của bàn cờ gặp nhau.

- Anh cũng vậy. Nhưng tại sao chỉ có những tấm vách đen kỳ quái này? Anh đã nghĩ rằng có những bức tường trải dài hết toàn bộ chiều dài của các ranh giới.

- Sao chúng ta không bước qua một tấm để xem thử? Ý em là, dù sao thì chúng ta cũng phải thử, vì hai viên bi đang hướng tới đó.

Hai viên bi đã ngừng lại khi chúng tôi dừng, lúc này đang treo cách tấm vách đen bên tay trái chúng tôi vài phân. Dervish đề nghị:

- Chúng ta hãy thử tấm bên phải trước.

- Được - Tôi thu hồi hai viên bi về và nhét chúng vào túi.

Dervish kiểm tra tấm vách, thò một tay xuyên qua nó để chắc chắn rằng chúng tôi có thể bước qua.

- Ổn rồi, chúng ta...

Đột nhiên, với một tiếng kêu ngắn, ảnh biến mất, bị vật gì đó ở mé bên kia lôi qua. Tôi hét lớn tên ảnh. Khi không có tiếng trả lời, tôi lao vào bóng tối theo ảnh.

-> Nó không tối đen như ở mê cung, nhưng rất tối. Tôi bắt gặp một con yêu đang quấn quanh người Dervish. Những cái xúc tu phủ bởi những lưỡi dao dài sắc bén đang chém vào Dervish, cắt đứt thịt da ảnh, máu phun ra bốn phía.

Tôi thò tay vào túi quần. Lôi ra cả hai viên bi. Hét lên một từ phép thuật với chúng, từ này xuất phát từ đâu đó sâu bên trong tôi. Ánh sáng lóe lên,

một màu cam chói chang, mãnh liệt và sáng rực. Tôi hét lên một từ phép thuật khác, hướng tất cả các tia sáng về phía con yêu.

Nó rú lên đau đớn do sự nổ tung của ánh sáng. Nó có hàng chục con mắt, một sự cần thiết trong vương quốc của bóng tối này, nhưng là một khuyết tật khi ánh sáng mạnh trùm lên nó. Với một tiếng kêu đau đớn khác, nó buông Dervish ra và bỏ chạy, đưa mấy cái xúc tu lên che mắt.

Tôi nắm lấy Dervish và quăng ảnh trở lại bên này tấm vách, nơi có màu trắng. Rồi tôi đảo người theo ảnh, lệnh cho hai viên bi đi theo, bước qua ngay kịp lúc chúng bay ra khỏi khu vực tối, để tôi đừng bị mất dấu chúng.

Dervish đang ngồi trên mặt đất, dùng phép thuật chữa trị các vết thương, giận dữ vì đã bị tóm lấy quá dễ dàng. Ảnh làu bàu:

- Cảm ơn nha.

Tôi ngồi xồm xuống kế bên ảnh:

- Đừng lo về chuyện đó. Em giúp gì được không?

- Không. Anh sẽ ổn khi vá xong các vết thương.

- Có mấy chỏm tóc của anh đã bị cắt đứt - Tôi nói, vỗ nhẹ đầu ảnh.

- Có lẽ tốt hơn anh nên bị hói giống em.

Ảnh cười lớn, rồi làm cho mấy chỏm tóc mọc dài lại như cũ.

Khi đã tự chữa thương xong, ảnh đứng lên, kiểm tra xem có bỏ sót vết cắt nào không, rồi cảnh giác nhìn tấm vách đen kia.

- Có thể có một con yêu khác tương tự ở bên đó. Hoặc tệ hơn.

Tôi nín thính. Tôi muốn tình nguyện đi trước ảnh, để kiểm tra mặt trước, nhưng tôi sợ. Ngượng ngùng hy vọng ảnh sẽ dẫn đường.

Dervish thở hắt ra, rồi liếc nhìn tôi:

- Sẵn sàng cứu anh lần nữa chứ?
- Nếu phải làm thế.

Tôi cười lặng lẽ, rồi lệnh cho hai viên bi dẫn đường tới chỗ Shark. Chúng lướt qua tấm vách vào bóng tối. Chúng tôi theo sau.

-> Không gian. Trống vắng đến tê người. Thậm chí không có cả không khí. Một khoảnh khắc choáng váng và sự ngọt ngào kinh hoàng. Rồi bản năng khiến tôi tự bao quanh mình bằng một môi trường ấm áp và có không khí. Dervish cũng làm tương tự rồi lướt tới cạnh tôi, nhìn quanh với sự tò mò vui sướng. Miệng ảnh mấp máy, nhưng tôi không thể nghe ảnh nói gì. Tôi chỉ vào tai mình và lắc đầu. Ảnh cố lần nữa, rồi tạo ra một ống không khí xuyên từ môi trường của ảnh sang môi trường của tôi. Khi nó đã chạm vào, ảnh nói và lần này tôi nghe được:

- Anh luôn muốn là một nhà phi hành vũ trụ, giống như Flash Gordon ((*Phi hành gia, nhân vật truyện tranh, đã được chuyển thể thành cuốn phim cùng tên vào năm 1980)). Đó là giấc mơ của anh.

Tôi mỉm cười:

- Em cũng vậy. Ngoại trừ việc em muốn là một phi hành gia thật sự cơ, như Neil Armstrong ((*Phi hành gia Mỹ, chỉ huy phi thuyền Apollo 11, người đầu tiên đặt chân lên mặt trăng vào 20-7-1969)) hay Buzz Aldrin ((*Phi hành gia Mỹ, người đi cùng với Neil Armstrong trên phi thuyền Apollo 11)). Bước trên mặt trăng.

- Ở đây quái lạ quá, phải không?

- Vâng, giống như khi chúng ta đứng trên đám mây, nhưng lạ hơn.

Dervish thực hiện một cú lộn nhào chậm. Lúc đầu trông nó rất tuyệt, nhưng ảnh không ngưng lại được và cứ lộn từng phèo thế mãi. Ảnh hét lên cầu cứu, nhưng tôi còn đang mãi cười với cuộc biểu diễn bất ngờ đó. Cuối cùng, ảnh lấy lại được thăng bằng, đứng lên và nhìn tôi chăm chăm:

- Cảm ơn vì sự giúp đỡ!

Tôi ghẹo ảnh:

- Làm lại đi. Xoay tròn cho em coi nào Dervish, xoay đi!

- Anh sẽ xoay bàn chân vào mông em thì có.

Ảnh làu bàu, rồi nhìn hai viên bi:

- Chúng ta hãy đi tìm Shark.

- Ok, nhưng nếu anh muốn thử món thể dục đó lần nữa, em sẽ rất sung sướng được...

Ảnh gằm gừ:

- Tiếp tục. Tiếp tục đi!

Tôi cười phá lên, thả lỏng hai viên bi và chúng lại trôi về phía trước, bỏ lại sau lưng đôi tấm vách trắng đang tỏa sáng dịu dàng trong bầu không gian vô sinh vật.

-> Tôi đã sai lầm khi bảo đây là khoảng không gian vô sinh vật. Dù dường như không có bất kỳ hành tinh nào, cuối cùng hai viên bi dẫn chúng tôi tới một con yêu có kích thước không thể tin nổi. Nó là một trong những con yêu bầu trời khổng lồ. Từ mặt đất trông chúng đã to quá cỡ, nhưng ở đây nó vượt xa khỏi những từ như khổng lồ hay to lớn mênh mông. Con

yêu này hẳn phải dài tới mấy trăm dặm, cao khoảng năm mươi hoặc sáu mươi dặm, một con yêu có kích thước to như sao chổi và có hình dạng giống như một con ốc sên, đang trôi lơ lờ qua khoảng không gian trống rỗng để tìm kiếm...cái gì? Những con yêu khác để giết và ăn thịt? Những kẻ thù để đánh nhau? Một thế giới để ngụ cư?

Dervish và tôi dừng lại khi hai viên bi tiến về phía con yêu. Chúng tôi nhìn nhau chán chường. Dervish thì thào:

- Nếu con quái này mà nhìn thấy chúng ta thì...

Tôi thì thào đáo, ngay cả khi không cần thiết - âm thanh không thể truyền đi trong không gian, vì thế chúng tôi có thể nói lớn cỡ nào tùy ý:

- Chúng ta quá nhỏ bé. Nó sẽ không thèm để ý tới hai con kiến như chúng ta.

- Trừ phi nó thích nghiền nát lũ kiến.

Chúng tôi muốn lui trở lại, đi vòng qua nó hoặc chờ cho nó đi qua. Nhưng hai viên bi vẫn bám theo con yêu. Vì không còn chọn lựa nào khác, chúng tôi lướt theo chúng, ngày càng tới gần hơn con yêu to kèch xù khủng khiếp.

-> Chúng tôi tiến lên bên dưới cái bụng phình to của con yêu. Trông nó giống như đá hơn là thịt. Hai viên bi dừng lại cạnh bức tường thành bụng, tôi cảm nhận được chúng muốn xâm nhập vào bên trong lớp vỏ cứng của con yêu. Nhưng rồi chúng vòng lại và dẫn chúng tôi tiến tới trước, về phía đầu của con quái vật.

Nửa giờ sau, chúng tôi trồi lên từ bên dưới cái hàm dưới khổng lồ của con yêu. Tôi lo rằng ở khoảng cách gần này, con yêu không thể nào không nhìn thấy chúng tôi. Nhưng không có dấu hiệu nào của những con mắt. Hoặc chúng nằm quá cao trên mặt nó, hoặc nó bị mù.

Nhưng chắc chắn là có một cái miệng, kéo dài như một thung lũng giữa vùng đồi từ mé bên này sang mé bên kia đầu con yêu. Hai môi cách xa nhau, những cái răng to bằng những tòa nhà lớn gắn vào những nướu răng cứng như đá ở những khoảng cách không đều. Một cái lưỡi nhấp nhô với hàng trăm con yêu ký sinh nhỏ hơn, đang ăn thứ còn sót lại của vật kỳ thú gì mà con quái vật này ăn.

Và giữa những con yêu đó, là Shark, đang chiến đấu vì mạng sống của mình!

Người chiến binh đang trong tình trạng khốn khổ. Lũ yêu này yếu hơn so với một số con yêu khác mà chúng tôi đã chạm trán, có kích thước nhỏ và quyền năng ít hơn. Nhưng chúng có tới hàng trăm và đang ập vào Shark, những con sống thế chỗ cho những con chết hầu như ngay khi chúng vừa ngã xuống, Chúng giống như những con cá cộp tí hon đang rĩa dần mòn một con bò mộng.

- Shark!

Dervish rống lên, nhưng tất nhiên là ảnh không nghe thấy. Dervish liếc tôi, nghiêng đầu thay vì thốt thẳng ra câu hỏi.

- Em đã sẵn sàng, nếu anh sẵn sàng.

Tôi nói với ảnh, dù bụng tôi thót lại vì lo lắng.

- Nếu con quái không lơ ngậm mồm lại, anh không biết chúng ta có thể thoát ra được không. Có lẽ chỉ một trong số chúng ta có thể...

Tôi ngăn ảnh lại:

- Đừng dụ dỗ em. Anh và Shark đã liều mọi thứ để giúp em. Chỉ là sự công bằng nếu em làm điều tương tự để đáp lại. Vì thế đừng buộc em phải rời bỏ các anh vào lúc này. Em e là em không làm được.

Dervish nhe răng cười:

- Vậy thì chúng ta cứ trằm mình trong miệng cá con cá voi Moby Dick.

-> Như trong hang động. Không có mùi hay âm thanh. Chỉ có cảnh tượng hàng binh đoàn yêu tinh xấu xa đang bò ngoằn ngoèo qua nhau để tấn công tay chiến binh lẻ loi nhưng kiên cường. Chúng nhìn thấy chúng tôi khi chúng tôi bước vào. Hàng chục con rời khỏi đối tượng tấn công chính, lao về phía chúng tôi. Những con yêu nhỏ, lông lá, đen đúa, giống như những cuộn cỏ lăn với móng vuốt và nanh. Chúng tôi nhanh chóng quật chúng ngã lăn ra. Chúng tôi đã đi quá xa và nhìn thấy quá nhiều, không thể để cho mấy con yêu theo đóm ăn tàn này hù dọa.

Shark ngẩng lên nhìn khi chúng tôi tới gần ảnh. Đôi mắt ảnh có vẻ xa vắng và tôi thấy rằng ảnh nghĩ chúng tôi là một cặp yêu khác. Ảnh tung quả dấm vào tôi, nhưng tôi né người tránh khỏi. Dervish cúi thấp người, cố hướng một ống không khí về phía Shark để trao đổi thông tin với ảnh. Nhưng hẳn Shark nghĩ rằng đó là một cái lưỡi. Ảnh khom người xuống, quăng những con yêu về phía Dervish, né xa khỏi ảnh, lùi sâu hơn vào vòm miệng. Tôi thoáng hình dung tới cảnh con yêu nuốt ực vào lúc này. Nhanh chóng xóa ngay hình ảnh đó.

Tôi trượt ra phía sau Sharkk và gửi một ống không khí của chính tôi, trong lúc vẫn đánh nhau với bọn yêu tinh. Shark nhìn thấy cái ống, né khỏi nó, rồi nhảy lên, duỗi tay ra, toan bóp cổ tôi.

Dervish bay người tới trước, va mạnh vào Shark. Cả hai đâm sầm vào tôi và tứ chi chúng tôi mắc vào nhau. Lúc này, khi chạm vào nhau, cùng chia sẻ môi trường, chúng tôi có thể nghe thấy Shark. Ảnh đang hét lên một cách điên cuồng những câu chửi thề, những từ vô nghĩa, cổ họng ảnh nghẹn lại vì tuyệt vọng và đơn lẻ.

Dervish rống lên:

- Shark! Chúng tôi đây mà! Dervish và Kernel đây! Chúng tôi tới để giải cứu anh. Ngừng đánh đi. Chúng ta có thể thoát khỏi nơi này.

Shark thét lên đáp lên, giờ một nắm đấm lên toan đập bẹp Dervish, rồi dừng lại, những nét nhạt nhòa của sự nhận diện qua gương mặt ảnh. Tôi bảo với ảnh:

- Thật sự là chúng em đây, Shark. Đây không phải là trò lừa. Chúng em đến giúp anh.

Ảnh rên lên:

- Không thể có. Làm sao hai người có thể tới đây. Các người chỉ là ảo giác. Lord Loss cử các người tới để hành hạ ta với niềm hy vọng.

Dervish quát to:

- Đừng có ngốc thế. Có ảo giác nào trông rõ như vậy không nào?

Shark chớp mắt, rồi nhe răng cười, thì thào:

- Bằng cách nào? Làm sao hai người tìm được tôi?

- Chúng tôi dùng phép thuật.

- Nhưng ngoài kia là không gian trống rỗng.

- Vậy thì?

- Ý cậu là...tôi có thể rời khỏi đây...trong suốt thời gian đó? Tôi không bị mắc bẫy? Tôi chưa trải qua hàng tháng...hàng năm...bất kể bao lâu...đánh nhau với những quả cầu lông khủng khiếp này?

- Không - Dervish nhẹ nhàng đáp.

Vẻ mặt Shark tối sầm lại. Ảnh tóm lấy một con yêu và xé toạc nó ra, rồi dùng lông nó để chùi máu trên mặt. Khi ảnh ném túm lông đi, vẻ mặt ảnh bình thản lại. Ảnh khịt mũi như thể những gì đã xảy ra chẳng có gì là quan trọng. Ảnh nói tỉnh bơ:

- Quá nhiều cho chuyến du hành. Chúng ta hãy đi tìm một quá rượu đi.

Dervish bật cười, vỗ vào lưng Shark, chỉ tay về phía cửa miệng đang mở và dẫn ảnh rời khỏi cái dạ dày của con quái vật, tránh xa khỏi những hàm răng đang nghiêng trèo treo của mấy con yêu giận dữ, trở lại chiều sâu trống rỗng của không gian tối tăm, lạnh lẽo nhất.

-> Trong lúc trôi dạt bênh bồng, con quái vật đã lướt qua, chúng tôi kể cho Shark nghe về cuộc phiêu lưu của mình và lý thuyết rằng chúng tôi đang ở trong một vũ trụ có hình dạng bàn cờ với ba mươi hai khu vực khác nhau. Ảnh lặng lẽ lắng nghe, xao lãng, bối rối nhìn quanh, Thở dài khi chúng tôi nói xong, rồi khẽ nói:

- Cảm ơn đã tới.

Dervish đáp:

- Chúng tôi cần anh.

Shark khịt mũi:

- Để làm gì? Hai người làm tốt mà không cần có tôi. Hai người đã phát hiện được nơi này và xử trí được nó. Tất cả những gì tôi đã làm là ở lại một nơi tôi có thể đặt chân lên thứ gì đó rắn. Tôi đã nghĩ rằng đó là phần đời còn lại của mình, trong cái miệng đó với lũ yêu đó. Một phần trong tôi đã muốn đầu hàng và mặc cho chúng...

Ảnh rùn mình, trông rất khác với Shark mà lần đầu tiên tôi gặp. Cuộc chiến đấu đã khiến cho lòng tự tin và sức mạnh của anh cạn kiệt quá nhiều.

Tôi muốn nói điều gì đó để giúp cho anh cảm thấy khá hơn nhưng Dervish cất tiếng trước khi tôi có thể nói nên lời:

- Tôi nghĩ Lord Loss biết anh là người khỏe nhất trong số chúng ta. Hắn muốn làm cho anh nhụt chí, kiệt sức và giết chết anh, để anh không thể giúp Kernel. Đó là lý do vì sao hắn dí anh vào điểm hoang vắng nhất hắn có thể tìm thấy và cố sức hủy diệt anh. Nhưng hắn đã thất bại. Anh vẫn còn sống. Anh đã sống sót ở một nơi mà bất kỳ kẻ nào khác ắt phải bỏ mạng. Vì thế hãy quên việc tự thương thân đi. Anh đã gặp cảnh ngộ khó khăn, đã giải quyết nó, giờ hãy tiến lên, người lính ạ.

Shark bật cười:

- Diễn thuyết rất hay.

Dervish nói thêm:

- Nhưng đúng.

Tiếng cười ha hả của Shark chuyển sang tiếng khúc khích:

- Có lẽ. Tôi đoán là tôi không thoát khỏi đau khổ một cách cao cả cho lắm, phải không?

- Không. Anh đã có vài phút ủ rũ của mình - giờ hãy gạt chúng ra sau lưng và cùng chúng tôi hành động để thoát khỏi chốn này và tìm cái quán rượu mà anh vừa nhắc tới.

Shark càu nhàu và nhìn tôi, khôi phục lại tinh thần với một cái nháy mắt. Tôi ước gì tôi có lớp da dày như anh, để có thể đi từ những chiều sâu tuyệt vọng tới sự bình thường trong khoảng thời gian vài nhịp đập trái tim. Anh hỏi:

- Hai viên bi đó vẫn đang hoạt động hả?

- Em đoán là thế.
- Em nghĩ em có thể dùng chúng để tìm ra tên trộm?
- Có khả năng là vậy.
- Vậy hãy thả hai con chó săn ra đi, cậu bé. Đã tới lúc sút vào mông bọn yêu quái!

DEMONATA 2: KẺ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

24. Những Tên Trộm

-> Không có gì xảy ra khi tôi yêu cầu hai viên bi dẫn tôi tới chỗ con yêu ăn trộm. Vì thế tôi yêu cầu chúng đi tìm Cadaver, và chúng lên đường ngay tắp lự, dắt chúng tôi qua khoảng không gian bao la. Nếu không có chúng, hẳn là chúng tôi sẽ đi lạc. Không thể nào nói vọng lên từ dưới khoảng trống không này. Thậm chí chúng tôi còn không thể tìm được lối quay lại hai tấm vách mà chúng tôi đã đi qua. Tôi tự hỏi không biết Lord Loss có biết về hai viên bi khi hẳn đưa chúng tôi vào đây hay chẳng. Có lẽ chúng tôi có một lợi thế mà hẳn không tính tới.

-> Sau khoảng gần một ngày, chúng tôi tới gần một đôi vách trắng. Hai viên bi dụ dợt rồi tách ra, một rẽ sang trái, một sang phải. Tôi bảo chúng dừng lại trước khi chúng trượt qua hai tấm vách. Liếc nhìn Dervish và Shark để xin ý kiến. Dervish bảo:

- Trông như thể chúng ta đi đường nào cũng không quan trọng.

Shark cau mày:

- Nhưng Cadaver không thể ở hai khu vực cùng một lúc, phải không?

Dervish đề xuất:

- Có lẽ nó đang đứng dạng chân trên chúng. Mỗi chân trong một thế giới.

Shark nói với vẻ nghi ngờ:

- Hoặc có lẽ hai viên bi đang cố chia chúng ta ra. Chúng ta không biết năng lượng của chúng từ đâu mà có. Có thể đây là hành động của Lord

Loss, hấn phân cách chúng ta, ném chúng ta vào nhau, rồi lại phân cách chúng ta lần nữa.

Dervish phản đối:

- Tôi nghi ngờ điều đó. Dù sao đi nữa, nếu đúng là thế, việc cho hấn vào trông là quá dễ, chúng ta chỉ việc không tách rời nhau. Chúng ta cùng qua một bức vách. Kernel, em thích bức nào hơn?

Tôi nhún vai:

- Em không biết.

- Vậy chúng ta đi sang trái.

Dervish quyết định. Khi không có ai trong hai người chúng tôi phản đối, ánh đi tới ngay sau lưng tôi, Shark bước tới trước, chúng tôi đi trong một hàng dọc sát nhau, theo hai viên bi xuyên qua bức vách, vào một khu vực mới của những nổi kinh hoàng mới.

-> Lòng ruột khắp nơi. Mọi loại cơ quan nội tạng có thể hình dung ra. Chất thành đông, nằm rải khắp xung quanh, một số treo lủng lẳng trên những thân cây bằng xương. Một mùi thối kinh người. Mặt đất dưới chân chúng tôi trơn trượt vì huyết, nước nhầy và mọi loại nhớt nhau. Tôi ghen cổ vì mùi thối, chất ói vọt khỏi miệng tôi. Dervish và Shark cũng thế. Cả ba chúng tôi quỳ xuống, nôn thốc tháo, bóp chặt mũi lại, thở hồng hộc bằng miệng.

Nhiều con yêu đang bò qua những đồng ruột, xé chúng ra, tắm trong vũng nước nhờn, nhai nuốt nhồm nhoàm. Hầu hết đều giống như những con sâu, một số ngắn như sâu bướm, số khác dài nhiều tấc. Chúng không có mắt. Chúng tiếp tục cắn xé và ăn uống, không biết tới sự hiện diện của chúng tôi. Một con bò trên ống quyển tôi, đánh hơi tôi, quyết định rằng có những món béo bở hơn ở nơi khác và tiếp tục bò đi.

Dervish thở hỗn hển:

- Phép thuật! Hãy tạo ra một môi trường...giống như...chỗ lúc này!

Khó mà tập trung được. Ở đây phép thuật không dễ xuất hiện. Mùi hôi thối rất khó ngửi, nhưng nó không phải là chuyện sống chết, vì thế cơ thể tôi không tự động sản sinh một trường phép thuật. Sau một hai phút lần mò, tôi tạo nên một trường không khí yếu quanh mặt mình. Nó không vững chắc như trường không khí mà tôi tạo ra trong không gian, và một số mùi vẫn thấm qua, nhưng nó chặn được những mùi tệ nhất và cho phép tôi thở một cách bình thường.

Shark gặp nhiều khó khăn hơn tôi và Dervish. Phép thuật của anh không được thiết kế cho những câu thần chú tế vi. Với sự giúp đỡ của Dervish, anh cố tạo nên nửa trường không khí quanh mặt mình, nhưng chẳng bao lâu nó đã tan đi. Cuối cùng anh chửi thề, xé một mảnh tay áo và cột nó quanh miệng và mũi. Đối với Shark, điều đó cũng tốt chán rồi.

- Chúng ta hãy lùi lại - Dervish bảo, hất đầu về phía tấm vách sau lưng chúng tôi - Hãy thử bức vách kia. Nó không thể tệ hơn...

Tôi ngăn anh lại:

- Khoan đã.

Hai viên bi đã lao tới trước và đang treo lơ lửng bên trên một đồng ruột nâu nâu hồng hồng. Những khúc ruột thường xuyên phình lên, rồi xẹp xuống, như thể cái đồng đó đang thở. Hẳn bên dưới đó phải có một con yêu đang thưởng thức bữa tiệc lòng, đào hang qua chúng như một con chuột cống.

Tôi chậm rãi tiến tới, bấm sâu mấy ngón chân vào mặt đất mềm để không bị trượt, và lúc này nhận ra rằng nó không thật sự là mặt đất mà chỉ là một cái sàn làm bằng ruột. Có lẽ chúng tôi đang ở trong dạ dày của một con yêu

không lồ giống như con yêu bầu trời. Nếu là vậy, tôi ghét nghĩ tới nơi chúng tôi phải băng qua để thoát ra ngoài!

Khi tôi gần như đã tới chỗ nền của đồng ruộng, những khúc ruộng ở trên đỉnh đổ ập xuống. Một con yêu thò đầu ra khỏi đồng bùng nhùng và sung sướng lắc đầu qua lại. Một cái đầu màu lục, pha trộn giữa đầu người và đầu chó, với hai tai dài xếp nếp và đôi mắt to trắng dã.

- Cadaver!

Tôi gầm lên khiến con yêu giật mình. Khi mắt nó tập trung vào tôi, nó gầm gừ, bò ra khỏi đồng ruộng và lao đảo chuồn qua cái sà n nội tạng.

- Đuổi theo nó!

Shark hét to, mấy từ đó bị lớp vải bóp nghẹt. Ánh phóng vọt qua đồng ruộng, trượt ngã và trượt vào một vũng chất lỏng bẩn thỉu màu xanh nâu. Ánh lớp ngóp bò ra, lại nôn thốc tháo, xé toạc cái miếng vải che miệng, há hốc miệng hít không khí.

Dervish lao tới để giúp Shark trong lúc tôi đuổi theo Cadaver, không chạy quá nhanh, biết rằng nên chạy chậm và giữ thăng bằng hơn là tăng tốc để rồi trượt té giống như Shark.

Với mấy cái chân dài và bàn chân lông lá - những sợi lông có tác dụng bám chặt - chẳng bao lâu Cadaver đã cách tôi khá xa, lượn ngoằn ngoèo qua những đồng ruộng và nhảy vọt qua những vũng nhầy và chất thải sủi bọt, đen ngòm. Tôi không lo về việc mất dấu nó - hai viên bi tỏa sáng trên đường chạy của nó, tuân theo các mệnh lệnh của tôi, bám sát theo con yêu.

Cadaver dẫm lên một con yêu giống như sâu dài thòn. Nó kêu ré lên và quẩn quại bên dưới chân Cadaver, hất nó té nhào. Nó rít lên với cái mồm vừa mới tạo, những sợi lông trên hai cánh tay nó vươn dài ra. Quật vào con sâu, cắt đứt một đường dài bên hông nó. Những cuộn ruột xổ ra, bổ sung

thêm cho món thịt hầm kinh tởm xung quanh nó. Con sâu vùng vẫy mạnh, hất Cadaver té lăn nữa, ghăm chặt nó bên dưới thân hình nhầy nhụa. Cadaver vung những sợi lông chém con sâu và nhai nhồm nhoàm những sợi ruột quấn quanh mõm nó. Chẳng bao lâu nó đã thoát ra được, nhưng khi đó tôi đã đuổi kịp nó.

Tôi tóm lấy hai tai của Cadaver và quăng nó lên trên cái xác của con sâu đã chết. Tôi gầm lên chiến thắng. Cadaver tru lên và cố hất tôi ra. Những sợi lông của một bàn tay lướt qua mặt tôi, cắt đứt gò má bên phải. Nhưng máu đổ chỉ khiến tôi thêm hăng hái. Tôi tóm lấy cổ họng nó và bóp chặt, quên bằng những lời Lord Loss đã nói về việc gọi tên kẻ trộm, chỉ chăm chăm vào việc giết chết con vật xấu xa này.

Những sợi lông trên hai bàn tay của Cadaver lượn quanh cổ tôi và xiết lại, tạo thành một cái thòng lọng. Chúng tôi siết cổ nhau, mặt đối mặt, gầm gừ. Kẻ yếu đi trước sẽ là kẻ chết trước.

Những ngón tay của tôi bắt đầu lỏng dần. Tôi nhìn chòng chọc vào chúng, kệnh cho chúng xiết chặt lại để kết thúc công việc mà chúng đã khởi đầu. Nhưng chúng không tuân theo. Tôi đang thua - có lẽ tôi đã thua. Cadaver cười nhếch mép. Những sợi lông kết thành một cái nút thắt khác, cắn ngập vào lớp thịt trên cổ họng tôi, cắt đứt nguồn cung cấp không khí cuối cùng của tôi. Tôi cảm thấy miệng của mình há hốc ra, hai mắt lồi lên, những ngón tay cào cào vào những sợi lông thay vì cổ họng của Cadaver, cổ gờ chúng ra.

Thế rồi Shark xuất hiện cạnh tôi, người ướm sừng, hôi rình. Một quả đấm có hình xăm quật vào giữa hai mắt của Cadaver. Con yêu kêu làu bàu và những sợi lông rơi lỏng ra. Shark lại giáng thêm một cú. Những sợi lông vụt ra. Tôi té quỵ xuống. Dervish nắm được tôi và lôi tôi dậy trong lúc Shark đấm con yêu túi bụi, khiến nó chẳng còn đường chống trả.

Tôi thở lại được, một cách đau đớn, khí oxy chảy nhỏ giọt qua hai buồng phổi của tôi. Có cảm giác như cổ họng tôi đã bị nghiền nát thành nhiều mảnh. Dervish đặt hai bàn tay tôi lên vết thương và bảo: "Phép thuật". Tôi chữa trị chỗ bị thương. Nó không kéo dài cho lắm. Tôi đã quen với việc tự chữa lành cho cơ thể.

Khi cổ họng tôi đã hoạt động bình thường trở lại, tôi ngó qua Shark và Cadaver. Tay cự binh vẫn còn đấm con yêu, nhưng nhẹ hơn, chỉ để giữ nó nằm yên tại chỗ. Shark bắt gặp ánh mắt của tôi, nháy mắt:

- Em có thể tước nó khỏi tay anh hoặc để cho anh làm việc vài giờ. Cách nào cũng được.

- Được rồi. Anh đã làm quá đủ. Cảm ơn anh.

Shark bước ra xa và tôi thế chỗ ảnh. Cadaver quắc mắt nhìn tôi, mặt nó nát bét và đầm đìa máu. Tôi nghe tiếng Shark than phiền về mùi thối và rằng ảnh nghi ngờ không biết có bao giờ tắm sạch được không. Tôi không nghe nữa và tập trung suy nghĩ. Nhớ lại những lời của Lord Loss. Chạm vào trán của Cadaver. Toan gọi nó là con yêu trộm cắp.

Rồi dừng lại.

Đây có thật là kẻ đã lấy trộm Art không? Có thể nó là một con yêu khác cải trang và Lord Loss đang cố chơi khăm tôi. Tôi tìm hai viên bi và thấy chúng đang lơ lửng phía trên đầu chúng tôi vài tấc. "Hãy định vị Cadaver". Tôi lăm bằm. Ngay lập tức chúng tấn công vào con yêu dưới chân tôi, khiến nó rú lên quay ngoảnh mặt sang một bên. Tôi chụp lấy hai viên bi, nhét chúng vào túi, rồi hét lên, một tay vẫn còn đặt trên trán của Cadaver:

- Đây là kẻ trộm yêu tinh!

Không có gì xảy ra. Tôi mong có một tia chớp lóe, một tràng sấm dậy hoặc một trận động đất, một cái gì đó tương ứng đầy chất bi kịch. Nhưng

không có gì khác lạ. Tôi toan hét lên lần nữa, phòng khi lần đầu tiên tôi chưa được nghe thấy. Nhưng có ai đó vỗ tay khi tôi mới há mồm ra. Tôi ngẩng mặt lên và trông thấy Lord Loss đang nổi lênh bênh trong không trung, cách chúng tôi chừng mười mét, mỉm cười buồn bã, hoan hô một cách đầy chế giễu. Tên chúa yêu thầm thì:

- Thật can đảm và giàu trí tưởng tượng, Cornelius. Hai viên bi là một ý tưởng xuất sắc. Chúng chỉ là những viên bi bình thường, nhưng cậu đã biến chúng thành một vật xúc tác cho phép thuật của cậu, truyền dẫn sức mạnh của cậu qua chúng. Điều đó hơi làm hỏng niềm vui của ta - đưa chúng ta tới tình cảnh này sớm hơn ta dự đoán- nhưng ta không thể oán giận được. Cậu là một Môn Đồ chân chính và một bậc thầy phép thuật.

Hắn ngừng vỗ tay và thở dài:

- Nhưng cậu đã gọi sai tên của kẻ trộm. Cadaver không phải là người có tội. Một cơ hội đã ra đi. Cậu còn hai cơ hội nữa.

- Không! - Tôi hét lên khi Cadaver lê chân lùi lại, nhếch mép nhìn tôi chằm chọc - Nó đã lấy trộm Art! Chính là nó chứ không phải một con yêu khác cái trang! Nó là Cadaver!

Lord Loss vui vẻ đồng ý:

- Phải. Đó là Cadaver. Nhưng nó không phải là kẻ trộm yêu tinh thật sự.

- Nhưng...nó phải là...nó...

Trí tưởng bùng phát. Lord Loss đã bảo tôi phải tìm tên trộm thật sự. Cadaver chỉ là một tên trộm làm thuê. Một con rối trong tay của người thuê nó. Nó đã thực hiện việc thật sự lấy trộm Art, nhưng nó không phải là bộ óc đằng sau chuyện này. Kẻ trộm thật sự phải là kẻ đã hoạch định chuyện này, ra lệnh và thưởng công.

Tôi khom người xuống, hướng phép thuật xuống hai chân mình. Nhắm vào Lord Loss. Điều chỉnh mục tiêu. Rồi phóng người vào hắn, bay qua không trung, lao vụt đi như một con ếch hoặc một con dế, vượt qua khoảng cách mười mét trong một cái chớp mắt.

Lord Loss rất ngạc nhiên. Hắn đưa cả tám bàn tay để chặn tôi lại, nhưng quá trễ. Tôi đã tóm lấy hắn trước khi hắn có thể chống lại tôi. Cắm sâu những ngón tay vào lớp thịt u nần của hắn - có cảm giác cũng như vẻ ngoài giống như một cục bột nhào - tôi hét lên với hắn, chắc chắn lần này tôi đúng:

- Ông là tên trộm thật sự!

Lord Loss ném tôi xuống. Tôi va phải một túi ruột phồng lên. Nó nổ tung, rắc một cơn mưa huyết, một chất lỏng giống như axit và những mẩu ruột lên khắp người tôi. Tôi cười điên dại, dầm mình trong đồng ruột như đang tắm, chế nhạo Lord Loss, tự mãn vì đã đánh bại hắn trong chính trò chơi của hắn. Dervish và Shark đang hoang mang nhìn tôi. Họ không có được nhận thức của tôi. Họ không chắc tôi có nói đúng hay chẳng. Nhưng tôi nói đúng. Cũng chắc chắn như tôi đã từng làm bất cứ điều gì. Tất cả những gì còn lại bây giờ là Lord Loss phải...

Hắn cắt ngang sự vui mừng hớn hờ của tôi:

- Rất thông minh, Cornelius. Nhưng chưa đủ thông minh, anh bạn trẻ tội nghiệp của ta. Ta không phải là tên trộm thật sự. Hai cơ hội đã qua. Còn lại một.

Nụ cười của hắn khiến tôi ớn lạnh.

DEMONATA 2: KẼ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

25. Tên Trộm Thật Sự

-> Tôi hét lớn:

- Ông nói dối!

Lord Loss chậm rãi lắc đầu:

- Ta không nói dối.

- Ông phải là tên trộm. Ông đã ra lệnh bắt trộm Art! Nếu Cadaver không phải là tên trộm, thì đó chỉ có thể là ông!

Hắn bình thản đáp:

- Nhưng không phải. Nếu muốn thì cứ nghi ngờ lời nói của ta, nhưng Beranabus biết nó linh thiêng. Lúc này ông ta cũng đang quan sát. Nếu ta nói dối cậu, ông ta sẽ có nguyên do để báo thù. Và trong khi ta không sợ Beranabus, ta cũng chẳng muốn khiêu khích ông ta, nhất là khi không cần thiết. Hãy tìm kiếm lần nữa đi, Cornelius Fleck. Hãy tìm kẻ trộm yêu tinh thật sự. Cậu sẽ tìm thấy nó nếu trái tim cậu chân thực và đôi mắt cậu sáng tỏ. Rồi cậu sẽ hiểu ra. Và được trả lại tự do.

Hắn đưa một bàn tay lên cảnh báo:

- Nhưng cậu chỉ còn lại một cơ may. Nếu cậu gọi tên lần thứ ba sai, linh hồn của cả ba người sẽ thuộc về ta, như chúng ta đã thỏa thuận.

Tôi cảm thấy những giọt nước mắt căm giận trào lên mắt. Tôi chớp mắt ngăn chúng lại. Tôi vẫn không chắc hẳn có nói thật hay không, nhưng tôi

không còn chọn lựa nào khác hơn là tin vào hăn. Tôi phải tập trung. Suy nghĩ. Nếu không phải là Cadaver hay Lord Loss thì đó là ai? Cố tìm ra nó. Những ý nghĩ điên rồ nhấp nháy lướt qua đầu tôi...

~~ Có lẽ Beranabus đã thỏa thuận với Lord Loss để bắt trộm Art. Có thể ông đã nhận ra quyền năng của tôi và muốn lôi kéo tôi vào vũ trụ này.

~~ Bà Egin? Mụ phù thủy đã mở đường vào cho Cadaver. Có lẽ bà là tên trộm thật sự. Nhưng bà đã chết. Trừ phi, như Nadia, linh hồn bà đã được bảo quản ở đây.

~~ Ba Má tôi? Có lẽ họ gặp rắc rối hoặc khát khao quyền lực nên đã bán Art cho Lord Loss, bố trí cho nó bị bắt cóc khi họ rời khỏi nhà.

Điên quá. Nhưng đầu óc tôi đang quay cuồng đảo lộn. Hầu như tôi có thể tin vào điều đó. Tôi có thể tin điều tệ hại nhất về bất kỳ người nào ngay giờ phút này. Dervish, Shark, Sharmila - tất cả bọn họ đều đáng nghi ngờ. Có lẽ tên trộm không nhất thiết phải là một con yêu. Có thể nó là một trong những đồng minh thân cận nhất của tôi.

Dervish bước tới cạnh tôi và nói vào tai phải tôi:

- Không muốn hối thúc em, Kernel, nhưng chúng ta có khách.

Tôi nhìn quanh và trông thấy những con yêu từ tòa lâu đài của Lord Loss. Hăn đã đem chúng vào bàn cờ cùng với hăn. Chúng đang bò về phía chúng tôi, băng qua hoặc đi vòng qua những núi ruột và những ngọn đồi ruột. Tôi nhìn thấy con yêu chó đầu sấu - Vein - ở bên trái tôi, bên sườn là thẳng tiểu yêu mắt lửa. Đang đều đều tiến tới cùng những con yêu khác.

Ánh mắt tôi lướt qua, rồi dừng lại và quay trở lại thẳng nhóc yêu tinh. Tôi cứ gặp lại nó từ khi tôi bước vào vương quốc của Lord Loss. Lần đầu khi chúng tôi tới nơi, rồi trong tòa lâu đài, trong mê cung và khu vực núi lửa, và bây giờ tại đây. Tại sao con yêu này chạm trán tôi nhiều hơn bất kỳ

tên nào khác? Nó là một con quái vật nhỏ bé đáng sợ, với đôi mắt dữ tợn, cái đầu toàn chảy rận và hai cái mồm trong lòng bàn tay. Nhưng cũng không đáng sợ hoặc xấu xa hơn một trăm tên khác cùng loài với nó. Điều gì đã thu hút tôi vào nó hết lần này sang lần khác?

- Chúng ta cần di chuyển - Shark bảo, thúc cùi chỏ vào xương sườn của tôi khá mạnh - Chúng ta có thể thoát ra nếu hành động nhanh chóng, nhưng chỉ một phút nữa chúng sẽ khóa chặt con đường tới mấy bức vách và chúng ta sẽ phải đánh nhau.

- Nó là một trong số chúng - Tôi thì thầm, liếc nhìn bầy yêu, rồi lại nhìn tên tiểu yêu - Tên trộm đang ở đây, em chắc chắn là thế.

Nhưng cậu đã chắc chắn đó là Lord Loss, giọng nói bên trong đầu tôi lên tiếng, lần đầu tiên trong suốt bấy nhiêu lâu. Tôi kêu lên:

- Nó phải là một trong số chúng!

Trừ phi đó là Beranabus, Dervish hay cha cậu, giọng nói cất lên, và tôi không biết là nó đang chế nhạo sự cuồng loạn lúc nảy của tôi hay gợi ý rằng tôi đang đi trên con đường đúng.

Dervish rít lên:

- Kernel! Chúng ta phải quyết định ngay bây giờ!

Lord Loss thì thầm:

- Đừng thúc hối nó. Đó là một quyết định khó khăn, trọng yếu. Cậu phải suy nghĩ nhiều hơn về nó, Cornelius. Tẩu thoát. Nghỉ ngơi. Suy ngẫm. Cậu có nhiều thời gian hơn là cậu có thể hình dung được. Cứ đợi một trăm năm, rồi thử lại lần nữa. Cậu không muốn hành động dựa vào linh cảm, phải không? Đánh liều tất cả trong một cuộc mạo hiểm mù quáng?

- Hãn nói đúng - Shark hét to, nắm lấy cánh tay tôi và xoay tôi về phía hai bức vách - Sống sót trước tiên. Chiến lược đứng thứ hai. Chúng ta hãy biến khỏi đây trong lúc chúng ta...

Tôi giật tay ra khỏi Shark.

- Không! Chúng ta sẽ không bao giờ được tự do nếu chúng ta không tìm ra nó lúc này! Nó là thằng tiểu yêu! Phải là thế! Em cứ gặp nó mãi!

Dervish lên tiếng:

- Em không thể biết điều đó, Kernel. Không chắc chắn. Tại sao lại là nó?

- Em không biết! Em chỉ...

Tôi chửi thề, lao tới chỗ thằng tiểu yêu, phớt lờ sự đe dọa của những con yêu và khả năng tẩu thoát. Tôi đang chơi trò may rủi, một ván bài lớn hơn bất kỳ ván bài nào tôi đã từng chơi, nhưng tôi phải chơi. Đây là giây phút mà mọi thứ sẽ được quyết định. Đó là lý do vì sao Lord Loss tới đây. Hãn muốn nhìn thấy tôi thất bại, đích thân tới đây để vui sướng hả hê. Nhưng tôi không thể lo lắng về chuyện thất bại. Tôi phải tin đây là cơ hội của tôi, thời điểm của tôi. Và cầu xin tất cả các vị thánh thần cho tôi đừng bỏ phí nó.

Thằng tiểu yêu thấy rằng tôi đang "chiếu tướng" nó. Nó ré lên kinh ngạc, quay người lại và bỏ chạy. Vein gầm gừ và len vào giữa chúng tôi, chặn ngang đường đuổi theo thằng nhóc yêu tinh của tôi. Những con yêu khác tụ họp lại quanh nó, càng làm gia tăng niềm tin của tôi rằng thằng tiểu yêu là tên trộm. Tôi gầm lên:

- Shark! Dervish! Giúp em qua!

Họ đáp lại lời kêu gọi của tôi mà không hề thắc mắc, đặt niềm tin và tương lai của họ vào tay tôi. Họ lao lên, tấn công bọn yêu tinh. Shark nện

hai quả dấm vào chúng. Dervish làm chúng tán ra với những tia phép thuật. Tôi cố không nghĩ tới niềm tin mà hai người này đã đặt vào tôi, và cái định mệnh đáng sợ đang chờ đợi họ nếu tôi phụ lòng họ.

Một con yêu thân hình toàn xương xẩu lao vào chân tôi. Tôi phóng chân đá vào nó, phá vỡ tung quai hàm của nó, nhảy qua những mẫu xương khi chúng rơi lá tả xuống đất. Tôi lướt qua Dervish. Shark đang vật lộn với những con yêu khác ngay trước mặt tôi, ở bên mé tay phải. "Giúp nào!" Tôi la lên, và Shark rùn người xuống, chấp hai bàn tay lại, đưa ra cho tôi bước vào trong. Rồi nâng tôi lên, đưa ra phía trước và bên trên đầu của những con yêu phía trước chúng tôi.

Tôi nhảy xuống đất theo đà chạy. Suýt trượt té trên những đồng ruột và bay vào một vùng nhầy, nhưng tôi vung hai tay ra và giữ được thăng bằng. Thăng tiểu yêu ở ngay trước mặt tôi, đang ngoái nhìn lại, găm gù với vẻ vừa căm ghét vừa sợ hãi. Tốc độ của tôi đẩy tôi lao qua ngang nó. Tôi với tay chụp điên cuồng khi chạy ngang qua, không thể chậm lại. Tôi tóm được một cánh tay gầy guộc của con yêu. Lôi nó về phía trước cùng với tôi, thăng tiểu yêu khóc ré lên như một em bé thật sự.

Hai bàn chân tôi trượt đi và lần này tôi không cố đứng thẳng, thay vì thế chỉ tập trung vào việc nắm giữ con yêu. Tôi té lộn nhào và trượt đi nhiều mét, chạm mạnh vào một đồng đồ lòng to tướng. Những mẫu ruột rung lên rồi đổ ập xuống người tôi và thăng tiểu yêu. Trường không khí của tôi tan mất. Mùi thối kinh khủng khiến cho tôi nôn thốc tháo lần nữa, nhưng tôi vẫn không buông con yêu đang giận dữ vùng vẫy ra.

Một phút ngắn dừng lại để khôi phục lại trường không khí quanh đầu tôi. Tôi phun chất ói khỏi miệng. Kéo một khúc ruột lớn lên, để lộ ra thăng tiểu yêu đang quẫn trí. Hầu hết số chấy rận đã văng ra khỏi đầu nó. Ngọn lửa trong hai mắt nó đã mờ đi và nó đang khóc thút thít nho nhỏ. Tôi ngồi lên và kéo nó tới gần. Tôi chuẩn bị để thông báo rằng nó là kẻ trộm yêu tinh thật sự.

Khoan đã! Giọng nói nội tâm rống lên. Đây là cơ may cuối cùng của cậu. Đừng hoài phí nó.

Tôi ngần ngừ, nôn nóng kết thúc vụ này, nhưng cảnh giác. Tôi chờ cho giọng nói đó cất lên trở lại, cho tôi một gợi ý. Nhưng chỉ có sự thinh lặng. Lord Loss phá vỡ nó. Hấn gừ gừ như mèo:

- Anh bạn thân mến, giờ thì sao đây?

Hấn đang treo lơ lửng phía bên trên, cách chừng vài tấc. Dervish và Shark vẫn đang chiến đấu với bọn yêu tinh. Chỉ còn lại ba người chúng tôi - tôi, Lord Loss và thằng tiểu yêu. Tôi hét lên, lắc mạnh con yêu trước mặt chủ nhân của nó:

- Tôi cứ gặp nó ở khắp mọi nơi!

Lord Loss đáp, làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Thật vậy ư? Vậy có thể nó là tên trộm. Hoặc có thể nó là một kẻ đánh lạc hướng, do ta đặt ra để khiến cho cậu mất dấu thủ phạm thật sự. Hoặc có lẽ đó chỉ là sự trùng hợp và nó chả dính dáng tới bất cứ chuyện gì.

Tôi nhìn chăm chăm từ Lord Loss sang thằng tiểu yêu rồi lại quay trở lại Lord Loss. Tôi rên lên:

- Xin hãy giúp tôi. Đừng buộc tôi...

Lord Loss hỏi, không phải không tử tế:

- Sao? Đừng buộc cậu phải chọn lựa hả? Nhưng ta có buộc cậu đâu. Sự chọn lựa - dù cậu có thực hiện hay không - hoàn toàn là của cậu. Không có giới hạn về thời gian. Giờ hãy sử dụng cơ may cuối cùng của cậu, nếu cậu tin rằng cậu đã tóm được kẻ phải tìm kiếm. Nếu không, hãy rút lui và thử lại sau. Có lẽ cậu có thể huấn luyện cho hai viên bi lật mặt nạ tên trộm.

Hoặc có thể ta sẽ tung cho cậu một ít gợi ý sau vài thế kỷ. Hoặc có thể Beranabus tìm ra một cách để giải cứu cậu.

Tôi than thở:

- Tất cả những gì tôi muốn là lấy lại em tôi! Sao ông lại hành hạ tôi như thế này? Tôi nào có làm gì ông đâu?

Lord Loss chỉ mỉm cười thay cho lời đáp rồi vuốt đầu thẳng tiểu yêu, trấn an nó:

- Cậu đang giữ một thuộc hạ của ta trái với ý muốn của nó và của ta. Đã tới lúc gọi nó là tên trộm hoặc thả nó ra. Chơi trò may rủi hoặc chờ đợi. Nhưng hãy làm điều đó ngay, trước khi ta nổi nóng và khước từ sự chọn lựa thật sự của cậu...

Hắn nhe răng cười đầy vẻ xấu xa:

- Có nhớ ta đã cho Cadaver một cái mồm để nói như thế nào chứ? Ta cũng có thể lấy đi cái mồm của cậu dễ dàng như vậy, tước khỏi cậu cơ hội gọi tên kẻ trộm.

Tôi khóc nức lên tuyệt vọng. Tôi muốn thả cho thẳng tiểu yêu đi, hoãn lại phút giây gọi tên, cho tôi có thời gian suy nghĩ. Nhưng tôi biết tôi không thể đợi. Tôi biết. Trì hoãn nó...bỏ chạy...và cơ hội sẽ không bao giờ tới nữa. Thẳng tiểu yêu sẽ trốn mất biệt, chuồn trước tôi qua những khu vực của bàn cờ, ở ngoài tầm với của tôi bất kể tôi có cố tìm kiếm thế nào.

Nhưng nếu nó không phải là tên trộm thì sao? Nếu nó là một con chim mồi, như Lord Loss nói, hoặc hoàn toàn không dính dáng gì tới chuyện này thì sao?

Tôi nhìn kỹ con yêu qua hai hàng nước mắt, cầu mong một cách tuyệt vọng một gợi ý nào đó. Nhưng không có gì mà tôi chưa nhìn thấy trước đó,

không có chứng cứ gì rằng nó có liên quan tới tên bắt trộm Art. Một cái nhìn cuối cùng, để chắc ăn. Hai bàn chân nhỏ xíu, hai cặp chân khăng khiu, thân hình gầy còm, cái đầu to quá khổ. Làn da màu lục. Những cái mồm nhỏ trong hai lòng bàn tay, đang mở ra khép vào dọa nạt. Một vài con chấy còn lại trên đầu nó. Hai ngọn lửa màu cam trong hai hốc mắt trống rỗng.

Chả có gì ở nó có thể giúp tôi. Tôi đoán rằng tôi phải gọi nó là kẻ trộm và hy vọng...

Không. Chờ đã. Đôi mắt của nó.

Tôi nhìn chăm chặp hai ngọn lửa. Một điều gì đó ở cách chúng lung linh...màu sắc này...nhưng đó là gì? Chúng nhắc tôi nhớ tới một điều gì đó. Một ai đó. Tôi đã nhìn thấy đôi mắt giống như thế này trước đó. Không chính xác là y hệt, nhưng tương tự. Và chỉ một lần. Nhưng ở đâu?

Lord Loss khuyến khích tôi:

- Cố lên, Cornelius. Nói nhanh đi, trước khi ta...

- Chờ đã! - Tôi gầm lên, nắm chặt thẳng tiểu yêu hơn, kéo nó ra xa chủ nhân của nó - Tôi đang cố nhớ! Đôi mắt! Tôi đã nhìn thấy...

Thẳng tiểu yêu khóc oe oe - hẳn là tôi đã làm đau nó khi xiết chặt nắm tay. Nó gầm gừ, há mồm ra, ngoạm vào cánh tay trái của tôi, hàm răng trắng nhọn ngấp vào da thịt tôi một cách dễ dàng. Tôi hét lên và cố giật tay ra, nhưng nó nghiến răng quá chặt. Tôi thò bàn tay phải ra để bóp lỏng quai hàm của nó...

...rồi dừng lại như thể bị một tia sét đỏ đánh trúng.

Cú đớp...đôi mắt... Tôi nhớ...mái tóc lạ lùng...hai viên bi...cái đầu to...màu cam... Tôi nhớ...đang chơi với hai viên bi...đưa nó lên ánh sáng...ánh sáng màu cam...tìm thấy thẳng tiểu yêu ở đây khi chúng tôi bước

qua cửa sổ, khi chúng tôi đang tìm kiếm em tôi... Ba nhét tôi và Art vào bên dưới tấm chăn... Tôi nhớ!

Và, yếu hẳn đi vì không tin, không chắc chắn bằng cách nào nó có thể là sự thật, nhưng cũng yếu ớt khẳng định rằng nó đúng là như vậy, tôi lẩm bẩm bên trên cái đầu thối rữa của thằng tiểu yêu:

- Tôi biết kẻ trộm yêu tinh là ai - chính là tôi!

DEMONATA 2: KẸ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

26. Tên Trộm

-> Ánh sáng hồng dịu dịu nuốt chửng tôi, nhấn chìm thế giới những đồng ruộng, khép lại mọi thứ. Một vài giây mát lạnh và toàn một màu hồng, đơn độc một mình, hoang mang, bối rối. Rồi ánh sáng đó mờ đi và tôi quay trở về căn phòng đặt cái ngai mạng nhện của Lord Loss, đang quỳ gối và chống tay trước cái ngai hình con nhện nhện, thở hổn hển và run lập cập.

- Kernel!

Tiếng một phụ nữ kêu lên. Đó là Sharmila. Bà vội vã bước tới gần tôi, nhưng Beranabus giơ tay ra và kéo bà lại. Vị pháp sư mỉm cười, nhưng một đường nhăn lờ mờ hiện lên trên vầng trán của ông. Shark và Dervish cũng đang quỳ bên cạnh, đang hít ngửi bầu không khí và hai bàn tay của họ. Mùi hôi thối đã biến mất. Điều đó khiến tôi rối trí, cho tới lúc tôi nhớ ra rằng chỉ có linh hồn chúng tôi đi vào bàn cờ. Những thân thể mà chúng tôi chiếm ngụ ở đó chỉ là giả tạo. Thân thể thật sự của chúng tôi vẫn ở lại trong tòa lâu đài.

Lord Loss đang ngồi trên ngai, thẳng tiểu yêu trên đùi hẵn, Vein ngồi cạnh giác dưới chân ngai. Không có con yêu nào khác trong phòng. Lord Loss thì thầm:

- Nói lại lần nữa đi, Cornelius. Để không còn nghi ngờ gì nữa.

- Tôi là tên trộm - Tôi lăm bằm, vẫn còn không chắc làm thế nào điều đó lại là sự thật - Tôi đã lấy cắp... Tôi không biết bằng cách nào, nhưng... Đó là khi tôi cảm thấy cô đơn, một năm trước. Tôi đã tới đây...khi tôi bước qua cửa sổ ánh sáng trong phòng ngủ của tôi.

Lord Loss cười tủm tỉm và tung hứng thẳng tiểu yêu lên xuống:

- Đây là Artery, em trai của Vein. Chúng là hai đứa thuộc hạ ưa thích nhất của ta hiện nay. Những hầu cận trung thành, và giúp vui nhiều nhất khi ta thả chúng tấn công một con người. Cách nay ít lâu, một kẻ xâm phạm đã mở một cửa sổ vào vương quốc của ta. Khi ta nhìn qua đó, ta bắt gặp cậu, Cornelius. Ta toan bắt cậu, trừng phạt cậu vì sự láo xược của cậu. Nhưng có cái gì đó trong cách cậu đối mặt với ta và một tiếng nổ răng rắc của phép thuật khác thường trong không khí. Ta nghĩ tốt hơn nên chờ đợi và quan sát. Cậu đã bước qua cửa sổ theo ta. Đó là ở bên ngoài lâu đài. Artery đang nô đùa gần đó, hành hạ một con yêu yếu thế hơn. Cậu tóm lấy nó và đè nó xuống, dùng phép thuật biến hình nó, tạo cho nó những đặc điểm của con người, mang nó về vũ trụ của cậu, tạo một nhân dạng mới cho nó và lược ngắn nó thành...

- Art!

Tôi rên lên, thêm nhiều ký ức chợt ùa về, sự thấu hiểu đến một cách chậm chạp nhưng chắc chắn.

Bầu không khí quanh thẳng tiểu yêu mờ đi. Khi nó sáng tỏ trở lại, em trai tôi đang ngồi trên đùi của gã chúa yêu. Nó cười khúc khích với tôi, nhưng bằng cái giọng the thé của Art. Những ánh sáng màu cam lóe lên mờ mờ trong đôi mắt nó. Mái tóc bần thủ. Cái đầu hơi quá khổ so với thân hình. Hàm răng sắc nhọn.

Tôi thì thào:

- Chính lúc nó cắn tôi là khi tôi biết. Art thích cắn. Và hai viên bi, khi nó giơ chúng lên trên mắt nó, trông chúng như mắt của thẳng tiểu yêu.

Lord Loss chậm rãi gật đầu:

- Cậu đã bắt trộm nó, Cornelius. Cậu cô đơn, khát khao đến tuyệt vọng có một người bạn, một ai đó chân thật với cậu và luôn ở bên cậu. Cậu đã tìm ra một con đường đi vào vương quốc của ta. Tôm cổ Artery. Cho nó hình dáng con người. Tự thuyết phục mình rằng nó là thằng em tự nhiên của cậu.

Tôi kêu lên:

- Nhưng Ba Má tôi hẳn phải biết sự thật!

Lord Loss đồng ý:

- Họ biết nó không phải là con của họ. Nhưng họ không biết nó là một con yêu, xuất xứ của nó hoặc lý do vì sao cậu tin nó là em trai cậu. Nó nhắc cho mẹ cậu nhớ tới cô con gái bé bỏng mà bà ta đã đánh mất. Bà ta xem nó như một cơ hội thứ hai, một quà tặng của thánh thần. Ba cậu muốn giao em bé cho cảnh sát, để trả lại cho cha mẹ đích thực của nó. Ông ta đã cố thuyết phục má cậu nhưng thất bại. Bà ta đã sử dụng cậu để lái ông ta theo cách nghĩ của bà ta. Cậu nghĩ rằng em bé đó là em của cậu. Nếu họ mang nó đi, bà ta bảo, cậu sẽ đau khổ kinh khủng. Vì yêu cậu, ba cậu đã đồng ý nói dối. Họ theo dõi tin tức một cách sâu sát, lén lút, suốt nhiều ngày sau đó. Nếu có báo cáo về việc một em bé mất tích, có lẽ tính trung thực sẽ chiến thắng và ba cậu sẽ giao nộp Art. Hoặc có lẽ không. Cái chết của em gái cậu cũng đã khiến ông ta bị tổn thương khủng khiếp. Có thể ông ta sẽ nghe theo lời má cậu để giữ lại đứa trẻ, bất chấp mọi sự...

Lord Loss nói tiếp:

- Trong bất kỳ trường hợp nào, khi không có một tiếng nói nào về một em bé bị mất tích, họ quyết định giữ lại nó và nuôi nó như con họ, như đứa em mà cậu tin là của cậu. Nhưng họ không thể sống trong thành phố nơi mà mọi người đều biết họ chỉ có một đứa con. Vì thế họ từ bỏ công việc và bỏ trốn. Mang cậu và đứa bé đi xa. Khởi sự một cuộc đời mới ở Paskinston,

nơi không một ai có lý do gì để ngờ vực, nơi mọi chuyện đơn giản hơn, nơi họ có thể nuôi đứa con mới của mình trong sự thanh bình.

Hắn vuốt ve đầu của Art, không hề rời mắt khỏi tôi. Tôi run lên không kèm được, thế giới của tôi vỡ tan thành mảnh vụn, năm cuối của đời tôi đã bị vạch trần là một sự lừa dối, tôi bị lột mặt nạ là một thằng lưu manh, Ba Má tôi là những đồng phạm ranh ma.

Beranabus hỏi:

- Nó biến hình con yêu bằng cách nào? Thay hình đổi dạng là một loại thần chú phức tạp. Nó không thể một mình làm được chuyện đó.

Lord Loss đáp:

- Thế nhưng nó đã làm thế. Ta đã cho rằng nó là một con tốt của một pháp sư nhiều phép thuật, thậm chí có thể là của một chúa yêu khác. Đó là lý do vì sao ta không thu hồi lại Artery ngay lập tức. Ta hy vọng kẻ sai khiến thằng bé sẽ tự lộ diện. Cuối cùng, ta quyết định lấy trộm lại Artery, hy vọng sẽ dụ được sư phụ của Cornelius lộ mặt ra. Chỉ khi Cornelius đi vào vũ trụ này và thử nghiệm quyền năng của nó, ta mới nhận ra nó chỉ hành động đơn độc. Ta vẫn không biết nó làm được việc đó bằng cách nào - chỉ biết nó đã làm điều đó.

Mọi người nhìn tôi chăm chăm. Tôi cảm thấy mình giống như một vật triển lãm trong một show biểu diễn những nhân vật kỳ quái. Mua vé đi! Mua vé đi! Hãy đến và thưởng lãm Kernel Fleck, kẻ đánh cắp yêu tinh, bậc thầy cải trang! Cậu ta có thể che giấu một con yêu trước mắt mọi người - ngay cả chính bản thân mình!

Tôi thì thầm:

- Vậy là tôi chưa bao giờ có em trai. Đó chỉ là một sự lừa dối.

Lord Loss sửa lưng tôi:

- Một giấc mơ. Và giờ đây cậu đã thức, nhờ sự giúp đỡ hào phóng của ta.

Dervish khịt mũi:

- Giúp mới tốt làm sao! Lẽ ra ông chỉ cần nói cho nó biết.

- Đó phải là một trò bịp bợm. Nó phải tự khám phá ra sự thật, hoặc tìm kiếm nó một cách vô hiệu quả suốt quãng đời còn lại. Dù là theo cách nào thì ta cũng vẫn rất vui vẻ. Sự khốn khổ do không biết gì của nó hẳn phải rất ngọt ngào. Nhưng sự khốn khổ khi nó hiểu ra mọi chuyện cũng được hoan nghênh không kém.

Shark hỏi:

- Nỗi khốn khổ nào? Nó đã đánh bại người. Nó đã tìm ra sự thật.

- Và mất một đứa em trai trong quá trình này.

Sharmila nói khẽ, trong lúc tôi lặng lẽ khóc. Shark nói:

- Nhưng nó chưa bao giờ có em. Đó là một đứa em giả mạo, một thứ mẹ gà con vịt.

- Nhưng Kernel đã nghĩ nó là em thật sự.

Sharmila nói, vùng ra khỏi tay Beranabus, bước tới và đặt tay lên vai tôi. Siết nhẹ.

Beranabus cất tiếng hỏi, với vẻ chỉ biết tới công việc, không còn quan tâm tới bí mật của tên trộm hay sự mắc lừa:

- Giờ thì sao đây? Chúng ta tự do ra đi chứ?

Lord Loss đáp:

- Dĩ nhiên. Cornelius đã hoàn thành những điều khoản trong thỏa thuận của chúng ta. Nó đã khám phá ra tên trộm thật sự và gọi tên nó. Ông có thể lên đường bất cứ khi nào ông muốn.

Hắn nhìn quanh với vẻ trống vắng:

- Cadaver hình như đã bỏ trốn trong lúc chúng ta đang bàn việc khác, nhưng ta chắc là ông có thể lần ra dấu vết của hắn lần nữa.

Beranabus nói:

- Vậy thì chúng ta đi thôi. Chúng ta đã mất khá nhiều thời gian cho trò hề này rồi.

- Im đi! Ông đúng là một kẻ ngu ngốc, vô tâm!

Sharmila hét lên, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Bà quắc mắt nhìn Beranabus, rồi vuốt ve lưng tôi:

- Cần phải giải quyết vấn đề em trai của Kernel.

- Em trai à? - Beranabus gắt gỏng Sharmila, chỉ vào đứa bé trên đầu gối Lord Loss - Nhưng đó chỉ là một con yêu được cải trang cho giống với một thằng bé.

- Phải. Nhưng nó đã là em trai của Kernel suốt một năm qua. Và tôi ngờ là, với nụ cười của chủ nhân nó, nó có thể lại là như thế. Nếu Kernel muốn vậy.

Lord Loss cười giả tạo:

- Cô Mukheji, cô có con mắt thật tinh tường - Hắn giơ Art-Artery ra với bốn bàn tay. Thằng bé cười khúc khích và cố cắn một trong những ngón tay của tên chúa yêu - Artery đối với ta khá quý giá, nhưng nó cũng quý giá tương đương đối với Cornelius. Ta không có trái tim xấu xa: ta không có

tim, dù là tốt đẹp hoặc xấu xa. Vì thế ta sẵn lòng cho tên thuộc hạ của ta đi. Nếu Kernel muốn mang nó đi, ta sẽ không ngăn cản.

Tôi chậm chạp ngẩng lên:

- Tôi có thể lấy lại Art sao? Nó có thể là em tôi trở lại?

Lord Loss mỉm cười:

- Nếu cậu muốn.

Tôi nhìn chăm chặp tên chúa yêu, rồi nhìn Art. Nó đang nhe răng cười với tôi qua những ngón tay lũng nhùng. Trông nó không khác gì so với cái ngày Cadaver mang nó đi. Tại sao tôi không mang nó về nhà với tư cách là em trai tôi, tiếp tục sống và cố quên rằng đoạn thời gian điên rồ này đã từng xảy ra?

Dervish hỏi:

- Nó sẽ như thế nào khi trưởng thành?

Lord Loss ranh mãnh đáp:

- Ai có thể phán xét một đứa bé sẽ trưởng thành như thế nào?

- Ông biết tôi muốn nói gì. Ngay bây giờ nó đã thích cắn mọi người. Nó có làm những điều xấu xa hơn khi lớn tuổi hơn? Nó có gần với yêu tinh hơn là con người hay không? Một con người ở ngoại diện, một con quái vật bên trong?

Lord Loss nhún vai:

- Cậu có cách nói thật là hay. Ta nghĩ Artery thật sự sẽ lộ diện. Cornelius có quyền năng hạn chế nó, nhưng không thể xóa bỏ nguồn gốc của nó. Nó sẽ muốn làm những chuyện khủng khiếp, và có lẽ sẽ tìm ra cách để hành

động theo ý muốn của nó. Nhưng nó sẽ không bao giờ làm hại Cornelius, ta chắc chắn về điều đó.

Dervish đến đứng cạnh Sharmila. Ánh nghiêm trang nhìn tôi:

- Đó là quyền của em, Kernel. Nhưng anh nghĩ em không nên đưa nó về. Em đã thấy cách hành xử của bọn yêu tinh. Em không thể thay đổi nó.

Tôi kêu lên:

- Em có thể cố! Nếu em có thể thay đổi hình dạng của nó, tại sao không thể thay đổi trái tim của nó chứ?

Beranabus dịu dàng nói:

- Bọn yêu tinh không trải nghiệm những cảm giác giống như chúng ta. Đôi khi chúng tạo nên ấn tượng rằng chúng có thể cảm nhận như chúng ta cảm nhận, quan tâm như chúng ta quan tâm. Nhưng cả lũ bọn chúng đều là những con quái vật. Đó là bản chất của chúng. Chúng ta không thể thay đổi điều đó.

Tôi khóc nức nở. Nhìn lại Art, rất muốn ôm lấy nó, nô đùa với nó, lớn lên cùng nó. Việc phải chọn lựa thật không công bằng chút nào. Lẽ ra tôi đã hạnh phúc hơn nếu không bao giờ có một đứa em trai. Có nó trong một năm...trải qua quá nhiều chuyện để đi tìm nó...chỉ để đổi mặt với điều này...phải quay về với nỗi cô đơn...nói với ba má rằng tôi không thể bảo vệ nó... Tôi hét lên:

- Có lẽ tôi chẳng quan tâm nếu nó giết người! Có lẽ tôi chỉ không muốn cô đơn nữa, và việc có một đứa em đối với tôi quan trọng hơn bất cứ điều gì khác. Nếu thế thì sao?

Beranabus khịt mũi:

- Vậy thì chúc cháu may mắn. Chỉ có điều đừng gọi các Môn Đồ của ta khi các xác chết bắt đầu chất đống. Và có thể cháu sẽ muốn bảo ba má cháu tránh xa Art ra. Họ nên được an toàn ở bên kia thế giới.

Tôi rú lên với Beranabus, Dervish, Lord Loss, Art - với toàn thế giới và tất cả các thế giới bên ngoài. Tôi ghét vũ trụ này, cả hai vũ trụ, và bản thân cuộc sống. Tôi ước gì tôi có thể hủy diệt tất cả, toàn bộ những thứ chết tiệt này, cả chính bản thân tôi. Một ngọn lửa năng lượng tối cao bùng lên và -
Ầm! Không còn lo âu hay đau đớn nữa.

Rồi tôi bắt gặp Lord Loss đang cười chế giễu. Và Art, mỉm cười ngây thơ, chỉ có một nét nhăn xấu xa nhỏ nhất ở khóe mắt nó. Tôi nghĩ tới ba má, họ đã yêu thương tôi ra sao, đã từ bỏ tất cả mọi thứ ra sao, đã đánh liều với việc bị giam cầm và ai biết còn chuyện gì khác nữa, chỉ để bảo vệ bí mật đen tối của tôi và giúp tôi hạnh phúc. Chắc chắn là họ cũng làm điều đó vì chính họ, nhưng tôi nghĩ, tôi tin, đa phần là họ làm điều đó vì tôi.

Và tôi biết tôi không thể làm điều này đối với họ. Tôi không thể mang một con yêu quái hình dạng con người vào nhà họ và để cho nó tự do tấn công. Tôi cũng sẽ xấu xa quỷ quái không kém gì Lord Loss nếu tôi làm điều đó.

- Cút xuống địa ngục với tên thuộc hạ hư hỏng của ông đi!

Tôi rên lên, quay lưng về phía Lord Loss và con yêu mang hình dáng em bé. Nước mắt tuôn lũ chã và thế giới trở thành một biển cả đầy nước mặn. Tôi ý thức được Sharmila đang ôm chặt tôi, dẫn tôi đi, những người khác nghiêm trang đi theo. Lord Loss nói gì đó, chế nhạo nỗi bất hạnh của tôi, nhưng chúng tôi làm ngơ hẳn. Đi qua căn phòng chính, qua những phòng lưới nhện, qua căn phòng có những bộ cờ, tiến ra chiếc cầu treo. Chúng tôi dừng lại ở đó trong khoảnh khắc. Và tôi nghe thấy, trong một lần nuốt nước mắt giữa những cơn thổn thức, từ sâu bên trong tòa lâu đài, một tiếng cười

khúc khích trẻ thơ cuối cùng của con yêu Artery - thằng em Art chưa bao giờ mất tích của tôi.

DEMONATA 2: KẺ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

27. Tạm Biệt

-> Bên ngoài tòa lâu đài. Ở điểm mà chúng tôi đã bước vào thế giới này. Beranabus vỗ nhẹ lưng tôi và nói:

- Chúng ta hãy đi tìm Cadaver.

Sharmila rên lên. Dervish nhìn Beranabus như thể ông có hai cái đầu. Ngay cả Shark cũng có vẻ bồn chồn như thể sắp thốt ra một câu chửi thề khủng khiếp.

- Sao vậy? - Beranabus quát lên, cau mày nhìn các Môn Đồ của mình - Chúng ta phải bắt nó, tìm hiểu bất cứ điều gì nó biết về Kah-Gash. Chúng ta đến đây chính là vì việc đó.

Sharmila lên tiếng:

- Chuyện đó đã kết thúc. Nadia đã sai về Kah-Gash. Hoặc chúng ta đã đến sát bên nó và không nhận ra nó. Dù là thế nào, mục đích thật sự của Cadaver là đưa Kernel tới vũ trụ này để nó có thể biết được sự thật về tên trộm. Giờ đã tới lúc nó quay trở về với cha mẹ nó và...

Beranabus hét to:

- Không! Em trai nó không bao giờ quan trọng. Đây là vấn đề về Kah-Gash và vẫn luôn luôn là như vậy.

Dervish nhẹ nhàng nói:

- Có lẽ là với thầy. Nhưng không phải với Kernel. Và con nghĩ, cũng không phải với những người còn lại. Sharmila nói đúng - nó đã kết thúc rồi.

Beranabus nhìn chúng tôi trân trối. Một lần đỏ ửng lướt qua cần cổ ông. Ông toan nói gì đó nhưng Shark bước tới trước, ngăn ông lại:

- Con sẽ phục vụ thầy nếu thầy cần con. Nếu thầy nghĩ con có thể giúp thầy tìm ra thứ vũ khí tiêu diệt yêu tinh đó, con là của thầy suốt cả đời. Nhưng con nghi ngờ về việc con có thể tạo được sự khác biệt nào. Con cũng không nghĩ là bất kỳ ai trong số bọn con làm được chuyện đó. Con đồng ý với Dervish - đây là về Kernel và cuộc tìm kiếm của nó. Đó là điều đã đưa chúng ta tới đây. Thật là điên khùng và chẳng có nhiều ý nghĩa gì cho lắm khi Raz và Nadia phải chết vì chuyện này - nhưng đó là cuộc đời.

Beranabus găm gù:

- Cậu nghĩ là cậu thông minh hơn tôi, có phải không?

- Không. Nhưng con có thể nhìn thấy sự thật khi nó hiện ra rành rành trước mắt. Con không biết bất kỳ điều gì về Kah-Gash. Có thể sau này thầy sẽ tìm ra nó, cũng có thể không. Có thể Cadaver sẽ dẫn thầy tới nó, cũng có thể không. Nhưng đã tới lúc để cho Kernel đi. Nó không thuộc về nơi này. Nó không phải là một phần của chuyện này. Không một phút giây nào nữa.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe Shark nói nhiều đến thế. Tôi muốn cảm ơn anh, nhưng cổ họng tôi cũng bị nghẹn cứng như lúc tôi bị mấy sợi lông của Cadaver siết chặt.

Beranabus quắc mắt nhìn ba người đệ tử của mình, rồi dừng ánh mắt lại ở tôi, khịt mũi một cách khó chịu:

- Cứ thế đi. Ta sẽ không tranh cãi với tất cả các người. Ta bắt đầu nghĩ rằng đây là một chuyện nhỏ nhặt của một tên ngu xuẩn. Dù sao thì ta cũng

sẽ đi tìm Cadaver, nhưng không có lý do gì để mấy người đi với ta. Cuộc chiến đấu đã kết thúc. Và cả những cái chết.

Ông quay đi, hít sâu một hơi, bắt đầu đọc lầm rầm một câu thần chú.

Sharmila, Shark và Dervish trao đổi một cái nhìn hoang mang. Dervish hỏi:

- Thật thế ư? Bọn con có thể đi?

- Phải, hãy để thằng nhỏ mở một cửa sổ cho các người. Quay lại với những nhiệm vụ bình thường của các người. Sau này ta sẽ liên lạc. Nếu ta cần tới các người.

Dervish cười to. Shark và Sharmila mỉm cười. Rồi cả ba nhìn tôi.

Tôi hỏi họ:

- Mấy người muốn đi đâu?

Shark đáp:

- Hãy bỏ tụi anh ở chỗ em. Tụi anh sẽ tự tìm đường về từ đó.

Tôi chậm rãi gật đầu, rồi đối diện với những mảnh ánh sáng. Lúc này, khi tôi đã ra khỏi bàn cờ, chúng lại vây quanh tôi như thường lệ, sáng ửng lên trong bầu không khí. Nửa nôn nao, nửa e sợ, tôi nghĩ tới Paskinston.

-> Việc này không lâu lắm. Tôi nối kết những mảnh ánh sáng xung động vào nhau. Cửa sổ mở ra. Ánh sáng xanh trong veo. Lối đi ra khỏi tất cả những sự điên rồ này. Tôi ngoái lại nhìn lần cuối tòa lâu đài, bầu trời yên tĩnh và Beranabus.

- Cảm ơn - Tôi lắm bầm - Cháu biết ông chỉ giúp cháu vì muốn tìm Kah-Gash. Nhưng cháu không thể khám phá ra sự thật nếu không có ông.

Beranabus đưa đôi mắt xanh-xám nhìn tôi, nghiêng đầu và nói làu bàu:

- Nó có ích nhiều cho cháu đó. Quê nhà không phải luôn là nơi giống như cháu kỳ vọng. Nó có thể thay đổi, giống như cuộc sống đổi thay. Nếu có lúc nào cháu cần ta, cháu biết phải tìm ta ở đâu.

- Không đời nào.

Dervish nói ngắn gọn, rồi đẩy tôi qua ô cửa sổ ánh sáng, ra khỏi vũ trụ của bọn yêu tinh.

-> Đêm. Chúng tôi đang ở trên cánh đồng bên ngoài làng Paskinton. Nơi bà Egin nổ tung và Cadaver băng qua. Bốn người chúng tôi đứng bên dưới vầng trăng bán nguyệt, nhìn nhau, hít thở mùi thơm dễ chịu của thế giới của chính mình.

Sharmila cười to, hất đầu về phía bộ quần áo, da thịt rách tơi tả, và đôi chân trần của tôi:

- Chúng ta có một cảnh thật hay.

Shark đưa mũi người ống tay áo và mặt ảnh tái xanh khi nhớ lại cái vũng máu:

- Ít ra chúng ta cũng không có mùi hôi.

- Cảm ơn tất cả.

Tôi thì thầm, mắt sụp xuống, đột nhiên thấy ngượng ngùng, cảm thấy là một đứa trẻ trở lại, theo cách mà tôi đã có trước khi vượt qua các vũ trụ. Ở đó tôi ngang hàng với họ. Ở đây, tôi chỉ là một thằng nhóc.

Dervish mỉm cười:

- Không cần cảm ơn. Chúng ta đã có một cuộc phiêu lưu cho cả đời người.

Sharmila trầm ngâm nói:

- Tôi sẽ không gọi nó là một cuộc phiêu lưu. Giống một cơn ác mộng hơn, loại ác mộng mà tôi hy vọng sẽ không bao giờ trải nghiệm thêm lần nữa.

Dervish mỉm cười:

- Hãy chân thật. Giờ đây, khi chúng ta đã vượt qua và còn sống, đừng nói với tôi bà không tiếc nuối chút nào rằng nó đã kết thúc. Nó rất điên cuồng nhưng kỳ diệu. Đúng không?

- Không. Nó quá khủng khiếp. Tôi ghét từng phút giây của nó.

Dervish hỏi:

- Còn Shark thì sao?

- Tôi ghét vũng máu - Ảnh cầu nhàu và tất cả chúng tôi cười phá lên - Ngoài ra, nó là một sự thú vị. Nhưng đó là vì chúng ta còn sống. Tôi chắc là Raz và Nadia có một cách nhìn khác về nó.

Tôi có cảm giác tội lỗi khi ảnh nhắc tới Nadia. Tôi nên kể cho họ nghe về Nadia. Nhưng tôi đã hứa với cô. Ngoài ra, cô đã nói cô sẽ không phụng hại tới họ. Người duy nhất cô ghét là Beranabus.

Dervish hỏi, nụ cười tan biến mất:

- Raz là người như thế nào?

Sharmila đáp:

- Một quý ông.

Shark đồng ý:

- Phải. Tôi biết Raz. Một con người lịch sự. Nhưng chúng ta đừng nói về anh ta nữa. Trong công việc của chúng ta, tốt nhất là quên đi cái chết và tập trung vào việc sống - Ảnh đuổi dài người ra và rên lên - Tôi phải đi tìm một cái hồ để ngâm mình đây. Còn các bạn thì sao?

Dervish đáp:

- Tôi sẽ đi với anh. Tôi vẫn còn nhiều điều phải học để là một Môn Đồ.

- Tôi không chắc - Shark lăm bẫm, rồi nhướng mày nhìn Sharmila.

- Tôi muốn có một khoảng thời gian nghỉ ngơi - Người phụ nữ Ấn Độ nói, nhìn đắm đắm vào vầng trăng - Tôi đã là một Môn Đồ suốt nhiều năm. Tôi cần có một thời gian nghỉ. Có thể tôi sẽ tới làng của cha mẹ tôi và cầu nguyện cho linh hồn của họ. Họ bị bọn yêu tinh giết - Bả thở dài và cụp mắt xuống - Tôi cũng sẽ cầu nguyện cho Raz. Và Nadia. Và những người khác đã chết cho sứ mệnh này - Bả nhìn tôi - Và tôi sẽ cầu nguyện cho Kernel. Và có thể cho cả Art, cho dù nó không thật sự tồn tại.

Tôi mỉm cười cảm ơn Sharmila, rồi giơ hai tay ra để ôm bả. Khi bả vòng tay quanh người tôi, bả thì thầm vào tai tôi:

- Thật kỳ lạ khi cháu không thể tìm ra Kah-Gash.

- Có thể nó không tồn tại.

- Hoặc có thể... - Bả ngần ngừ, rồi buông tôi ra - Ta tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu cháu cố mở một cửa sổ tới một trong những người chúng ta khi chúng ta đang ở cạnh cháu trong cái vũ trụ đó.

Tôi cau mày:

- Ý bà là gì?

Bà mỉm cười bí ẩn thay cho lời đáp, hôn hai má tôi, rồi lui lại.

Dervish nói khi tôi đứng hoang mang ở bìa làng:

- Tụi anh có thể ở lại với em một lát. Giúp em điều chỉnh lại và giải thích mọi chuyện với ba má em.

Tôi cười lớn:

- Anh thật sự nghĩ anh có thể giải thích về Lord Loss với Ba Má em sao?

Dervish cười khúc khích:

- Em có lý.

Tôi bắt tay Shark, thưởng thức những chữ xăm của anh lần cuối. Anh cất tiếng chào khi tôi bước đi. Rồi tôi bắt tay với Dervish, tôi nhận xét:

- Những chòm tóc nhọn của anh đã rũ xuống hết rồi.

Anh nhe răng cười:

- Anh cảm thấy mềm hăn cả người.

Bốn người chúng tôi chia nhau một cái nhìn lần cuối còn nói nhiều hơn bất cứ lời nào. Với một cảm giác mệt nhoài dâng ngập khắp người như sóng, tôi quay khỏi Các Môn Đồ, đối diện với những ánh đèn trong làng, thả lỏng người và tự hỏi ba má tôi sẽ nghĩ gì khi tôi bước qua cửa. Với một cái rùn mình kích động nhưng hồi hộp, tôi bắt đầu chuyển đi bộ ngẩn về nhà.

DEMONATA 2: KÈ TRỘM YÊU TINH

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

29. Kah - Gash

-> Beranabus đang chờ tôi ở một điểm có phong cảnh đẹp lạ lùng, nằm trên một đồng cỏ xanh ngắt gần một thác nước, dưới một tàng cây rậm. Dấu hiệu duy nhất rằng đây là một vũ trụ khác - huyết, chứ không phải nước, đang tuôn chảy từ dòng thác.

- Ta đã nghĩ cháu sẽ đến tìm ta - Ông nói nghe buồn bã hơn là tự mãn - Ta quyết định nghỉ ngơi ở đây một thời gian - Ông nhìn quanh - Ta thường đến đây. Mẹ ta thích chỗ này. Ở đây ta cảm thấy gần bà.

- Mẹ của ông cũng là một pháp sư à?

- Không - Ông nhìn đắm đắm vào thác nước, vuốt ve những cánh của một bông hoa tươi mà ông cài lên khuy áo - Bà mất không lâu sau khi ta chào đời. Ta đã dùng phép thuật để tìm hiểu về bà sau này, đó là lý do vì sao ta biết chỗ này, nhưng ta chưa bao giờ biết mặt bà lúc còn là một đứa trẻ con. Còn về cha ta thì...

Ông khịt mũi, rồi nói với sự dụi dàng khác thường:

- Ta biết cô đơn là như thế nào. Không có gia đình. Cảm thấy lạc loài trong thế giới. Ta tự ghét chính mình vì những gì ta đã làm đối với Nadia và những gì ta đang yêu cầu cháu. Ta biết cuộc đời của cô đã bị hủy hoại ra sao và những gì cháu phải gánh chịu lúc này, vì chính ta cũng từng có cảm giác đó. Nếu có thể, hẳn ta đã không sử dụng cả hai người bọn cháu. Nhưng vũ trụ đòi hỏi sự hy sinh và đau đớn của những người chiến sĩ của nó. Khi không còn cách nào khác...khi định mệnh của hàng tỉ người treo trên đầu sợi tóc...chúng ta còn có chọn lựa nào?

Tôi nhìn vị pháp sư già đăm đăm, không chắc phải trả lời làm sao. Trước khi tôi có thể nghĩ ra điều gì để nói, ông cười phá lên, đứng bật dậy và mỉm cười, giống với bản ngã hay giấu cợt của ông hơn lúc này.

- Cháu đến để trợ giúp ta, phải không? Không thể hòa hợp với những người ở nhà? Cuộc sống bình thường không còn dành cho cháu nữa?

Tôi cự nự:

- Ông biết là cháu sẽ quay lại, đúng không?

- Ta đã sống và nhìn thấy quá đủ để biết việc thu xếp một cuộc đời bé nhỏ khó khăn đến thế nào khi cháu đã được định phận để làm điều vĩ đại. Vũ trụ tạo ra cháu vì một nguyên do, Kernel Fleck ạ, và nó sẽ không phí thời gian của cháu trong một công việc bình thường, giữa những người của cuộc sống hàng ngày. Định mệnh là một đối thủ kiên quyết. Không có nhiều người vượt qua được nó.

- Vậy giờ chúng ta làm gì đây? Có đuổi theo Cadaver không?

Beranabus cau mày:

- Ta không nghĩ thế. Ta nghiêng về ý tưởng rà soát lại lộ trình mà nó đã theo khi nó đang trên đường tới chỗ của Lord Loss. Có lẽ chúng ta sẽ tìm thấy một thứ gì đó ở một trong những thế giới mà nó đã ghé tới, hoặc ở một thế giới mà chúng ta đã đi qua khi cháu mở ô cửa sổ thẳng tới nó.

- Hoặc có lẽ...

Tôi ngưng lời. Không muốn nói ra. Ô cửa sổ sau lưng tôi đã mờ đi, nhưng tôi có thể dễ dàng tạo ra một ô khác nếu muốn. Tìm cha mẹ tôi. Cố thêm lần nữa. Chưa quá muộn để đổi ý. Nhưng nếu tôi nói với Beranabus mối ngờ vực của mình, tôi không bao giờ có thể quay về. Tôi sẽ là của ông - của toàn vũ trụ - suốt đời.

Beranabus nhướng mày quan sát tôi, mỉm cười như thể bất kỳ điều gì tôi nói cũng chả thể nào khiến cho ông ngạc nhiên, như thể ông đang chờ tôi đề xuất một điều mà ông có thể nói rằng ông đã nghĩ tới nó trước đó rồi.

Tôi nhai nhai môi dưới, cố đưa ra quyết định. Tôi lại nghĩ tới bức ảnh. Rùn mình, rồi vươn thẳng người lên, kiểm tra lại lý thuyết của tôi.

- Cháu đang hình dung Cadaver trong đầu - Tôi nói với Beranabus rồi nhìn quanh - Hàng chục mảnh ánh sáng đang xung động. Cháu có thể mở một ô cửa sổ tới chỗ nó nếu cháu muốn.

Tôi quét con yêu khỏi những ý nghĩ của mình và nghĩ tới Beranabus:

- Bây giờ cháu đang nghĩ tới ông.

Ruột tôi thắt lại khi tôi kiểm tra tụi ánh sáng và nhận ra điều khiến tôi sợ hãi nhất.

- Không có gì xảy ra. Không một ánh sáng nào xung động.

Ông khịt mũi:

- Tất nhiên là không. Ta đang ở đây với cháu. Không cần thiết phải mở một cửa sổ để tìm ta.

- Đúng. Bây giờ cháu nghĩ tới một thác nước trên trái đất, thác Niagara - Tôi tập trung tư tưởng - Nhiều ánh sáng đang xung động trở lại. Nhưng khi cháu nghĩ tới một thác máu...không có gì.

Beranabus cau mày:

- Cháu định...

Tôi cắt ngang:

- Hình dung ra Sharmila, Dervish, Shark. Ánh sáng xung động cho cả ba.

Và cho cả Nadia, dù tôi không nói với Beranabus điều đó.

- Bây giờ cháu đang nghĩ tới chính mình - không có ánh sáng xung động. Và bây giờ...bây giờ cháu đang nghĩ tới Kah-Gash.

Tôi cho nó trợn một phút. Hai phút. Năm phút. Mắt nhắm lại, tập trung cao độ, lập đi lập lại từ đó. Khi cuối cùng tôi mở mắt ra, không một ánh sáng nào xung động, và Beranabus đang tròn xoe mắt nhìn tôi, khẽ run lên. Ông dụi dàng nói:

- Không ai biết Kah-Gash là cái gì, hoặc nó đã vỡ thành những phần ra sao. Ta luôn luôn cho rằng những mảnh vỡ đó là những hòn đá nạp năng lượng hoặc các vật thể chứa năng lượng khác, nhưng ta đoán chúng có thể ẩn nấp trong bất cứ thứ gì. Thậm chí trong...

- Mọi người.

Tôi kết thúc, rồi hít sâu một hơi:

- Một mảnh của Kah-Gash...thứ vũ khí có thể hủy diệt các vũ trụ... Chúng ta đã ở sát cạnh nó từ lâu. Quá gần đến độ không nhận ra nó. Hiện giờ nó đang ở đây. Nó luôn luôn ở đây.

Beranabus rùn mình, rồi tự củng cố tinh thần lại:

- Là ta hả?

- Không - Tôi buồn bã đáp - Cháu nghĩ là cháu.